

เพื่อเป็นที่ระลึกถึง
ศาสตราจารย์ สุข พงศ์น้อย ผู้เป็น.....

บาระนาบาที่รัก

จัดพิมพ์เผยแพร่โดย
กองคริสเตียนบรรณศาสตร์
28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนปฏิพันธ์
กรุงเทพฯ 4

หนังสือชุด
ประกายทิพย์ – ประกายธรรม
อันดับ 2

Living Light Series No.2

พิมพ์ที่ ร.พ. เจริญธรรม 93 – 95 ถนนมหาราช กรุงเทพฯ
นายการุณ สกุลรัตน์เจริญ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2518
โทร.229242, 213320

คำนำ

ออกจะล่าช้าไปสักเล็กน้อย สำหรับหนังสือเพื่อเป็นที่ระลึกถึงศาสตราจารย์สุข พงศ์น้อย เล่มนี้ หากจะนับเนื่องกันตามกาลเวลา แต่ก็คงไม่ช้าเกินกาล หากเราจะคิดกันในแง่ที่ว่าควรมีหนังสืออะไรสัก เล่มหนึ่ง เพื่อบุคคลอันเป็นที่รักของเรา

หนังสือเล่มนี้ได้รับความร่วมมือในด้านการเขียนประวัติส่วนตัวของ ศาสตราจารย์สุข พงศ์น้อย จากผู้ใกล้ชิดหลายท่านด้วยดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ศาสตราจารย์อุพันทร์ ตกแต่ง ศาสตราจารย์จรูญ รัตนบุตร คุณเนียน วิชิตนันท์ แหม่ม ดอริส โกลด์ คุณชุมแสง นิตยภูมิ คุณวิภา เกียรติแสงศิลป์ คุณพรรณพิมพ์ มังกรพันธุ์ และคุณนายธรรมดา พงศ์น้อย ผู้เป็นภริยาของท่านอาจารย์สุข พงศ์น้อยเอง ซึ่งทางกองคริสเตียนบรรณศาสตร์ต้องขอขอบคุณทุกท่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย

สำหรับการจัดทำหนังสืออนุสรณ์เล่มนี้ ผู้จัดทำต้องการเน้นรายละเอียดในเนื้อหามากกว่า จำนวนของบทความ ฉะนั้น จึงต้องคัดเอาบางเรื่องออก อนึ่ง บทความใดที่มีลักษณะซ้ำซ้อนหรือ ใกล้เคียงกันมากเกินไป ก็ได้ขอย่อเอาเนื้อความรวมไว้ในเรื่องเดียวกันซึ่งผู้จัดทำหวังอย่างยิ่งว่าจะได้รับความเห็นใจโดยทั่วกัน

ด้วยความจริงใจของเรา

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

สารบัญ

ตอนที่ 1 คนงานของพระเจ้า และ นักเทศน์ของประชาชน	5
บารนาบาที่รัก.....	6
ตอนที่ 2 สิวาชีวิตที่มีอาจลิจิตได้ด้วยตนเอง	15
ของประทานจากพระเจ้า	16
มรสุมชีวิต.....	24
พระเจ้าทรงเป็นนายเอก	27
เป็นพ่อค้าวานิช	29
บ้านของเรา.....	33
เป็นคนของพระเจ้า ไม่ใช่คนของคณะ	33
รอดตายเพราะคำอธิษฐานของผู้ที่รักพระเจ้า	35
ด้วยพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้า.....	37
ตอนที่ 3 ศาสนาจารย์สุข พงศ์น้อย ที่เรารู้จัก	41
ตอนที่ 4 ท่านจากไปแต่ตัว ผลงานยังคงอยู่เคียงคู่ชาวประชา	46
เหตุใดคริสตจักรในประเทศไทย โดยมาก จึงขาดศิษยาภิบาล?	47
ไทยแท้.....	51
ทำอย่างไรบ้านของเราจึงจะเป็นสุข	53
มีพระเยซูองค์เดียวเท่านั้น	57
ควรรับบัพติศมาอีกครั้งหรือ?	62
คำปรารภครั้งสุดท้าย	64

ตอนที่ 1 คนงานของพระเจ้า และ นักเทศน์ของประชาชน

แต่...อาจารย์ “สุข พงศ์น้อย”

ถ้าเป็นอย่าง	ชาวโลก	คงโศกเศร้า
แต่พวกเรา	ชาวสวรรค์	ยังสรรษา
ฝ่ายเนื้อหนัง	ยังห่วงใย	อาลัยลา
ด้วยเมตตา	ที่ท่านเอื้อ	เกือบทุกคน
ใครทุกข์หนัก	ท่านช่วยคลาย	ให้หายทุกข์
สมชื่อสุข	นำสุขไป	ทุกแห่งหน
ไม่เลือกหน้า	เลือกคณะ	ท่านปะปน
เข้ากับคน	ได้ทุกชั้น	ที่ท่านไป
เสียสละ	สุดจะหา	ใครมาเทียบ
ตัวท่านเปรียบ	กระดูกเอ็น	เส้นเลือดใหญ่
เชื่อมความรัก	สามัคคี	ให้มีใน
คริสเตียนไทย	และเทศ	ได้รวมกัน
ท่านประกาศ	กิตติคุณ	หนุนน้ำจิต
กระซิบมิตร	ทั่วประเทศ	สุขเขตจันทร์
ต้องตราครุฑ	ถ้าเชิญ	ไม่เว้นวัน
งานสำคัญ	มากมาย	ในชีวิต
เมื่อพระเจ้า	รับท่านไป	ในสวรรค์
ควรเราท่าน	รับภาระ	พันธกิจ
เดินตามทาง	ท่านวางไว้	ในแนวคิด
แบบชีวิต	อาจารย์สุข	พงศ์น้อย เทอญ

โดย เนียน วิจิตรนันท์

บารณาบาทที่รัก

โดย ศจ.จุฬินทร์ ตกแต่ง

ศจ. จรัญ รัตนบุตร

อาจารย์สุข พงศ์น้อย เกิดเมื่อวันที่ 15 ตุลาคม ค.ศ.1906 ณ ตำบลบ้านน้อย อ.เขาย้อย จ. เพชรบุรี บิดาชื่อ มาก มารดาชื่อ ฉาย มีพี่สาวหนึ่งคนชื่อ ศรี หิรัญบุศย์ มีน้องสาวสองคน ชื่อ ทองอยู่ เมืองธรรม และลมุล สุนทรสารทูล มีน้องชายสองคนชื่อ แม้น และเมี้ยน พงศ์น้อย

นายมาก บิดาของท่านได้ย้ายครอบครัวไปอยู่ที่ ต.บางครก อ.บ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี จึงให้ ลูกชายคนโต เข้าเรียนที่โรงเรียนวัดบางครก ใกล้ ๆ บ้าน ต่อมาบิดาได้นำท่านไปฝากไว้กับอาของท่าน ชื่อ ขุนวนาญสารทูล ซึ่งเป็นข้าราชการกรมป่าไม้จังหวัดเพชรบุรี ท่านได้เข้าเรียนที่โรงเรียนประคิษฐ์ วิทยา ถนนราชดำเนิน ซึ่งเป็นโรงเรียนคริสเตียนของคณะเพรสไบทีเรียนมิชชั่น

บิดามารดาและญาติพี่น้องของท่าน เป็นพุทธศาสนิกชนสืบเชื้อสายมาจากกรุงหงสาวดี บิดาของท่านเป็นช่างแกะสลัก และช่างทอง มีฝีมือในการทำกรรมมาสน์ที่ใช้ตามวัดวาอารามต่าง ๆ เมื่อ อาจารย์สุขเข้าเรียนในโรงเรียนคริสเตียนแห่งนั้น ศาสนาจารย์พอล เอ. เอ็กกิน เป็นผู้จัดการ และเป็น ผู้สอนคริสตศาสนาไปด้วย

ระหว่างที่เรียนอยู่ในโรงเรียนแห่งนี้ อาจารย์สุขมักจะก่อเรื่องโต้เถียงกับมิชชันนารีไม่หยุดหย่อน วันหนึ่ง อาจารย์สุขมาโรงเรียนแล้วเกิดท้องร่วง เนื่องจากหิวขาดโรคกำลังระบาดในเมือง เพชรบุรี ศาสนาจารย์ พอล เอ.เอ็กกิน ได้รับตัวท่านไปพักรักษาที่ระเบียบ้านสวัสดิสถาน อันเป็น บ้านพักของศาสนทูตผู้ซึ่งอยู่ใกล้ชิดกับโรงเรียนนั่นเอง การช่วยเหลือครั้งนี้ประทับใจอาจารย์สุขเป็นอย่างมาก เมื่อท่านหายเป็นปกติแล้ว รสพระธรรม คำสั่งสอนและน้ำใจของศาสนาจารย์ผู้นี้ได้ซึมซาบเข้าสู่จิตใจของอาจารย์สุขเรื่อยมา และก่อนที่จะเรียนจบชั้นมัธยมปีที่สาม อันเป็นชั้นสูงสุดของ โรงเรียนนี้ในเวลานี้ อาจารย์สุขก็ได้ตัดสินใจต้อนรับพระเยซูซึ่งท่านเคยเหยียดหยามอย่างรุนแรงมาก่อน เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

เมื่อท่านเรียนจบชั้นมัธยมปีที่สามที่โรงเรียนประคิษฐ์วิทยาแล้ว ท่านจึงได้เข้ามาศึกษาต่อที่ โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนในปี ค.ศ.1921 ท่านได้ทำงานแลกกับค่าเล่าเรียนตั้งแต่ชั้นมัธยมปีที่สี่จนถึง ชั้นมัธยมปีที่แปด (ม.ศ.5 ในปัจจุบัน) อาจารย์สุข มีพรสวรรค์ทางดนตรี มีลุ่มเสียงแจ่มใส เป็นที่ ประทับใจอาจารย์สอนดนตรี คือ มิส เอ. กอลท์ ซึ่งเป็นรองอาจารย์ใหญ่เวลานั้นมากท่านจึงสอนเล่น ออร์แกน โอกาสเช่นนี้หาได้ยากมาก ลูกศิษย์ที่หม่อม กอลท์ พร่ำสอนออร์แกน มีนายนารถ ถาวรบุตร นายเสถียร ตามรภาค นายชู สารณั และนายสุข พงศ์น้อย นักเรียนสองคนหลังนี้ อยู่ในชั้นเดียวกัน เมื่อ

สำเร็จจากโรงเรียนไปแล้ว ได้ใช้วิชาความรู้ที่ร่ำเรียนมาเป็นประโยชน์ต่อคริสตจักรอย่างมากมาย เช่น อาจารย์ชู สารธรรม ได้ช่วยสถาปนาคริสตจักรท่าแครง จ.ภูเก็ต และทำหน้าที่เทศนา เล่นออร์แกน ส่วน อาจารย์สุข พงศ์น้อย ก็ได้แต่งเพลงไว้ให้แก่คริสตจักรหลายเพลง เช่น “พระเยซูเป็นพระธรรม” ทำนอง ลาวชมเดือน “เชิญท่านทั้งหลาย” ทำนองสร้อยสนตัด “พระเจ้าในธรรมชาติ” ทำนองเขมรไพรโยคและ “ครึ่งหนึ่งข้าเคยอยู่” ทำนองมอญบางชุมพรหม ฯลฯ

ขณะที่เรียนอยู่ที่นี้อาจารย์สุขมีความสนใจการกีฬาเป็นพิเศษโดยเฉพาะฟุตบอลท่านเคยเล่น เป็นเซ็นเตอร์ฮาล์ฟ และแบ็ค ซึ่งสามารถเล่นได้ดีเยี่ยม แม้เมื่อจบการศึกษามาแล้ว อาจารย์สุขก็ยังมิได้รัก มักจะไปชมและเชียร์รุ่นน้อง ๆ อยู่เสมอ เมื่อทีมโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนลงแข่งกับทีมอื่น ๆ

เดือนธันวาคม ค.ศ.1925 ก่อนที่โรงเรียนจะสอบไล่ประจำปีศาสนาจารย์ ดร.โรดริก เอ็ม.กิลลิส อาจารย์ใหญ่โรงเรียนพระคริสตธรรมเชียงใหม่ ได้มาค้างกับ อาจารย์ พอล เอช. ฟูลเลอร์ อาจารย์ผู้หนึ่งของกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย และโฆษณาว่า ในปีใหม่ ค.ศ.1926 นี้ ทางโรงเรียนพระคริสตธรรมจะเปิดสอนศาสนศาสตร์ชั้นสูง มีหลักสูตร 4 ปี สำหรับนักเรียนที่จบชั้นมัธยมปีที่ 8 และในจำนวนนักเรียนที่จบชั้นมัธยมปีที่ 8 ของโรงเรียนปีนี้มี 22 คน และเป็นคริสเตียนถึง 11 คน ซึ่งนับว่าจำนวนผู้เรียนจบสูงเป็นประวัติการณ์ คริสเตียน 4 คนในจำนวนนี้สมัครไปเรียนต่อทางศาสนศาสตร์เป็นรุ่นแรก ของวิทยาลัยศาสนศาสตร์เชียงใหม่ ทั้งสี่คนนี้มีอาจารย์สุข พงศ์น้อย อาจารย์สองเมือง ปิ่นแก้ว อาจารย์ม้าย สุภาพันธุ์ อาจารย์จู้พันธ์ ตกแต่ง และมีอีก 2 คน ซึ่งจบจากโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย และ ปรินสวอแยลวิทยาลัย คืออาจารย์บุญมาก กิตติสาร และอาจารย์อินสอน อินทพันธุ์ รวมเป็นหกคน

ระหว่างการศึกษา 4 ปีที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์ แมกกิลวารี เชียงใหม่ อาจารย์สุขพูดคำเมืองได้คล่อง คงเป็นเพราะท่านมีพรสวรรค์พิเศษทางดนตรี จึงสามารถออกเสียงได้ชัดเจน และเมื่อย้ายไปประจำที่จังหวัดตรัง และนครศรีธรรมราช อาจารย์สุขก็พูดภาษาพื้นเมืองได้ดีเช่นเดียวกัน ขณะที่กำลังเรียนอยู่ปีที่ 3 นั้น ท่านได้พบคู่ชีวิต ซึ่งขณะนั้นเป็นครูสอนอยู่ในโรงเรียน ดาราวิทยาลัยเชียงใหม่ ชื่อ นางสาวธรรมดา ส่วนบุญ อาจารย์สุขกับคุณธรรมดามีความเข้าใจซึ่งกันและกันและกันดีขึ้น จึงได้ตกลงปลงใจแต่งงานกันเมื่อวันที่ 4 มีนาคม ค.ศ.1929 ระหว่างที่โรงเรียนปิดเทอม 3 ของปีการศึกษานั้น และเมื่อเรียนจบปีที่ 4 วันที่ 28 มีนาคม 1930 แล้วอาจารย์สุขกับคุณธรรมดาก็พากันมาอยู่ที่กรุงเทพฯ

อาจารย์สุข พงศ์น้อย ได้เริ่มรับใช้พระเจ้าเต็มเวลา โดยรับหน้าที่เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่สอง ซึ่งเวลานั้นตั้งอยู่ที่ ต. สวนมะลิ (ปัจจุบันย้ายมาอยู่ที่สามย่าน) จังหวัดกรุงเทพมหานครท่านได้ประจำอยู่ที่นั่นเป็นเวลาเจ็ดปี จึงได้ย้ายไปประจำคริสตจักรจังหวัดตรังอีกเจ็ดปี และที่นครศรีธรรมราช

อีกสิบปี เมื่ออยู่ที่ตรังท่านได้ช่วยก่อตั้งโรงเรียนคริสเตียนชาย ประจำจังหวัดตรังขึ้นปัจจุบันเป็นโรงเรียนสหศึกษา สังกัดสภาคริสตจักรในประเทศไทย

เมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง พวกมิชชันนารีอเมริกันกลายเป็นบุคคลที่ถูกล่ามว่าเป็นภัยต่อประเทศไทย เพราะญี่ปุ่นกำลังทำสงครามกับอเมริกา โดยเหตุนี้ชาวอเมริกันทุกคน จึงต้องออกไปจากประเทศไทย ส่วนผู้ที่ไม่รีบออกไป หรือไม่ประสงค์จะออกไป ก็ถูกเชิญไปเก็บตัวไว้ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทำพระจันทร์ ระหว่างสงครามนี้เอง มีคริสเตียนจีนครอบครัวหนึ่งที่ตำบลคลองท่อม ซึ่งเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ในอำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ ได้ถูกผู้ที่เกลียดชังพวกคริสเตียนกลับแกล้ง ในที่สุดจึงถูกเจ้าหน้าที่บ้านเมืองจับในข้อหาว่า มีใจฝักใฝ่ต่อชาวอเมริกัน และถูกขังไว้ที่ อ.เมือง จังหวัดกระบี่ อาจารย์สุขได้เดินทางไปเยี่ยม เพื่อให้กำลังใจและจัดหาสิ่งของที่จำเป็นให้แก่ครอบครัวนี้เป็นประจำมิได้ขาดวันหนึ่งผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวนี้ได้เขียนโปสการ์ดส่งออกมาจากที่คุมขัง ขอร้องว่าถ้าอาจารย์จะมาเยี่ยมในครั้งต่อไป ขอให้เอาโซดาไปคาร์บอนเตไปฝากด้วย ส่วนเทียนไขหรือตะเกียงนั้นไม่จำเป็นไม่ต้องเอามาให้ก็ได้ ท่านผู้นี้คงจะได้รับความรู้จากพระเจ้า จึงได้เขียนไว้ที่ด้านหลังของโปสการ์ดนั้นว่า “พระเยซูเป็นนายทัพและพระองค์จะทรงนำจนถึงความมีชัย” เพราะโปสการ์ดแผ่นนี้เองอาจารย์สุข พงศ์น้อย จึงถูกจับในข้อหาขบถ และถูกขังไว้ในห้องขัง อ.เมือง จ.กระบี่ ร่วมกับคริสเตียนครอบครัวนั้น ภรรยาของอาจารย์สุขได้ตามไปเป็นเพื่อนปลอบใจ และได้พักอยู่ที่จังหวัดกระบี่เป็นเวลาหลายสัปดาห์ ขณะที่ถูกคุมขังอยู่นั้น อาจารย์สุขมีความปรารถนาใคร่ที่จะอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นที่สุด แต่ก็ไม่ได้รับอนุญาตให้อ่านพระคัมภีร์ หรือหนังสือพิมพ์ หรือหนังสืออื่นใดทั้งสิ้นแต่พระเจ้าได้ตอบคำอธิษฐานของท่าน วันหนึ่งมีกระดาดห่อของแผ่นหนึ่ง ถูกลมพัดเข้ามาในห้องขัง ด้วยความอยากอ่านอะไรสักอย่าง อาจารย์สุขจึงรีบลุกขึ้นวิ่งไป (ขณะนั้นเขาถูกล่ามด้วยโซ่) หยิบเอากระดาดแผ่นนั้นขึ้นมา ซึ่งเป็นกระดาดที่ถูกฉีกออกมาจากพระคัมภีร์แล้วใช้ห่อหุ้มมาก เมื่ออาจารย์สุขลงมืออ่านก็พบว่า เป็นเรื่องของเปาโลและซีลา ซึ่งสามารถปลอบใจอาจารย์สุขได้เป็นอย่างดี

ต่อมา เมื่อถึงเวลาพิจารณาคดี คดีนี้ท่านไม่ได้รับอนุญาตให้มีทนายความแก้ต่าง ๆ เพราะบ้านเมืองกำลังอยู่ในระหว่างการใช้กฎอัยการศึก อาจารย์สุขไม่เคยเรียนรู้กฎหมาย รู้แต่กฎหมายของโมเสส และหลักการในการดำเนินชีวิตที่สอนไว้ในพระคัมภีร์เท่านั้น อาจารย์สุขจึงเป็นทนายความให้ตนเอง ร้องขอความยุติธรรมต่อศาล โดยอ้างว่า ท่านเป็นขบถได้อย่างไร ในเมื่อท่านไม่มีปืนสักกระบอก ไม่มีทหารหรือสมัครพรรคพวกแม้แต่คนเดียว ไม่มีเรือบินหรือรถถัง มีแต่มือเปล่า ๆ ด้วยความบริสุทธิ์ตามข้อเท็จจริงและความยุติธรรมของศาล ท่านจึงได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระพร้อมกับพี่น้องคริสเตียนจีนครอบครัวนั้นอีกสามคน

เมื่อสิ้นสงครามโลกครั้งที่สองแล้ว ทางมิชชั่นเพรสไบทีเรียนและสภาคริสตจักรในประเทศไทย ได้ส่งคริสเตียนไทยชั้นผู้นำหลายคนด้วยกันไปศึกษาต่อ ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา อาจารย์สุขเป็น ผู้หนึ่งที่ได้รับเลือกให้ไปศึกษาที่วิทยาลัยแซนแอนเซลโมร์ ซานฟรานซิสโก รัฐแคลิฟอร์เนีย ในปี ค.ศ. 1952 เป็นเวลาหนึ่งปี

ในปีต่อมา อาจารย์สุขและครอบครัวได้ย้ายเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ และได้รับหน้าที่เทศนาทาง วิทยูกระจายเสียง ให้กับสถานีวิทยูกระจายเสียงผู้ประกาศข่าวประเสริฐ (เอฟ.อี.บี.ซี.) ภาคภาษาไทยซึ่ง ออกอากาศจากสถานีใหญ่ในเมืองมินลา ประเทศฟิลิปปินส์ปัจจุบัน ได้ขยายงานให้มีการถ่ายทอด ออกอากาศตามสถานีวิทยุต่าง ๆ ในประเทศไทยด้วย อาจารย์สุขทำงานด้านนี้จนวาระสุดท้ายของท่าน นอกจากงานวิทยูกระจายเสียงที่กล่าวนี้แล้ว อาจารย์สุขยังได้ร่วมงานในการเทศนาสั่งสอนกับคณะบีบี ดิสต์ได้ (เซาเทิร์นเน็บบิสต์) ตั้งแต่แรกเริ่มเข้ามาในประเทศไทย ได้ช่วยงานของคณะ ซี.เอ็ม.เอ. มิชชั่น เป็นเวลาหลายปี นับแต่สงครามโลกใหม่ ๆ ได้ร่วมงานกับมูลนิธิ ออสบอร์น ในการจัดทำใบปลิวและอัด เทปคำเทศนาเป็นภาษาไทย และช่วยในการจัดประชุมเกือบทุกครั้ง ได้รับใช้พระเจ้า กับมิชชั่น และ คริสตจักรต่าง ๆ อีกมากมาย เช่น มิชชั่น ดับบลิว.อี.ซี. มิชชั่นฟินแลนด์ คณะ โอ.เอ็ม.เอฟ. คณะพระ กิตติคุณสมบูรณ์ คณะพระเจ้าทรงเรียก (จากคานาดาและสหรัฐ) คณะมาร์เบอร์เกอร์ คณะนิวไทรบส์ นอกจากนั้นท่านยังได้เทศนาให้กับคริสตจักรท้องถิ่นอีกหลายแห่ง เช่น คริสตจักรมหาพรคริสตจักร เทียนสั่ง และสาขาทุกแห่งของคริสตจักรเทียนสั่ง คริสตจักรบ้านช่างหล่อ คริสตจักรตรอกถั่วออก คริสตจักรอันติโอเกียคริสตจักรไทยกรุงเทพ และสาขาทุกแห่ง ฯลฯ บางแห่งท่านก็ช่วยตั้งแต่แรกเริ่ม บางแห่งก็ช่วยในภายหลัง ในระหว่างเวลาเหล่านี้ท่านก็ยังรักษาความเป็นมิตรที่ดีกับพี่น้องคริสเตียน คณะเพรสไบทีเรียนและสภาคริสตจักรในประเทศไทย ท่านไม่เคยลืมบุญคุณของคณะเพรสไบทีเรียน และสภาฯ ผู้ให้กำเนิดชีวิตคริสเตียนแก่ท่าน ท่านมักจะพูดบ่อย ๆ ว่า สถาบันทั้งสองแห่งนี้ เป็นเหมือน บิดาและพี่ชายของท่าน พี่น้องคริสเตียนในสังกัดสภาฯ ก็ยังคงให้ท่านได้รับใช้งานของพระเจ้าอยู่เสมอ

นอกจากรับใช้งานคริสตจักรและมิชชั่นคณะต่าง ๆ แล้วอาจารย์สุข ยังได้ประพันธ์เพลงคริสเตียนไว้หลายเพลง โดยท่านได้แต่งเนื้อร้องขึ้นเอง และใช้ทำนองเพลงไทยเดิม เช่นเพลง “พระเยซูเป็น พระธรรม” “เชิญท่านทั้งหลาย” “พระเจ้าในธรรมชาติ” ฯลฯ ซึ่งเพลงเหล่านี้ได้นำลงตีพิมพ์ไว้กับเพลง นมัสการอื่น ๆ ในหนังสือเพลง “เพลงแห่งชีวิตคริสเตียน” นอกจากนั้น ท่านยังเป็นกรรมการผู้หนึ่งในการแก้ไขดัดแปลงเนื้อร้องของเพลงต่าง ๆ ในหนังสือ “เพลงแห่งชีวิตคริสเตียน” อีกด้วย

ตลอดเวลาอันยาวนานที่ข้าพเจ้าได้รู้จักอาจารย์สุข พงศ์น้อยข้าพเจ้ายังไม่เคยพบเห็นว่า อาจารย์ มีความโกรธเคือง หรืออาฆาตให้ร้ายต่อผู้หนึ่งผู้ใด ข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินท่านกล่าวตำหนิติเตียนผู้ใดแต่ ตรงกันข้าม เมื่อมีใครมากล่าวติเตียนให้ร้ายคนอื่นให้อาจารย์สุขฟังท่านก็จะกล่าวแก้ให้แก่ผู้ที่ถูกกล่าว

รายนัน เมื่อถูกขอให้วิจารณ์ใครในทางเสียหาย อาจารย์ก็จะเลี่ยงโดยชวนพูดคุยถึงเรื่องอื่น ๆ บางครั้งก็จะพูดให้เป็นเรื่องตลกขบขันไปเสีย

คุณธรรมอีกอย่างหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าพบเห็นในชีวิตของอาจารย์สุข ก็คือ ความรักที่มีต่อพี่น้องคริสเตียน เป็นความรักที่เต็มไปด้วยความเสียสละ เมื่ออาจารย์ทราบว่า มีใครตกทุกข์ได้ยาก หรือเจ็บป่วย ท่านก็จะรีบไปเยี่ยมเยียนพร้อมด้วยข้าวของ เงินทองตามสมควร ถ้าท่านไปด้วยตนเองไม่ได้ ท่านก็จะฝากคนอื่นไปแทนแม้ในระหว่างที่ท่านทนทุกข์ทรมานด้วยความเจ็บป่วยในวาระสุดท้ายของท่าน ท่านก็ยังอุตสาหะถามถึงความทุกข์สุขของผู้อื่นอยู่เสมอท่านเป็นห่วงทั้งหญิงม่ายและคนยากจนเป็นพิเศษด้วย น้ำใจอีกอย่างหนึ่งที่พบหาได้ในอาจารย์สุข ก็คือ ความถ่อมตัว ยินดีรับฟังคำวิพากษ์วิจารณ์จากผู้อื่น และยินดีที่จะเห็นผู้อื่นดีกว่าตนไม่เคยหวงตำแหน่งหน้าที่การงาน ไม่สนใจว่าใครจะได้รับเกียรติมากกว่าตัวท่านปรารถนาอยู่เสมอว่า อยากจะเห็นคนหนุ่มคนสาวสักสิบคน ลูกขึ้นทำหน้าที่แทนท่าน ท่านไม่มีความทะเยอทะยานที่จะได้ตำแหน่งที่สูงกว่าผู้อื่น แม้แต่ตำแหน่งประธานของสหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นตำแหน่งที่สำคัญครั้งสุดท้ายที่ท่านได้รับท่านก็รับไว้โดยที่มิได้มีความมุ่งหวังมาก่อน ท่านยินดีที่จะสนับสนุนให้คนอื่นได้ดีกว่าตัวเสมอ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงเป็นที่รักของทุกคน

เมื่อข้าพเจ้าได้พิจารณาชีวิตของอาจารย์สุขอย่างละเอียดแล้ว ทำให้ข้าพเจ้าระลึกถึงชีวิตของอัครสาวกของพระเยซูผู้หนึ่งซึ่งพระคัมภีร์ได้กล่าวชมเชยในพระธรรมกิจการ บทที่ 11 ข้อ 24 ดังนี้ “ด้วยบารเณยานันเป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ จำนวนคนของพระเจ้าเป็นเจ้าก็ได้ทวีขึ้นเป็นอันมาก”

บารเณยาเป็นคนที่อย่างไร พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงคลอใจให้นายแพทย์ลูคาเขียนชมไว้ และบารเณยาทำอะไรบ้าง จึงทำให้จำนวนผู้เชื่อพระเจ้าเพิ่มขึ้นเป็นอันมาก

ประการแรก เพราะท่านเป็นคนดีนร้อนที่ดี รู้จักใช้ทรัพย์ที่พระเจ้าประทานให้อย่างเหมาะสม ท่านผู้อ่านคงจำได้ว่า หลังจากวันเพ็นเตกอสต์ไม่นาน ได้มีผู้คนหลั่งไหลเข้ามาเชื่อพระเยซูคริสต์เจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม พระคัมภีร์บอกว่า มีประมาณห้าพันคน มีทั้งคนยากคนจน แม่ม่าย และคนเจ็บป่วย จนเกิดเป็นปัญหาแก่คริสตจักร ที่จะต้องเลี้ยงดูคนเหล่านี้ เพราะไม่เพียงแต่ว่าคนเหล่านั้นจะยากจนอยู่ก่อนแล้ว หากบางคนยังถูกขับไล่ออกจากครอบครัวของตน เพราะการที่มาเชื่อพระเยซูอีกด้วย

ในตอนจบของกิจการบทที่สี่ เราอ่านพบว่า บารเณยาได้ขายทรัพย์สมบัติของท่านแล้วนำเงินมามอบให้แก่อัครสาวก เพื่อนำไปช่วยเหลือพี่น้องที่ยากจนและพวกแม่ม่าย บารเณยามิได้ถือว่าทรัพย์สมบัติที่ท่านมีอยู่นั้นเป็นของท่านคนเดียว แต่ถือว่าทุกอย่างที่มีอยู่ เป็นของที่พระเจ้าประทานให้ พระเจ้าทรงให้ท่านเป็นผู้ดูแลท่านจึงไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่ใช้อย่างถูกต้องตามพระ

ประสงค์ของพระเจ้า ผู้เป็นเจ้าของทรัพย์ ท่านเป็นแต่เพียงคนต้นเรือนของพระเจ้าเท่านั้น บาระนาบาจึงเป็นที่รักของพระเจ้าและของคนทั้งปวง

ประการที่สอง เพราะท่านเป็นมิตรที่ดี ภายหลังจากที่อาจารย์เปาโลได้พบกับพระเจ้าที่ถนนเข้าสู่เมืองดามัสกัส และได้กลับใจใหม่แล้ว ท่านจึงเริ่มต้นเทศนาพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ที่เมืองดามัสกัส แต่ถูกชาวยิวคิดปองร้าย เปาโลจึงต้องหนีออกจากเมืองดามัสกัสไปยังกรุงเยรูซาเล็ม โดยหวังว่าจะได้รับการต้อนรับจากคริสเตียนที่นั่น แต่ไม่มีใครยินดีที่จะให้เข้าพวก เพราะคริสเตียนท่านั้น ยังเกรงกลัวอำนาจและความโหดร้ายทารุณของท่านอยู่ ไม่มีใครยอมเชื่อว่า เพชฌฆาตจะเปลี่ยนมาเป็นนักเทศน์ได้ แต่พระคัมภีร์บอกว่ามีชายคนหนึ่ง คือ บาระนาบา ได้คัดค้านความเห็นของคนทั้งหมดอย่างกล้าหาญ และสนับสนุนเปาโลจนกระทั่งคริสตจักรกรุงเยรูซาเล็มยอมรับเปาโลไว้ ถ้าไม่ได้มิตรที่ดีอย่างบาระนาบาแล้ว ความร้อนรนของเปาโลอาจดับไปในตอนนั้นก็ได้อีก และเราคงจะไม่ได้ยินชื่อของเปาโล ในฐานะอัครสาวกผู้ยิ่งใหญ่ของพระเยซูคริสต์เป็นแน่ บาระนาบาจึงเป็นผู้ที่รักเพื่อน และเพื่อน ๆ ก็รักท่าน บาระนาบาเป็นคนดี เพราะเป็นมิตรที่ดีอย่างนี้เอง

ประการที่สาม บาระนาบา ไม่เพียงแต่เป็นมิตรที่ดีเท่านั้นแต่ยังเป็นพี่ที่ดีอีกด้วย เมื่อเปาโลและบาระนาบาจะออกเดินทางไปประกาศในต่างแดน ครั้งที่สองนั้น มีชายหนุ่มผู้หนึ่งได้ขอเดินทางไปประกาศด้วย แต่เปาโลไม่ยอมรับ ชายหนุ่มผู้นี้คือ มาระโก เหตุที่เปาโลไม่ยอมเอามาระโกไปด้วย ก็เพราะ มาระโกเคยหนีกลับในระหว่างการเดินทางไปประกาศในครั้งแรก แต่บาระนาบานั้นอยากจะสนับสนุนคนหนุ่ม และอยากจะทำให้โอกาสแก่มาระโกได้แก้ตัว บาระนาบาจึงยอมขัดใจกับเปาโล รับเอามาระโกร่วมทีมกับท่านด้วยส่วนเปาโลนั้นเลิกไปกับซีลา ถ้าไม่ได้พี่ที่ดีอย่างบาระนาบา เราก็คงจะไม่ได้ยินชื่อของมาระโก และในพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็คงไม่มีพระธรรมมาระโกเป็นแน่ บาระนาบาจึงเป็นพี่ที่น่านรักอย่างนี้เอง

ยังมีอีกมากมายหลายประการ ที่แสดงให้เห็นว่า บาระนาบาเป็นคนดี แต่ข้าพเจ้าจะขอกล่าวถึงอีกเพียงประการเดียวคือ บาระนาบาเป็นคนดี เพราะท่านเป็นผู้ร่วมงานที่ดี ผู้ร่วมงานที่ดีนั้น ย่อมไม่เอาแต่ความคิดเห็นของตนฝ่ายเดียว ไม่ได้อรัน ในเมื่อเห็นว่าสิ่งนั้นไม่ถูกไม่ควร ไม่ถือตัว ถืออิสรียศ ไม่ทะนงตัวว่าดีกว่าผู้อื่น ไม่หวังใยว่า ใครจะเป็นผู้ได้เกียรติเกินหน้าตน ยอมยกย่องผู้ที่สมควรแก่การยกย่อง ให้เกียรติแก่ผู้ที่สมควรแก่การได้รับเกียรติ ท่านสนใจอยู่อย่างเดียวก็นั่นคือ อยากจะเป็นงานที่ร่วมกันทำอยู่นั้น บรรลุถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้ เมื่อมีการข่มเหงคริสตจักรเกิดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มบรรดาคริสเตียนที่กระจัดกระจายออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม ต่างก็พาเอาพระกิตติคุณไปด้วย ไปถึงที่ไหนก็ประกาศที่นั่น มีบางคนได้หนีไปยังเมืองอันติโอเกีย จึงประกาศพระกิตติคุณที่นั่น จนมีคนกลับใจเชื่อมากมาย เมื่อคริสตจักรกรุงเยรูซาเล็มทราบข่าวก็ส่งบาระนาบาไปเยี่ยมเยียน บาระนาบาไปถึงอันติโอเกียก็หนุน

ใจคริสเตียนใหม่เหล่านั้นให้ยึดมั่นในพระเจ้า และได้ร่วมทำการอยู่กับพี่น้องคริสเตียนในอันติโอเกีย ด้วยการทำการประกาศฟื้นฟู มีผู้คนกลับใจจากบาปมาเชื่อฟังพระเจ้าเป็นจำนวนมาก เมื่องานล้นมือ บารนาบาก็คิดถึงเปาโล ท่านจึงเดินทางไปยังเมืองตาระโซ เชิญเปาโลมาช่วยงานที่เมืองอันติโอเกียเป็นเวลาหนึ่งปีเต็ม บรรดาผู้ที่เชื่อพระเจ้ายิ่งเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย ด้วยเหตุนี้ เราจึงมองเห็นความดีของบารนาบาก็อีกแห่งหนึ่ง บารนาบารู้ตัวว่า ท่านไม่มีความสามารถเหมือนอาจารย์เปาโลแม้ว่าเปาโลเป็นเด็กกว่า และมีชีวิตในการเป็นคริสเตียนน้อยกว่าก็จริง แต่บารนาบาได้เห็นเปาโลทำการหลายอย่าง ซึ่งท่านเองก็ทำไม่ได้ และได้ยื่นเปาโลเทศนาอย่างที่ท่านเองเทศน์ไม่ได้ แต่บารนาบาไม่ได้มีความอิจฉาในตัวคนหนุ่มผู้นี้เลย เมื่อท่านทั้งสองร่วมงานกันแล้ว ในตอนต้น ๆ พระคัมภีร์ออกชื่อบารนาบาก่อน แล้วจึงออกชื่อของเปาโล แต่ต่อมาไม่นานนักพระคัมภีร์ก็กลับออกชื่อเปาโลก่อน บารนาบาเป็นคนดีเกินกว่าที่จะคิดริษยาต่อผู้ที่ร่วมงานกับท่าน ท่านเป็นคนคืออย่างนี้ใคร ๆ จึงอดที่จะรักท่านไม่ได้

เพราะบารนาบาเป็นคนคืออย่างนี้ พระคัมภีร์จึงได้กล่าวชมท่านไว้ และเพราะความคืออย่างนี้แหละทำให้ “จำนวนคนของพระเจ้า...ทวีขึ้นเป็นอันมาก”

เมื่อข้าพเจ้าหวนกลับไปดูประวัติและความเจริญของคริสตจักรในประเทศไทยในระยะ 20 ปี ถึง 25 ปี ที่ผ่านมานี้ ในเวลานั้นคณะแบปติสต์ได้มีงานประกาศอยู่เพียงไม่กี่แห่ง เท่าที่จำได้ ก็มีอยู่ที่สะพานดำ แห่งหนึ่ง ที่ถนนทรงวาด กรุงเทพฯ แห่งหนึ่ง ที่ถนนบุรีและอีกแห่งหนึ่งที่อยุธยา คณะ โอ.เอ็ม.เอฟ. ก็มีงานอยู่ที่ลพบุรี สระบุรี และปากน้ำโพ งานด้านวิทย์ของ เอฟ.อี.บี.ซี. ก็เป็นเพียงการอัดเทปกับมิชชันนารีของ คณะ ซี.เอ็ม.เอ. ที่นครราชสีมา งานของคณะพระกิตติคุณสมบูรณก็มีเพียงที่วงเวียนใหญ่ ที่ลาดหญ้าและหมู่บ้านเศรษฐกิจ ส่วนงานด้านอื่น ๆ ของคณะซี.เอ็ม.เอ. มิชชัน ภายหลังสงครามโลก ก็ได้เผชิญกับความลำบากมาก อันสืบเนื่องมาจากสงครามฯ งานของสภาคริสตจักรในประเทศไทย ก็ได้รับความกระทบกระเทือนอย่างมากเช่นกัน คริสตจักรหลายแห่งถูกปิด ผู้ประกาศและศิษยาภิบาล หลายคน ต้องหันไปประกอบอาชีพอย่างอื่น คริสตสมาชิกหลายคนละทิ้งคริสตจักร และบางคนถึงกับละทิ้งพระเจ้าเสียก็มี คริสตจักรไทยกรุงเทพฯ ก็มีงานอยู่เฉพาะที่คริสตจักรกรุงเทพฯ และคริสตจักรเทียนสังข์ ก็มีอยู่เฉพาะที่เทียนสังข์ มิชชันบางคณะก็เพิ่งเข้ามาในเมืองไทย และยังมีได้ทำงานอะไรเป็นหลักแหล่ง คริสตจักรหลายแห่งยังไม่เกิด คริสเตียนเก่าแก่หลายคนยังคงจมอยู่กับชีวิตเก่าและคริสเตียนใหม่ก็ยังไม่ได้ลืมตาขึ้นดูโลก แต่วันนี้ เดียวนี้ ข้าพเจ้าต้องโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าอย่างหาที่สิ้นสุดมิได้ เพราะวันเวลายิ่งผ่านไปมากเท่าใด ความเจริญของคริสตจักรในประเทศไทย ก็ยิ่งเพิ่มขึ้นมากเท่านั้น เมื่อก่อนนั้นคริสเตียนแต่ละคณะต่างคนต่างอยู่ต่างอยู่ต่างนอน แต่ปัจจุบันคริสเตียนหันหน้าเข้าจับมือกัน มิชชันและคริสตจักรทั้งหลายที่มีได้สังกัดอยู่ในสภา ก็ได้รวมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ตั้งเป็นสหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย และยอมรับว่าสภาคริสตจักรฯ เป็นเหมือนพี่ ส่วน

สภาคริสตจักรก็มีได้รั้งกิจที่จะรับสหกิจฯไว้เป็นน้อง มีขงชั้นและคริสตจักรทั้งหลาย ก็เจริญก้าวหน้า
อย่างมากมาย พระเจ้ายังทรงอวยพระพระแก่ลูกของพระองค์ปัจจุบันงานของคณะซี.เอ็ม.เอ.เจริญมาก
ขยายงานออกไปอีกหลายสาขา ออกลูกออกหลานมากมาย ยกตัวอย่าง เช่น สภาพระกิตติคุณแห่งภาค
อีสาน กองคริสเตียนบรรณศาสตร์ และอื่น ๆ อีก งานของแบ็บติสต์ได้ก็ดี งานของ โอ.เอ็ม.เอฟ. และ
ของพระกิตติคุณสมบูรณ์และคณะเวค (เวิร์ลด์คริสเตียนครูเสด) ก็ดี ต่างก็เจริญก้าวหน้าอย่างเป็น
ปีกแผ่นแน่นหนา แต่ละคนต่างก็มีสาขางานเพิ่มขึ้น มีแผนกต่าง ๆ และแผ่ไปทั่วประเทศ มีคริสตจักร
เกิดขึ้นทุกภาคของประเทศคริสตจักรเก่า ๆ กลับตื่นตัวมีชีวิตชีวาขึ้นมาใหม่ และคริสตจักรใหม่ก็มีเพิ่ม
ยิ่งขึ้น มีขงชั้นหลายคณะก็เริ่มเป็นปีกแผ่นและคริสตจักรหลายแห่งก็เริ่มออกลูกออกหลาน และมีสาขา
ออกไปมากขึ้นทุกที ๆ

เมื่อข้าพเจ้ามองดูความเจริญของคริสตจักรในสมัยอัครสาวกข้าพเจ้าก็เห็นภาพของบารนาบา
แต่เมื่อข้าพเจ้ามองดูความเจริญของคริสตจักรในประเทศไทยในยุคนี้ ข้าพเจ้าก็มองเห็นภาพของอาจารย์
สุข พงศ์น้อย

เมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 1972 อาจารย์สุข “บารนาบาที่รัก” ของเราได้ไปอยู่กับพระเจ้า ที่ท่านรัก
และปฏิบัติรับใช้พระเจ้าอย่างซื่อสัตย์เป็นเวลาหลายปี แต่ข้าพเจ้ายังมองเห็นภาพของอาจารย์สุข ยืนอยู่
ท่ามกลางความเจริญ และความสามัคคีธรรมของคณะมิชชั่น และคริสตจักรทั้งหลาย ซึ่งข้าพเจ้าได้ออก
ชื่อมาแล้วนี้บารนาบามีส่วนช่วยให้คริสตจักรในสมัยนั้นเจริญขึ้นอย่างไร อาจารย์สุข พงศ์น้อย ก็มี
ส่วนช่วยให้คริสตจักรในสมัยนี้เจริญขึ้นอย่างนั้น

ข้าพเจ้ายังมองเห็นภาพอาจารย์สุข เดินทางขึ้นเหนือล่องใต้ และจากตะวันออกไปตะวันตกรับ
ใช้งานของพระเจ้า ร่วมกับคณะมิชชั่นและคริสตจักรต่าง ๆ ที่เชื่อเชิญท่านอย่างไม่กลัวเหน็ดเหนื่อย หา
เวลาเป็นของตนเองยากเต็มที เมื่อเร็ว ๆ นี้ ขณะที่ข้าพเจ้าไปเยี่ยมคุณครูธรรมดาภรรยาของอาจารย์สุข มี
คนหนึ่งถามคุณครูธรรมดาว่า ตั้งแต่อาจารย์สุขจากไปอยู่กับพระเจ้าแล้ว คุณครูรู้สึกเหงามากไหม?
คุณครูตอบว่า ท่านไม่รู้รู้สึกเหงาเท่าไร เพราะตามปกติแล้วขณะที่อาจารย์สุขยังมีชีวิตอยู่ อาจารย์ก็มักจะ
ไม่ค่อยอยู่กับบ้านแล้ว ท่านรู้สึกเหมือนกับว่าเวลานี้อาจารย์กำลังไปเทศนาอยู่ที่ต่างจังหวัด และสักวัน
หนึ่งก็กลับมา

ข้าพเจ้าเห็นความดีของบารนาบาอย่างไร ก็เห็นความดีของอาจารย์สุขอย่างนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า
อาจารย์สุขเป็นคนดี เพราะท่านเป็นคนต้นเรือนที่ดี ท่านเป็นคนดี เพราะท่านเป็นเพื่อนที่ดีเป็นที่ที่ดี และ
เป็นผู้ร่วมงานที่ดี และยังมีความคิดอื่น ๆ อีก ที่ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องกล่าวในที่นี้

ความจริงข้าพเจ้ามิได้ตั้งใจจะเขียนเรื่องนี้ขึ้น เพื่อยกย่องมนุษย์ด้วยกัน ข้าพเจ้าทราบดีว่า อัน
ความดีทั้งหมดที่อาจารย์สุขมีนั้น ท่านได้รับมาจากพระเจ้า เพราะในพระคริสตธรรมคัมภีร์ข้อเดียวกับที่

ชมว่า บาระนาบาเป็นคนดีนั้น ได้บอกให้เราทราบด้วยว่า บาระนาบาเป็นผู้ที่ก่อกบฏด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตอยู่ภายใน ช่วยให้เอาชนะตัวเอง และความเชื่อที่ถูกต้องช่วยให้ทำในสิ่งที่เหมาะสม ทั้งสองประการนี้รวมกันทำให้คนเป็นคนดี และทำให้งานของพระเจ้าเจริญขึ้น

ท่านผู้อ่านที่รัก ท่านอยากให้ผู้อื่นกล่าวคำไว้อาลัยในงานศพของท่านว่าอย่างไร?

“เขาเป็นคนร่ำรวยมหาศาล”?

“เขาเป็นคนเฉลียวฉลาด”?

“เขาเป็นคนมีชื่อเสียงที่ใคร ๆ รู้จัก”?

“เขาเป็นประธานของสถาบันที่ยิ่งใหญ่”? หรือ

“เขาเป็นคนที่คนมากมายมาเป็นผู้ชอบธรรม”?

ข้าพเจ้าเห็นว่า ข้อความที่เหมาะสมที่สุดสำหรับ อาจารย์สุข “บาระนาบา ที่รัก” ของเรานั้น คือ ข้อความสุดท้าย ซึ่งมีหลายคนได้กล่าวถึงท่านแล้ว เมื่อวันอาทิตย์ที่ 4 มิถุนายน 1972 คือ “เขาเป็นผู้นำคนมากมาย มาเป็นผู้ชอบธรรม”

ตอนที่ 2 ติลาชีวิตที่มีอาจลิจิตได้ด้วยตนเอง

เขียนเงาพฤษ์มิ่งไม้

สุขสบาย

เขียนญาติทุกข์สำราย

กว่าไม้

เขียนครูยิ่งใหญ่

กษัตริย์ยิ่ง ครุณา

เขียนร่วมพระเจ้าให้

ร่วมฟ้า ดินบน

(โครงโลกนิติ)

ลีลาชีวิต

โดย ธรรมดา พงศ์น้อย

ของประทานจากพระเจ้า

โรงเรียนคาราวินวิทยาลัย ตั้งอยู่ที่ อ.เมือง จ.เชียงใหม่ เป็นโรงเรียนของคณะเพรสไบทีเรียนมิชชั่น โรงเรียนแห่งนี้ รับนักเรียนทั้งประจำ และไป-กลับ กิจวัตรประจำวันที่สำคัญของโรงเรียนนี้คือ ทุกเช้าก่อนเข้าเรียน และเวลาหัวค่ำ นักเรียนประจำต้องเข้าห้องประชุม เพื่อนมัสการพระเจ้า โดยมีครูคริสเตียนเป็นผู้ดำเนินการอธิษฐาน เทศนาสั้น ๆ ร้องเพลง ส่วนวันอาทิตย์นั้นเป็นวันพิเศษ เวลา 8.00 น. นักเรียนประจำต้องแต่งเครื่องแบบให้พร้อมที่จะเดินไปนมัสการพระเจ้าที่โบสถ์หลวง ซึ่งอยู่ห่างจากโรงเรียนประมาณสี่กิโลเมตรเศษ เมื่อเสร็จการนมัสการพระเจ้าแล้ว ก็ต้องเดินแถวกลับโรงเรียน พอถึงโรงเรียน ก็รับประทานอาหารเช้ากลางวันเสร็จแล้วทุกคนก็ขึ้นตึกนอนพักผ่อน ทั้งครูและนักเรียน ไม่ค่อยบ่นว่าเหนื่อยหรือเบื่อหน่าย ตรงกันข้าม เขากลับปีติยินดี และสนุกสนานที่ได้มีโอกาสไปนมัสการพระเจ้าที่โบสถ์วิหารของพระองค์ เวลา 15.00 น. ทุกคนต้องลุกขึ้นอาบน้ำ แต่งตัวเตรียมเข้าห้องประชุมเพื่อร่วมประชุมคณะเยาวชนคริสเตียนอุตสาหกรรม หรือที่เราเรียกย่อ ๆ ว่า ซี.อี. คณะนี้มีนายก อุปนายก เลขานุการ ผู้ช่วยเลขานุการ เกรียงอุทิศ ผู้ช่วยเกรียงอุทิศ และกรรมการที่ปรึกษา เราผลัดเปลี่ยนเจ้าหน้าที่เหล่านี้ทุกปี การประชุมของคณะนี้ มีการเรียกชื่อสมาชิกทุกครั้ง เจ้าของชื่อจะต้องยืนขึ้นขานชื่อ ด้วยการท่องพระคัมภีร์หนึ่งข้อ

ส่วนในตอนเย็น เวลา 19.00 นาฬิกา นักเรียนและครู จะไปประชุมที่บ้านพักอาจารย์ใหญ่ คือ มิส ลูซี่ นิบล็อก การประชุมเริ่มด้วยคณะครู เลือกเพลงหนึ่งบท นักเรียนเลือกเพลงสั้นละหนึ่งบท เมื่อร้องเพลงที่เลือกหมดแล้ว อาจารย์ใหญ่ก็เทศนาสั้น ๆ แล้วให้ครูหรือนักเรียนสองสามคนอธิษฐาน เสร็จแล้ว ก็ร้องเพลงพร้อมกันแล้วเลิกประชุม

วันอาทิตย์วันหนึ่งปลายปี ค.ศ.1924 มิสลูซี่ นิบล็อก (อาจารย์ใหญ่) ตั้งว่า เมื่อเลิกประชุมแล้วให้นักเรียนชั้นมัธยมปีที่หกอยู่พบแหม่มก่อน พวกเรานึกว่าคงจะถูกดูหรือถูกทำโทษ ต่างหน้าซื่อไปตาม ๆ กัน บางคนทำท่าจะเป็นลมเสียให้ได้ จนเมื่อครูและนักเรียนชั้นอื่นไปกันหมดแล้ว อาจารย์ใหญ่ยกเก้าอี้มานั่งใกล้ ๆ พวกเรา ท่านคงสังเกตเห็นว่าพวกเราหน้าซื่อตัวสั่น ท่านจึงยิ้มและพูดว่า “นักเรียนไม่ต้องตกใจ แหม่ม ไม่ได้เรียกมาดูหรอก แต่แหม่มอยากจะคุยด้วยเท่านั้น เพราะอีกไม่กี่เดือนนักเรียนก็จะจบชั้นสูงสุดของโรงเรียนแล้ว ต่างคนต่างจะแยกย้ายจากกันไป บางคนจะไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ บางคนจะเป็นครู บางคนจะเรียนนางพยาบาล บางคนจะกลับไปช่วยพ่อ-แม่ ทำงานบ้าน นักเรียนจะเป็น

ผู้ใหญ่ขึ้นจะต้องรับผิดชอบมากขึ้น เมื่อนักเรียนเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้ว นักเรียนจะต้องแต่งงาน การแต่งงานเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญมากในชีวิตของนักเรียน ฉะนั้นเวลาที่นักเรียนคิดจะแต่งงาน นักเรียนต้องอธิษฐานทูลขอผู้ชายที่เป็นคริสเตียนที่ดีจากพระเจ้า บางทีนักเรียนคงอยากจะถามว่า ผู้ชายที่ไม่เป็นคริสเตียนแต่เป็นคนดี จะได้ไหมแห่มขตอบว่า ผู้ชายที่ดีมีมาก แต่จะคิดตลอดไปหรือไม่ นั่นเราไม่ทราบ ถ้าจะให้แน่นอน ต้องเป็นผู้ชายที่เป็นคริสเตียนที่ดี ที่ไม่เพียงแต่รักเรา แต่ยังรักและเกรงกลัวพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ และสิ้นสุดชีวิตของเขาด้วย พระเจ้าจะทรงป้องกันเขาไว้ไม่ให้เขาทำบาป ฉะนั้นให้นักเรียนอธิษฐานทูลขอให้พระเจ้า พระราชทานผู้ชายที่เป็นคริสเตียนที่ดีให้แก่พวกเธอ” ตั้งแต่นั้นมา พวกเราจึงตั้งต้นอธิษฐานตามที่อาจารย์ใหญ่แนะนำ

ต่อมาในปี ค.ศ.1927 ข้าพเจ้าได้เข้าไปเป็นครูในโรงเรียนดาราวิทยาลัย และได้เป็นนายกของคณะเยาวชนคริสเตียนอุตสาหกรรม (ซี.อี.) ขณะนั้น อาจารย์ สุข พงศ์น้อย เป็นนักศึกษาศาสนศาสตร์ที่วิทยาลัยพระคริสตธรรม แมคกิลวารี เวลาที่มีการประชุมกันที่ไหนอาจารย์สุขมักได้รับเชิญให้เทศนา หรือไม่กี่ร้องเพลงเดี่ยวอยู่เสมอครูและนักเรียน ชอบลีลาการเทศนา และเสียงเพลงอันไพเราะของท่าน นักเรียนในคณะ ซี.อี. มักจะขอร้องให้ข้าพเจ้าเชิญอาจารย์สุข มาเทศนาให้เราฟัง เมื่อเทศนาจบแล้ว นักเรียนชอบขอร้องให้อาจารย์สุขเล่นเปียโน หรือร้องเพลงสักบทหรือสองบท เมื่อนายกคณะ ซี.อี.ได้ฟังคำเทศนา เสียงเพลง และลีลาในการเล่นเปียโนของอาจารย์สุขบ่อยเข้าก็รู้จักชอบตามเด็กนักเรียนไปด้วย แต่ก่อนเคยเชิญอาจารย์สุขมาเทศนาเดือนละครั้ง ต่อมากลายเป็นเดือนละสองครั้ง ต่อมาในตอนหลัง ๆ ถึงพวกเราไม่เชิญ อาจารย์สุขก็สมัครใจมาช่วยงานและเล่นเปียโนให้คณะ ซี.อี. เป็นประจำ

ข้าพเจ้าเคยอธิษฐานทูลถามพระเจ้าหลายครั้งว่า นายสุขคนนี้เป็นผู้ที่พระองค์ ทรงเลือกสรรไว้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์หรือ และเขาเป็นผู้ชายที่พระองค์จะประทานให้เป็นสามีของข้าพเจ้าหรือ? ข้าพเจ้าเคยแอบจับสลากหลายครั้ง ครั้งสุดท้ายข้าพเจ้าลองเสี่ยงทายดู โดยแอบเอาเข็มปักผมวางไว้ที่พื้นตรงประตูทางเข้าห้องประชุม แล้วอธิษฐานว่า “ถ้าเขาเป็นผู้ที่พระเจ้าประทานให้แก่ข้าพเจ้า ขอให้เขาเห็นเข็มปักผมอันนี้ และหยิบมันขึ้นมา” พอใกล้ถึงเวลาประชุมคณะ ซี.อี. อาจารย์สุขเดินเข้าประตูมา และหยิบเอาเข็มปักผมเข้าพอดี ท่านจึงก้มลงเก็บ และเดินตรงเข้ามาหาข้าพเจ้า แล้วพูดอย่างตลก ๆ ว่า “หมอดูแม่ ๆ ทั้งนายว่า คงนายเก็บถ่ายเข็มปักผม คนนั้น โชคดี วันนี้ผมโชคดี ผมขอฝากโชคดีไว้กับคุณก่อน” แล้วท่านก็ยืมเข็มปักผมนั้นให้ข้าพเจ้าเหตุการณ์นี้ทำให้ข้าพเจ้าเชื่อว่า อาจารย์สุข คือผู้ที่พระเจ้าประทานให้แก่ข้าพเจ้า

วันที่ 4 มีนาคม ค.ศ. 1929 พระเจ้าโปรดให้เราทั้งสองเข้าสู่พิธีสมรส ที่คริสตจักรในเวียงจังหวัดลำปาง โดยมีศาสตราจารย์แสนนา และภรรยาเป็นเจ้าภาพ ศาสนาจารย์ คูเปอร์ เป็นผู้ทำพิธี

เมื่อแต่งงานแล้ว อาจารย์สุขต้องกลับไปศึกษาต่อที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมอีกหนึ่งปี เมื่ออาจารย์สุข เรียนจบแล้ว เราจึงพากันลงมากรุงเทพฯ เป็นเวลาพอดีกับที่คริสตจักรที่สอง ซึ่งขณะนี้ยังอยู่ที่สวนมะลิ กำลังขาดศิษยาภิบาล คณะธรรมกิจจึงได้เชิญอาจารย์สุขไปเป็นศิษยาภิบาล

ที่คริสตจักรที่สองนี้ มีส มากาเร็ต แมคคอร์ดได้ตั้งโรงเรียนพระคริสตธรรมสำหรับผู้หญิงขึ้น อาจารย์สุขทำหน้าที่เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักร และเป็นอาจารย์สอนพระคริสตธรรมคัมภีร์ ในโรงเรียนนั้นด้วย อาจารย์สุข ต้องออกจากบ้านตั้งแต่ 5.30 น. เพื่อไปร่วมอธิษฐานตอนเช้ากับนักศึกษาพระคริสตธรรม ท่านจะรับประทานอาหารเช้าและเที่ยงกับนักเรียน ตอนเย็น ก็ออกเยี่ยมเยียนคริสตสมาชิก กว่าจะกลับถึงบ้านก็ตีึกมาก

วันที่ 13 สิงหาคม ค.ศ.1930 เราได้บุตรหญิงคนแรกอาจารย์ตั้งชื่อว่า ศรีสุดา

ความขยันและความมานะพยายามของอาจารย์สุข เป็นเหตุทำให้ลูกแทบจะไม่รู้จักพ่อ เพราะพ่อออกจากบ้านก่อนลูกตื่น และกลับเข้าบ้านก็เมื่อลูกหลับแล้ว ถึงกระนั้น งานก็เกิดผลน้อยมากเราหาสาเหตุไม่พบว่า เพราะเหตุใด งานจึงไม่เจริญก้าวหน้าเท่าที่ควร

ค.ศ.1931 คณะเผยแผ่พระกิตติคุณมาจากประเทศพม่าได้มาทำการฟื้นฟูในประเทศไทย อาจารย์สุขได้ติดตามคณะนี้จากเหนือจดใต้ และท่านก็ได้เรียนรู้จากพวกเขาว่า คริสเตียนจำเป็นต้องมีจิตใจบริสุทธิ์ ต้องถ่อมตัวลง ต้องไม่เป็นคนใจดำ เห็นแก่ตัวและต้องมีความรักเพื่อนมนุษย์อย่างแท้จริง เมื่ออาจารย์เริ่มปฏิบัติตามข้อเหล่านี้ จึงเห็นผล ทำให้สมาชิกคริสตจักรมีความกระตือรือร้นศึกษามากยิ่งขึ้น

วันที่ 25 ตุลาคม ค.ศ.1932 เราได้บุตรหญิงคนที่สองอาจารย์ตั้งชื่อว่า สุทธารัตน์

ค.ศ. 1933 คริสตจักรที่สองได้ย้ายจากสวนมะลิ ไปประชุมที่หอประชุมของโรงเรียนเย็นเฮล์ เม็มมอเรียล มีส แมคคอร์ด ได้ย้ายโรงเรียนพระคริสตธรรมไปไว้ที่ มาตากาวสถานเป็นเหตุให้บ้านที่เคยใช้เป็นคริสตจักร และโรงเรียนพระคริสตธรรมนั้นว่างลง อาจารย์สุขและข้าพเจ้าปรึกษากันอยู่หลายวันว่าจะทำอย่างไรเราจึงจะอยู่บ้านหลังนี้ต่อไปได้ จะได้เงินที่ไหนมาเป็นค่าเช่า ในที่สุดอาจารย์สุข และข้าพเจ้าได้ตัดสินใจว่าจะใช้บ้านหลังนี้เป็นโรงเรียนสอนวิชาสามัญ เวลานั้นเราไม่ค่อยรู้จักถนนหนทางในกรุงเทพฯ ดี ไม่รู้วิธีการจัดตั้งโรงเรียน จึงขอร้องให้ มีส แมคคอร์ด พาเราไปกระทรวงธรรมการ (กระทรวงศึกษาธิการ) ซึ่งขณะนั้นตั้งอยู่ที่ปากคลองโอ่งอ่าง (อยู่ตรงข้ามโรงไฟฟ้าวัดเลียบ) มีส แมคคอร์ด จึงพาเราไปหาท่านเสนาบดีกระทรวงธรรมการ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) คือ ท่านเจ้าคุณธรรมศักดิ์มนตรี อาจารย์สุขและข้าพเจ้าเห็นว่า ท่านเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ เราทั้งสองจึงคลานเข้าไปหมอบกราบที่พื้น ท่านเชิญให้ มีส แมคคอร์ด นั่งที่เก้าอี้ ท่านบอกให้เราทั้งสองลุกขึ้นนั่งที่เก้าอี้ด้วย ท่านเป็นคนมีอัธยาศัยไมตรีดีมาก เมื่อท่านได้ถามทุกข์สุขเรียบร้อยแล้ว ท่านจึงถามถึงฐานะการงานของเรา ข้าพเจ้ากราบเรียนท่านว่า โรงเรียนพระคริสตธรรมของแฮมม แมคคอร์ด จะย้ายไปอยู่ที่ มาตา

ภาวสถาน ทำให้บ้านหลังใหญ่นั้นว่าง ข้าพเจ้าอยากจะใช้บ้านหลังนั้น เป็นโรงเรียนสอนวิชาสามัญ โดยข้าพเจ้าขอเป็นเจ้าของ ผู้จัดการ และครูใหญ่ ท่านแนะนำว่า ถ้าเปลี่ยนกิจการ เปลี่ยนเจ้าของ ก็ต้องเปลี่ยนชื่อโรงเรียนด้วย ข้าพเจ้าไม่ได้คิดไว้ล่วงหน้าและไม่ทันคิด จึงกราบเรียนท่านว่าขอให้ใช้ชื่อเดิม แต่ขอเอาคำว่า “สถาน” มาเติมท้ายเป็น “โรงเรียนพระคริสตธรรมสถาน” ท่านได้สั่งให้เจ้าหน้าที่จัดการทุกอย่างจนเรียบร้อย ข้าพเจ้าจึงได้รับอนุญาตให้ตั้งโรงเรียนได้ภายในห้าวัน คือ วันที่ 12 มิถุนายน ค.ศ. 1933

วันที่ 15 ตุลาคม ค.ศ. 1934 อาจารย์สุข ได้รับสถาปนาเป็นศาสนาจารย์ และในวันที่ 18 ธันวาคม ค.ศ. 1935 เราได้บุตรหญิงคนที่สาม อาจารย์สุข ตั้งชื่อว่า สุพพตา

ปลายปี ค.ศ. 1936 ทางคริสตจักรจังหวัดตรัง ไม่มีศิษยาภิบาลคณะธรรมกิจ จึงเชิญอาจารย์สุขไปเป็นศิษยาภิบาล เราอธิษฐานอยู่นานแต่ก็ยังไม่สามารถตัดสินใจได้ว่า ข้าพเจ้าควรจะย้ายตามอาจารย์สุขไป หรือให้อาจารย์สุขเดินทางไปรับงานเพียงคนเดียว เพราะในเวลานั้น โรงเรียนของข้าพเจ้ากำลังเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว การที่ข้าพเจ้าเป็นห่วงโรงเรียนมากกว่างานของพระเจ้า คงทำให้อาจารย์สุขไม่สบายใจ ท่านจึงถามข้าพเจ้าว่า “ระหว่างโรงเรียนเล็ก ๆ นี้กับสามีและลูก เธอจะเลือกเอาอย่างไหนแน่?” เมื่ออาจารย์สุขถามเช่นนี้ข้าพเจ้าต้องตอบว่า เลือกเอาสามีและลูก

พอคิดเวลานั้น อาจารย์บุญมาก กิตติสาร และคุณครูม้วนมีความจำเป็นต้องย้ายออกจากบ้านหน้าสนามกีฬา (สนามศุภชลาศัย) เพราะทางการจะเอาที่ดินสร้างโรงเรียนช่างกล ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจโอนกิจการโรงเรียนพระคริสตธรรมสถาน ให้คุณครูม้วน กิตติสารแล้วย้ายตามอาจารย์สุขไปยังเมืองตรัง ในวันที่ 23 เมษายน ค.ศ. 1937 เป็นเวลาครบ 7 ปี ที่เราอยู่กรุงเทพฯ

เมื่อเราย้ายไปจังหวัดตรัง พระเจ้าทรงเตรียมงานไว้ให้ข้าพเจ้าด้วย ขณะนั้นครูใหญ่โรงเรียนชั้นวางอกเกลา ลาออก ยังหาครูใหญ่แทนไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงสมัครเข้าเป็นครูใหญ่ในโรงเรียนนั้น

ที่จังหวัดตรัง ไม่มีบ้านให้เราอยู่ บ้านมิชชันไม่ว่าง คณะธรรมกิจ จึงไปเช่าตึกแถวที่สร้างยังไม่เสร็จให้เราอยู่ ตึกนี้อยู่ห่างจากคริสตจักรมาก การไปมาก็แสนลำบาก ดีหน่อยที่อาจารย์สุขและข้าพเจ้าซึ่งจักรยานสองล้อได้ จึงพอสู้ไหว เราอยู่ตึกแถวนั้นสี่เดือนจึงย้ายเข้าไปอยู่บ้านพักมิชชัน

เมื่ออาจารย์สุข ได้รับตำแหน่ง ศิษยาภิบาลคริสตจักรตรังท่านยังคงทำงานหนักเหมือนเดิม ท่านอาสาไปสอนพระคัมภีร์ และนำประชุมที่โรงเรียนอนุกุลสตรี ตอนบ่ายก็ออกเยี่ยมเยียนคริสตสมาชิก ไปอธิษฐานกับเขา ชวนเขามาโบสถ์ เมื่อทำเช่นนั้นหลายเดือน งานก็ไม่ดีขึ้น คริสตชนสมาชิกมาโบสถ์สืบทอดคนเหมือนเดิมมานาน ๆ เข้า อาจารย์สุขชักท้อใจ ถึงกับอธิษฐานดัง ๆ ในโบสถ์ว่า “ข้าแต่พระเจ้าผู้สูงสุด พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์มาให้มาเป็นศิษยาภิบาลที่คริสตจักรตรังนี้ แต่พระองค์ทรงโปรดให้ข้า

พระองค์มาเทศนาให้มันั่งฟัง ข้าพระองค์ทนไม่ไหวแล้ว ถ้าข้าพระองค์ไม่เหมาะสมที่จะอยู่เมืองตรง ขอพระองค์ส่งข้าพระองค์ไปอยู่ที่อื่นเถิดพระเจ้าข้า”

เดือนธันวาคม ค.ศ. 1938 พระเจ้าทรงส่ง ดร.จอห์น ชงมาทำการฟื้นฟูในประเทศไทย อาจารย์สุข ได้รับเชิญไปเป็นล่ามตั้งแต่เหนือไปถึงใต้สุด จึงเห็นวิธีการของ ดร.ชง คือ ทำงานด้านอื่นน้อย อธิษฐานมาก ๆ อ่านพระคัมภีร์มาก ๆ เชื่อฤทธิ์เดชของพระเจ้า เชื่อในการนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อ ดร. ชงกลับไปแล้ว อาจารย์สุขจึงเปลี่ยนวิธีการทำงานใหม่ คือไม่ไปไหน ไม่ไปหาใคร อยู่บ้าน อธิษฐาน อ่านพระคัมภีร์ อดอาหารเมื่อเย็นเวลา 19.00 น. ไปโบสถ์ ผิดประตูปโบสถ์ ถูกเข้าอธิษฐานอ่านพระคัมภีร์ตลอดคืน รุ่งเช้าจึงกลับบ้าน อาบน้ำ รับประทานอาหารเช้าแล้วพัก ได้ถือปฏิบัติเช่นนี้เป็นเวลาหกเดือน พระเจ้าทรงสำแดงฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์ทรงนำคริสตชนสมาชิกที่หลงหายค่อย ๆ ทายอกันเข้าโบสถ์ทีละคนสองคน เป็นอยู่เช่นนี้ประมาณแปดเดือน ก็มีสิ่งอัศจรรย์เกิดขึ้น คือมีผู้ใหญ่และเด็ก มาขอรับบัพติศมาถึงสี่สิบเจ็ดคน

คณะสตรีคริสเตียนมาหาข้าพเจ้า ขอให้ออกแบบเสื้อที่จะให้คนที่รับศีลบัพติศมาใส่ ข้าพเจ้าก็ลองตัดเย็บเป็นตัวอย่างหนึ่งตัวเอาไปให้คณะสตรีดู เขาก็เห็นชอบด้วย จึงระดมกันตัดเย็บให้เสร็จทันใช้ในวันสำคัญนั้น ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าเห็นคนรับศีลบัพติศมาในวันอาทิตย์วันเดียวถึงสี่สิบเจ็ดคน อาทิตย์ต่อมาก็มีคนมาขอรับศีลบัพติศมา อาทิตย์ละ หกคนบ้าง เจ็ดคนบ้าง จนสมาชิกสิ้นโบสถ์ พวกคริสตสมาชิกจึงคิดหาเงินถวายเพื่องานของคริสตจักรโดยทำไร่นาของพระเจ้า จนมีเงินสร้างศาลาหลังโบสถ์เป็นที่ประชุมเพื่อให้มันั่งฟังเทศน์ได้อย่างสบาย

พระเจ้าทรงสำแดงความมหัศจรรย์ประการหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าไม่เคยลืม คือ นักเรียนของโรงเรียนสตรีอนุบาล หลายคน กลับใจใหม่

มีความเชื่อในพระเจ้าอย่างจริงจัง ได้มาขอรับศีลบัพติศมาอาจารย์สุขได้ แนะนำให้เด็กเหล่านั้นไปขออนุญาตจากผู้ปกครองก่อน เด็ก ๆ ก็ปฏิบัติตาม แต่ผู้ปกครองไม่ยอม ซ้ำยังขู่เด็ก ๆ ว่า ถ้าเป็นคริสเตียน จะถูกตัดขาดจากการเป็นลูก ไม่ให้เรียนต่อ เด็กเหล่านั้นยังอ่อนวอนขออนุญาตเป็นคริสเตียนให้ได้ เมื่อห้ามปรามแต่โดยดีเด็กก็ยังไม่ฟัง พ่อแม่ซักโมโห วันเสาร์ วันอาทิตย์ห้ามออกนอกบ้าน เด็กบางคนเคยแอบไปโบสถ์ เมื่อห้ามกันด้วยวาจาไม่ฟัง จึงจับเย็บนม ล่ามโซ่ และขังห้อง จนเด็กเหล่านั้นมารับศีลบัพติศมาในวันอาทิตย์พร้อมกับคนอื่น ๆ ไม่ได้ เวลาเขาไปโรงเรียนจึงมาขอรับศีลบัพติศมา แต่อาจารย์สุขบอกกับเด็กเหล่านั้นว่า “การที่พวกหนูคือกับคุณพ่อคุณแม่ นั้น ไม่เป็นการสมควรนะ”

พวกเขาตอบอาจารย์สุขว่า “คุณพ่อ คุณแม่ เย็บนมตี ล่ามโซ่ ขังห้องพวกเขาก็ยังเจ็บปวดน้อยกว่าที่พระเยซูถูกโบยตี ถูกคูหมิ่นเหยียดหยาม ถูกสวมมงกุฎหนาม และถูกตรึงไว้บนไม้กางเขน ถูกหอกแทงที่ซี่ข้าง พระโลหิตได้หลั่งไหลเพื่อไถ่บาปของพวกเขา” อาจารย์สุขเห็นว่าเด็กเหล่านั้นมีความ

เรื่องมันคง จึงได้ทำพิธีศีลบัพติศมาให้แก่เด็กเหล่านั้นในเช้าวันอังคาร ในจำนวนเด็กเหล่านั้นผู้ที่ข้าพเจ้านึกชื่อออก คือ

1. **คุณพรรณพิมพ์ มังกรพันธ์** ผู้ซึ่งถูกเขียนหลายครั้ง จนเนื้อตัวลายไปหมด คุณแม่เขียนพลางร้องไห้พลาบ เพื่อจะให้คุณพรรณพิมพ์ เลิกเป็นคริสเตียน แต่คุณพรรณพิมพ์ยอมทนให้คุณแม่เขียน เธอไม่ได้ร้องไห้ เป็นเหตุให้คุณแม่ตกใจมาก ถึงกับอุทานออกมาว่า “ลูซิ เขียนเสียแทบตาย ยังยืนเฉย ไม่ได้ร้องไห้เลย นี่พระเยซูคงเข้าถึงเป็นแน่ จึงไม่รู้สึกเจ็บปวด” มีหน้าซ้ำ คุณแม่ได้ประณามคุณพรรณพิมพ์ต่าง ๆ นานา ให้ญาติพี่น้องฟัง และได้เรียกเอาเครื่องทองหยองที่เธอมีคั้นหมด หลังจากนั้น ก็แสดงอาการมีนชาต่อคุณพรรณพิมพ์ ถึงกระนั้นก็ตาม คุณพรรณพิมพ์มิได้ปฏิเสธพระเยซูคริสต์

เมื่อ ค.ศ. 1946 สงครามโลกครั้งที่สองสงบ ขณะนั้นคุณพรรณพิมพ์ทำงานอยู่ที่สำนักงานเทศบาลเมืองตรัง อาจารย์สุขได้รับเชิญไปดำเนินงานโรงเรียนศึกษากุมารี ที่นครศรีธรรมราช อาจารย์ต้องการครูคริสเตียนเป็นอย่างมาก จึงตระเวนชักชวนบรรดาลูกศิษย์ให้ไปร่วมงาน บังเอิญมาพบคุณพรรณพิมพ์ และได้ชวนไปเป็นครูที่นั่น เมื่อเธอเป็นครูโรงเรียนศึกษากุมารี ได้ใช้เวลาในวันอาทิตย์สอนรวีศึกษาแก่เด็ก ๆ ออกเยี่ยมเยียนคริสตสมาชิกในตอนเย็นวันอาทิตย์ ร่วมทีมประกาศข่าวประเสริฐในถิ่นทุรกันดาร เช่นที่ ต. กิ่งลานสกา ถึงแม้ต้องประสบความลำบากในระยะแรก และคุณแม่ของเธอเสียชีวิต เธอไม่ได้ไปคริสตจักร เนื่องจากความเข้าใจผิดของผู้ปกครองที่มีต่อเธอ แต่เมื่อคุณพรรณพิมพ์ได้เป็นครูที่โรงเรียน มีโอกาสศึกษาพระวจนะของพระเจ้ามากขึ้น ได้ทำงานของพระองค์ ชีวิตของเธอเริ่มฉายแสงให้เห็นสันติสุขภายในจิตใจ

คุณพรรณพิมพ์ เป็นคนสวย พุดจาอ่อนหวาน มารยาทเรียบร้อย ใครเห็นใครก็ชอบ มีข้าราชการและพ่อค้าที่ไม่เป็นคริสเตียนหลายคนส่งคนมาทาบทาม แต่เธอไม่ตกลงด้วย เพราะเธอตั้งปณิธานไว้ว่า หากจะแต่งงาน จะต้องแต่งงานกับผู้มีพระเจ้าองค์เดียวกัน และขอให้เป็นศาสนาจารย์ ทั้งนี้เพราะคุณพรรณพิมพ์ถือเอาอาจารย์สุขเป็นแบบอย่าง ในที่สุดเธอก็ได้แต่งงานกับศาสนาจารย์ทองสุข มังกรพันธ์ ครอบครัวนี้เป็นครอบครัวที่น่ารัก มีลูกที่น่ารักเรียนดี อยู่ในโอวาทของผู้ปกครอง ทุกคืน พ่อ – แม่ – ลูก ร่วมใจกันอธิษฐาน อ่านพระคัมภีร์ทุกวัน เป็นพยานเพื่อพระเจ้าจนทุกวันนี้

2. **คุณวิภา เกียรติแสงศิลป์** ครอบครัวของเธอก็เป็นครอบครัวที่มีความสุข เธอมีบุตรชายหญิงหลายคน บุตรสาวหัวปี สวย น่ารัก เรียนเก่ง จบเศรษฐศาสตรมาจากรัฐ

ตอนที่ยังสาวอยู่นั้น มีข้าราชการและลูกเศรษฐีหลายคนส่งคนมาทาบทามดูขอ แต่ถูกปฏิเสธ ในที่สุด เธอได้แต่งงานกับคุณบูรพา จันทรผ่อง ซึ่งเป็นบุตรของ คุณอุทัย จันทรผ่อง ผู้ซึ่งเป็นคริสเตียนที่เคร่งครัด เวลานี้คุณบูรพา จันทรผ่อง ได้พาภรรยาไปเปิดร้านขายเพชรพลอย ที่สหรัฐอเมริกา

ตอนที่คุณวิภาเป็นคริสเตียนใหม่ ๆ คุณแม่ของเธอโกรธมากถึงกับตัดเป็นตัดตายทีเดียว บางครั้งท่านตามไปดึงตัวออกมาจากโบสถ์และเขียนต่อหน้าพวกคริสเตียน

ต่อมาภายหลัง ท่านกลับเห็นว่า คุณวิภา เป็นลูกที่ดีของท่าน ท่านมองเห็นความซื่อสัตย์ ความดี ความรัก ความโอบอ้อมอารี และความกตัญญูของเธอ ก่อนที่อาจารย์สุขจะถึงแก่กรรมสักห้าปี อาจารย์สุขและข้าพเจ้าได้ไปจังหวัดตรัง อาจารย์สุขไปเทศนาที่คริสตจักรกันตัง คุณแม่ของคุณวิภาได้ตามไปฟังเทศน์และอธิษฐานกับพวกเราที่นั่น เวลาที่ท่านมานอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์อาจารย์สุขและข้าพเจ้าไปเยี่ยมท่าน ท่านยินดีให้อาจารย์สุขอธิษฐานวางมือให้ท่าน น่าเสียดายที่ท่านยังไม่ทันได้รับศีลล้างบาป อาจารย์สุขก็ด่วนจากไปเสียก่อน ตัวท่านเองก็จากพวกเราไปในเวลาไล่ ๆ กับอาจารย์สุขนั่นเอง

3. **คุณซุมแสง นิตยภูมิ** เมื่อคุณซุมแสงเชื่อเป็นคริสเตียนนั้นคุณพ่อของเธอโกรธมาก ท่านเรียกตัวคุณซุมแสงกลับบ้านด่วน ไม่ให้เรียนต่อ ไม่ให้ไปไหน ไม่ให้ติดต่อกับใคร ให้ทำงานบ้าน ท่านเอาพระคริสตธรรมคัมภีร์ และหนังสือคริสเตียนอื่น ๆ ของคุณซุมแสงไปเผาทั้งหมด

วันหนึ่งอาจารย์สุขคิดถึงคุณซุมแสงมาก จึงชวนผู้จัดการโรงเรียนสตรีอนุกุล ครูใหญ่ และผู้ปกครองของคริสตจักรคนหนึ่ง ไปเยี่ยมคุณซุมแสง ที่ซุมพร เมื่อไปถึงใหม่ ๆ คุณพ่อของเธอก็ทักทายปราศรัยดี พอแนะนำตัวมาถึงอาจารย์สุข พงศน้อย เท่านั้น ท่านลุกก็ขึ้นมาทันที เหมือนกับว่าฟ้าผ่าหน้าแล้ง ท่านชี้หน้าอาจารย์สุขและคำว่า “ไอ้สุข แกนี่เองที่เป็นคนชักชวนลูกของข้าให้หลงผิด ไปเข้ารีตกับแก แกออกไปจากบ้านของข้าเดี๋ยวนี้ละ” ท่านคว้าไม้ตะพดไล่ตีพวกผู้หญิงวิ่งหนีก่อน อาจารย์สุขจึงวิ่งตาม พอพ้นอันตรายจากไม้ตะพดแล้วทั้งสี่คนก็คุกเข่าลงอธิษฐานเพื่อคุณพ่อของคุณซุมแสง

ในปีปลายชีวิตของท่าน ท่านกลับเห็นว่า คุณซุมแสงเป็นลูกที่ดีของท่าน ท่านมองเห็นความรัก ความเมตตา กรุณา ความโอบอ้อมอารี ความดีขององค์พระเยซูคริสตเจ้า จากตัวของคุณซุมแสง ไม่ใช่แต่คุณพ่อเท่านั้น สามียของคุณซุมแสงเอง ก็มองเห็นความรักและฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์ด้วย ขณะที่อาจารย์สุขนอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลศิริราช สามียของคุณซุมแสง มีโอกาสได้ไปดูงานเลี้ยงไก่ที่สหรัฐอเมริกา ก่อนออกเดินทาง ท่านได้ไปเยี่ยมอาจารย์สุขขอให้อาจารย์สุขอธิษฐานวางมือให้

คุณซุมแสงได้ถวายบุตรชายห้าปีแต่พระเจ้าตั้งแต่เล็ก ๆ เมื่อบุตรชายเรียนจบวิชาสามัญแล้ว เธอได้ส่งไปศึกษาศาสนาที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมกัวลาแลมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย ข้าพเจ้าหวังว่าเมื่อเขากลับมาเขาคงจะได้เป็นนักเทศน์แทนคุณตาสุขของเขาคนหนึ่ง

คุณซุมแสงได้แต่งกลอนไว้บทหนึ่ง เพื่อไว้อาลัยแด่อาจารย์สุข ดังนี้

แต่..... พ่อผู้จากไป

ไอ้....สวรรค์ชั้นไหนในแดนสวรรค์

มารีบทวงชีวิตปลิดพ้อข้าฯ
เร็วเกินไปในระยะระยะเวลา!
ที่พ้อข้าฯ ลิ่นชีวิตลิตธิชชน
ฟ้าฟาดเปรี้ยวเสียดสะทอนร้าวรานจิต
คิด! หรือคิด? ว่าชีวิตจะสับสน
คนควรอยู่คนควรไปใครควรยล?
นำฉงน ถ้าฉงน สนเท่ห้พ้อ
วิญญานจิตที่พระคริสต์เป็นห่วงล้น
ถ้าทุกคนร่วมงานการทูลขอ
นักเทศน์ดีมีวิญญานย่อมมีพ้อ
จะมารอว่าคณะตั้งกัใด?
อาจารย์สุขทำงานร่วมชีวิต
มิเคยคิดว่าพรรคหรือพวกไหน
ถือพระคำสูงเป็นหลักชัย
ถือความรักเป็นใหญ่ในศรัทธา
เป็นนักเทศน์จ่น ๆ เพียงคนหนึ่ง
มรดกลึกซึ่งถ้ามองหา
มีใครบ้าง? รับไว้วิญญาน...
ขุดขึ้นมาอย่าฝังไว้ในดิน
ขอคืนนั้นให้กลับเพียงแต่ร่าง
หยาดน้ำค้างพร่างพรอมสมถวิล
สุดสะอื้น...แสนสะอื้นฝืนมองคืน
ชีพท่านสิ้นแต่งานคงอยู่คู่ประชา

มรสุมชีวิต

คืนวันหนึ่ง ใน ค.ศ. 1939 อาจารย์สุขกลับจากโบสถ์ บอกข้าพเจ้าว่า อย่าเพิ่งเข้านอนนะ มีเรื่องจะปรึกษา ข้าพเจ้าจึงนั่งอ่านหนังสือคอย ท่านบอกข้าพเจ้าว่า “ในเมืองตรงนี้ ไม่มีคนหนุ่มช่วยงานคริสตจักร คงเป็นเพราะเราไม่มีโอกาสใกล้ชิดเขา ไม่ได้อบรมเขาทางด้านศาสนา เรามีแต่โรงเรียนคริสเตียนสำหรับผู้หญิง (โรงเรียนสตรีอนุกุล ซึ่งเป็นศาสนสมบัติของมิชชั่นคณะเพรสไบทีเรียน) เราไม่มีโรงเรียนคริสเตียนชาย เราจำเป็นต้องมีโรงเรียนสำหรับเด็กผู้ชายสักแห่งหนึ่ง ปัญหาอยู่ที่ว่า เราจะตั้งที่ไหน? และอย่างไร?”

ข้าพเจ้าจึงแนะนำอาจารย์สุขว่า “บริเวณบ้านพักมิชชั่นที่เขาให้เราอยู่นี้ ก็มีเนื้อที่หลายไร่ ถ้าตัดแปลงบ้านที่เราอยู่นี้ให้เป็นห้องเรียน ก็จะได้หลายห้อง ลองติดต่อขออนุญาตจากมิชชั่นดู ถ้ามิชชั่นเห็นชอบด้วย ก็ตั้งโรงเรียนได้ “ไม่ต้องลงทุนมาก” อาจารย์สุขเห็นด้วย จึงเริ่มติดต่อกับมิชชั่น เมื่อได้รับอนุญาต อาจารย์สุขจึงขอจัดตั้งโรงเรียนชาย สอนวิชาสามัญชั้นมัธยมปีที่ 1 ถึงมัธยมปีที่ 6 (ประถม 5 ถึง ม.ศ.3) ตั้งชื่อว่า โรงเรียนยุวราษฎร์วิทยาอาจารย์สุขเป็นเจ้าของแทนคริสตจักรและเป็นผู้จัดการด้วย ได้เชิญครูจรรยา ตกแต่ง ซึ่งขณะนั้นเป็นครูที่โรงเรียนอเมริกันมิชชั่นฝ่ายชาย มาเป็นครูใหญ่ ตอนเปิดใหม่ ๆ มีนักเรียน 11 คน ครู 4 คน โรงเรียนนี้เจริญขึ้นอย่างช้า ๆ เพราะผู้ปกครองของเด็กไม่กล้าให้ลูกหลานมาเรียนกับอาจารย์สุข กลัวอาจารย์สุขจะสอนลูกหลานของตนให้เป็นคริสเตียน เวลานั้น พระวิญญูณาทรงทำงานในจิตใจของคนในละแวกนั้นให้คืนตัวกลับพระนามของพระเยซู แต่ในขณะเดียวกันต้องพจญกับการถูกข่มเหงด้วย ถึงแม้ว่าจะถูกข่มเหงอย่างไรอาจารย์สุขและครูจรรยาก็ไม่ย่อท้อ อาจารย์สุขสอนภาษาอังกฤษ ซ้อมฟุตบอล บาสเก็ตบอล ส่งเข้าแข่งกับนักเรียนโรงเรียนอื่น ๆ ครูจรรยาทวดวิชาคำนวณและวิทยาศาสตร์ จนเด็กเก่ง โรงเรียนชั้มีชื่อเสียงขึ้น ผู้ปกครองเริ่มให้ความไว้วางใจ เด็กนักเรียนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนมีจำนวนเกินที่ทางการกำหนดให้

วันที่ 8 ธันวาคม ค.ศ. 1941 เกิดสงครามโลกครั้งที่สองญี่ปุ่นยกพลขึ้นบก ตามแนวฝั่งตะวันตกของอ่าวไทย คือที่สงขลาและนครศรีธรรมราช ฯลฯ และยกพลมายึดอ่าวกันตัง ยึดบ้านพักหมอบรัดเลย์ เป็นกองอำนวยการ กักบริเวณคนหมอบรัดเลย์และฝรั่งเหมืองดีบุกกร่อนพิบูลย์ 2 -3 คน ให้อยู่แต่บริเวณโรงพยาบาลคริสเตียนตรง รัฐบาลยึดทรัพย์สินของคนต่างด้าวทั้งหมด ทั้งนี้รวมถึงสมบัติของมิชชั่นด้วย คริสเตียนไทยจำนวนมากได้ละทิ้งพระเจ้าเนื่องจากความกลัวตาย อาจารย์สุขถูกบีบบังคับให้ละทิ้งพระเยซู และถูกขู่ถ้าอาจารย์ไม่เปลี่ยนศาสนาจะถูกไล่ออกจากโรงเรียนยุวราษฎร์วิทยา แต่อาจารย์สุขไม่ยอมทำตาม มิหนำซ้ำอาจารย์กลับเป็นพยานเรื่องข่าวประเสริฐ แก่ผู้ที่ยังไม่เชื่อพระคริสต์เป็นเหตุให้

ผู้ใหญ่บางคนโกรธมาก ถึงกับติเตียนอาจารย์สุขต่าง ๆ นานา ถึงกระนั้นอาจารย์สุขยังยืนหยัดอยู่ฝ่ายพระเจ้า

ข้าพเจ้ารู้ว่าคราวนี้อาจารย์สุขโดนมรสุมหนักมาก เพราะโดนบีบบังคับทางความเชื่อยังไม่พอ ยังมีเรื่องร้ายแรงภายนอกสอดแทรกเข้ามาอีก คือ มีคริสเตียนครอบครัวหนึ่ง มีสามคนพ่อลูก เขามีร้านค้าใหญ่โตขายของสารพัด ตั้งอยู่ที่ตลาดคลองท่อม จังหวัดกระบี่ ครอบครัวนี้มีความศรัทธาในองค์พระเยซูคริสต์เจ้ามาก ใครก็ตามที่เข้าไปในร้านของเขา เขาต้องหาโอกาสเล่าเรื่องพระเยซูให้ฟัง และชักชวนให้เป็นคริสเตียนเสมอ จนชาวบ้านหันไส้และเกลียดชังหน้าไปตาม ๆ กัน อย่างไรก็ตาม แม้ชาวบ้านจะเกลียดพ่อค้าเจ้านี้เพียงใด พวกเขาก็ต้องเข้าไปในร้านนี้ เพื่อซื้อข้าวสารน้ำตาล น้ำมันก๊าด และของอื่น ๆ อยู่

พอญี่ปุ่นยกพลขึ้นประเทศไทย มีคนหนึ่งพูดกับพ่อค้าจีนคนนั้นว่า เวลานี้พระเยซูเจ๊งแล้ว พ่อค้าจีนก็ไม่ยอมลดละเถียงชายคนนั้นว่า ไม่มีใครชนะพระเยซูหรอก เวลานี้ญี่ปุ่นเข้ามายึดครองอีกหน่อย ฝรั่งเศสจะเข้ามาไล่ญี่ปุ่น เวลาฝรั่งเศสเข้ามา อ้าวจะฆ่าหมู เป็ด ไก่ เลี้ยงใหญ่ อ้าวจะเชิญลือมากินเลี้ยงด้วย ชายคนนั้นโกรธมากจึงหาเหตุไปบอกตำรวจให้มาจับสามพ่อลูกนี้ไปขังไว้ที่เรือนจำกระบี่

นายมิ่งอู๋ ซึ่งเป็นบุตรชายคนเล็กของครอบครัวนี้ เคยติดต่อกับอาจารย์สุขอยู่เสมอ เมื่อถูกจับไปขังในเรือนจำ จึงได้เขียนไปรษณียบัตรถึงอาจารย์สุข บอกว่า “เตี้ย – พี่ชาย และผม ถูกจับมาขังไว้ที่เรือนจำกระบี่ ถ้าหากมาก ขอให้อาจารย์สุขขออิฐานเผื่อด้วยอีกอย่างหนึ่งของที่ผมขอให้อาจารย์ซื้อให้ ก็คือตะเกียงเจ้าพายุนี้ไม่ต้องซื้อแล้ว เพราะเขาสั่งให้พร่างไฟ ขอให้อาจารย์ซื้อยาแก้ปวดหัวและยาธาตุน้ำแดงส่งไปให้ด้วย”

เมื่อเจ้าหน้าที่ได้อ่านพบข้อความเช่นนี้ ก็เข้าใจว่าเป็นโค้ดลับจึงเอาหมายไปค้นที่บ้านของสามพ่อลูกนี้ พบสมุดเล่มเล็ก ๆ ซึ่งจดเพลงต่าง ๆ ไว้ มีเพลงบทหนึ่งที่ตำรวจสงสัย ชื่อ “สู้ศึกสงคราม” เนื้อเพลงมีดังนี้

“รุดหน้าไปสู้ศึกสงคราม
พระเยซูทรงนำ ตามไป ๆ
ไม่ถอยหลัง จงตั้งหน้าสู้
เอาชนะศัตรูจนถึงนาที่สุดท้าย”

หลังจากค้นบ้านพ่อค้าจีนแล้ว ก็ตามมาค้นบ้านอาจารย์สุขจับอาจารย์สุขไปขังไว้ ที่สถานีตำรวจจังหวัดตรัง หกวัน เมื่อไต่สวนแล้ว เห็นว่าคดีเกิดที่จังหวัดกระบี่ เขาจึงส่งอาจารย์สุขไปกระบี่

ข้าพเจ้าไม่กล้าให้อาจารย์สุขไปกับตำรวจตามลำพัง กลัวเขาจะกล่าวหาว่า ผู้ต้องหาพยายามหลบหนี หรือพรรคพวกแย่งผู้ต้องหา ข้าพเจ้าจึงลางานไปกับอาจารย์สุข เขาใส่กุญแจมืออาจารย์สุขทั้ง

สองข้างล่ามติดกับมือตำรวจ เวลาท่านกระหายน้ำ ข้าพเจ้าก็ต้องป้อนให้ เวลารับประทานอาหาร ข้าพเจ้าต้องขอร้องให้ตำรวจที่คุมไปนั้น ไขกุญแจมือให้ข้างหนึ่ง เพื่อจะได้ดักข้าวใส่ปาก การเดินทางไปกระบี่เวลานั้นลำบากมาก รอดนตไปได้แค่คลองท่อม จากคลองท่อมไป ข้าพเจ้าต้องว่าจ้างรถสามล้อ สองคัน คันหนึ่งให้ตำรวจนั่งไปกับอาจารย์สุข อีกคันหนึ่งตำรวจนั่งไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอร้องคนขับสามล้อทั้งสองคันให้อยู่ใกล้ ๆ กัน อย่าให้คลาดสายตาพอไปถึงหัวขี้กิ้ง สามล้อก็ไปต่อไปอีกไม่ได้ ข้าพเจ้าต้องจ้างเรือให้ไปส่งที่จังหวัดกระบี่ด้วยราคาสูงลิ่ว ขณะที่อยู่ในเรือ ข้าพเจ้าขอร้องให้ตำรวจไขกุญแจมือให้อาจารย์สุขข้างหนึ่ง เพื่อจะได้นอนสบายหน่อย ข้าพเจ้าบอกตำรวจว่า “อาจารย์สุข จะไม่คิดหนีเมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วย เพราะอาจารย์สุข รักและเป็นห่วงข้าพเจ้ามาก” ตำรวจจึงไขกุญแจมือให้ข้างหนึ่ง เมื่อถึงกระบี่เป็นเวลาดึกมากข้าพเจ้าเอาผ้าปูไว้หน้าห้องขังและนอนเฝ้าอยู่ตรงนั้น

วันรุ่งขึ้น เมื่อเขามอบหมายผู้ต้องหาเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าจึงไปบ้านผู้บังคับกองตำรวจกระบี่ ขอความอารักขา ขออนุญาตให้ผู้ต้องหาอาบน้ำ ซึ่งต้องซื้อน้ำจากภาโรง และอาหารจากภรรยาตำรวจให้รับประทาน และเรียนถามถึงโรงแรมที่ปลอดภัย ผู้กองคนนี้เป็นคนดีมาก ท่านให้สืบตำรวจโทคนหนึ่ง พาข้าพเจ้าไปพักในโรงแรมที่ปลอดภัย ท่านสั่งข้าพเจ้าว่าระหว่างหกโมงเย็นจนถึงหกโมงเช้าไม่ให้ออกจากห้องพัก ท่านสั่งเจ้าของโรงแรมให้ดูแลข้าพเจ้าให้ปลอดภัยด้วย เจ้าของโรงแรมก็แสนดี พอดกกลางคืน ก็ลากเอาเตียงผ้าใบไปกางมุ้งนอนที่หน้าประตูห้องพักของข้าพเจ้า อาจารย์สุขถูกฝากขังไว้ที่สถานีตำรวจกระบี่ สามวัน ก็ย้ายไปฝากขังไว้ที่เรือนจำกระบี่ เรือนจำนี้สร้างเสร็จเพียงโรงนอนใหญ่ของนักโทษ โรงอาหาร โรงครัวเท่านั้น เขาแยกอาจารย์สุขไปขังเดี่ยวที่โรงไม้สร้างใหม่ มีแต่หลังคา ยังไม่มีฝา พื้นก็เกลี่ยอิฐหักไว้ยังไม่ได้เทพูน เขาล่ามโซ่ไว้กับเสากลางโรงไม้นั้น ลองหลับตาวาดภาพดูว่าท่านจะนอนจะนั่งอย่างไร มีนักโทษคนหนึ่งส่งสารอาจารย์สุข อุตส่าห์หาไม้กระดานสี่แผ่นมาปูให้ข้าพเจ้านำอาหารไปส่งให้อาจารย์สุข ได้ขออนุญาตพัสดุเข้าไปคุยและรับประทานอาหารเช้า และเที่ยงกับอาจารย์สุข เขาก่อนอนุญาต เมื่อรับประทานอาหารเที่ยงเสร็จ ข้าพเจ้าต้องรีบออกมา ซ้อมุ้ง หมอน เสื้อ และอาหารมือเย็นให้อาจารย์ ซื่อน้ำจากนักโทษให้อาบ เอาเสื้อผ้าออกมาซักตาก ต้องทำทุกอย่างให้เสร็จก่อนหกโมงเย็น เพื่อจะได้เข้าห้องพักตามที่ท่านผู้บังคับกองสั่ง

ข้าพเจ้าต้องทำงานถึงยี่สิบวัน เพื่ออยู่รับใช้ใกล้ชิด และปลอบใจอาจารย์สุข ในยามทุกข์เช่นนี้ คริสเตียนเมืองตรังไม่มีใครกล้าไปเยี่ยมอาจารย์สุข มีแต่นายชูดำ คริสเตียนหัวขอดเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ไปเยี่ยม

เวลานั้นลูกทั้งสามของเรายังเล็กมาก ข้าพเจ้าทิ้งลูกไว้กับคุณแม่น น้องชายของอาจารย์สุขกับคนใช้ ทั้งไว้หลายวันเข้า ก็เป็นห่วง จำใจต้องละอาจารย์สุขไว้ที่เรือนจำกระบี่ กลับไปดูแลลูกที่ตรังตั้งใจว่าเมื่อจัดแจงทางบ้านและงานเรียบร้อยแล้ว ก็จะกลับมากระบี่อีก ข้าพเจ้าอยู่บ้านได้เจ็ดวัน พอวันที่แปด

ข้าพเจ้าลงจากบ้านจะไปทำงาน เห็นอาจารย์สุขเอาผ้าขาวม้ามัดเสื้อ มุ่ง หมอน ผ้าห่ม สะพาย เดินเข้าบ้านมา ข้าพเจ้าดีใจจนร้องเรียกเสียงหลง รีบวิ่งไปรับ ลูก ๆ ได้ยินเสียงร้องดัง ๆ ของข้าพเจ้าก็พากันวิ่งมาดู พอเห็นพ่อกลับมา ก็รีบวิ่งเข้าไปกอด พ่อดีใจ พุดไม่ออก ทรดลงกอดลูกไว้น้ำตาไหลพราก วันนั้นข้าพเจ้าขอลาหยุดงานหนึ่งวัน เพื่อจะได้ปรนนิบัติรับใช้ท่านอย่างใกล้ชิดสักวันหนึ่ง

อาจารย์สุขเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า เมื่อข้าพเจ้ากลับมาตรงแล้วท่านรับประทานอาหารไม่ค่อยได้ แengเผ็ดมาก ปลาเค็มก็เหม็นเน่า ข้าวสุกก็มีข้าวเปลือกปนครั้งต่อครั้ง กว่าจะรับประทานได้ ต้องเสียเวลานั่งเลือกเอาข้าวเปลือกออก แengก็ต้องเอาน้ำเปล่าเจือลงไปก่อนจึงจะรับประทานได้ ทำให้อาจารย์สุขผอมมาก แต่มีสิ่งประหลาดเกิดขึ้นอย่างหนึ่ง เวลาอาจารย์สุขอยู่คนเดียวเหงา อยากอ่านพระคัมภีร์เมื่ออธิษฐานเสร็จ และร้องเพลงเท่าที่จะทำได้ ก็มีลมพัดกระดาดแผ่นหนึ่งมาใกล้ อาจารย์รับตะกรับไว้ เป็นกระดาดที่ใช้ห่อหมากพลูและยาเส้น อาจารย์จึงคลี่ดู เป็นพระธรรมกิจการ บทที่ 16 เรื่องอาจารย์เปาโลติดคุกอยู่ที่เมืองฟิลิปปอย ท่านรีบอ่านและเก็บซ่อนไว้ด้วยความปลื้มปีติ

พระเจ้าทรงเป็นทนายเอก

ต่อมาอีกห้าวัน เจ้าหน้าที่เบิกตัวอาจารย์สุขไปศาล อาจารย์สุข ไม่มีทนายแก้ต่าง มีพยานเพียงคนเดียวคือ นายกิมตัด ซึ่งเป็นคนตาบอดทั้งสองข้าง และเป็นคริสเตียนจากคลองท่อม

เมื่ออาจารย์สุขเข้าไปยืนต่อหน้าศาล ผู้พิพากษาก็แจ้งข้อหาให้ทราบ คือนายสุข พงศ์น้อย และพรรคพวกเป็นขบถ ได้ข่มขู่ผู้คนไว้ต่อต้านล้มล้างรัฐบาล และทำจารกรรม

อาจารย์สุขจึงขอแก้ข้อกล่าวหาดังต่อไปนี้ “ข้าแต่ศาลที่เคารพ ตามข้อกล่าวหาของโจทก์ที่ว่าข้าพเจ้าเป็นขบถ ได้ข่มขู่ผู้คนไว้ต่อต้าน ล้มล้างรัฐบาลนั้น ข้าพเจ้าขอเรียนถามโจทก์ว่า

ผู้คนที่ข้าพเจ้าข่มขู่ไว้วันนั้น มีจำนวนกี่คน?

ข้าพเจ้ามีกำลังมากแค่ไหน จึงจะล้มล้างรัฐบาลได้?

ข้าพเจ้ามีเครื่องบินกี่เครื่อง?

ข้าพเจ้ามีรถถังกี่คัน?

ข้าพเจ้ามีปืนใหญ่กี่กระบอก?

ข้าพเจ้ามีปืนกลหนัก ปืนกลเบา กี่กระบอก?

ข้าพเจ้ามีปืนยาว ปืนสั้น กี่กระบอก?

ข้อที่ว่า ข้าพเจ้าทำจารกรรมนั้น ข้าพเจ้าได้ทำจารกรรมเรื่องอะไร ที่ไหน เมื่อไร?

คำถามของอาจารย์สุข ทำให้ข้าพเจ้าคิดถึงพระธรรมมัทธิว บทที่ 10 ข้อ 19 – 20 ที่ว่า “เมื่อเขาอายัดท่านไว้ นั่นอย่าเป็นกังวลว่าจะพูดอย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่ท่านจะพูดนั้นพระเจ้าจะประทาน

แก่ท่านในเวลานั้น เพราะว่าผู้ที่พูด มิใช่ตัวท่านเองแต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่าน ผู้ตรัสทางท่าน”

โจทก์ตอบไม่ได้ แต่ข้องใจเรื่องเนื้อเพลงที่ค้นพบ อาจารย์สุขได้ชี้แจงว่า เป็นเพลงหนูใจของคริสเตียนให้ออกไปสอนเรื่องราวของพระเจ้า ตอนนี้อาจารย์สุข ต้องทำตัวอย่างให้ดู คือร้องเพลงบทนั้นให้เขาฟัง เทศนาเรื่องมนุษย์เป็นคนบาป ต้องกลับใจบังเกิดใหม่ แล้วอธิษฐาน

เมื่อศาลเบิกพยานคือนายกิมตัด นายกิมตัดก็ทำตัวอย่างคล้าย ๆ อาจารย์สุข คืออธิษฐานทอ้งขอพระคัมภีร์จากพระธรรมยอห์น บทที่ 3 ข้อ 16 ให้เขาฟัง และเทศนาเรื่อง พระเยซูทรงตายบนไม้กางเขนเพื่อให้บาปมนุษย์ แล้วร้องเพลง “สว่างแห่งโลก คือพระเยซู” เมื่อหมดเวลาเขาก็พาผู้ต้องหากลับเรือนจำ

อีกสามวันต่อมา ศาลมีคำสั่งให้ปลดปล่อยอาจารย์สุขและสามคนพอลูกนั้น พอวันรุ่งขึ้นอาจารย์สุขก็รีบเดินทางกลับบ้านอาจารย์สุขได้ถูกจองจำเป็นเวลารวมทั้งสิ้น 33 วัน เท่ากับจำนวนเลขพระชนมายุขององค์พระเยซูที่ประทับอยู่ในโลกนี้

เวลานั้น ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่า ทำไมอาจารย์สุขจึงต้องถูกจำจองทนทุกข์ทรมานเช่นนั้น ภายหลังจึงเข้าใจพระประสงค์ของพระเจ้า กล่าวคือในระหว่างสงคราม ประเทศกำลังใช้กฏอัยการศึก ผู้ต้องหาขึ้นศาลทหารไม่มีสิทธิ์หาทนายแก้ต่าง พระเจ้าจึงทรงส่งอาจารย์สุขให้เป็นทนายให้แก่สามพอลูกนั้น เพราะเขาเป็นคนจีน เข้าใจแต่ภาษาไทยพื้นเมืองบักย์ได้ ไม่ทราบจะให้กรกับอัยการอย่างไร ถ้าพระเจ้าไม่ทรงส่งอาจารย์สุขไปช่วยสามคนพอลูกนั้นคงลำบากแน่

เมื่ออาจารย์สุขกลับมาอยู่ที่โรงเรียนยุวราษฎร์วิทยาอีก ก็ต้องผจญกับการกดขี่ข่มเหงอีก ในที่สุดก็ได้รับคำสั่งให้พ้นจากหน้าที่เจ้าของและผู้จัดการโรงเรียนยุวราษฎร์วิทยา ให้ย้ายออกจากโรงเรียนภายใน 24 ชั่วโมง

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ทำให้ข้าพเจ้า คิดถึงคำพูดของอาจารย์สุข ที่บอกให้ข้าพเจ้าทราบว่าจะมีเหตุร้ายเกิดขึ้นล่วงหน้า เป็นเพราะความดีและขาดความเชื่อของข้าพเจ้า เป็นเหตุทำให้ครอบครัวต้องได้รับความลำบากเช่นนี้ คือเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน ค.ศ.1941 ก่อนสงครามมหาเอเชียบูรพา อาจารย์สุข ไปอธิษฐานที่โบสถ์พระเจ้าตรัสแก่อาจารย์สุขว่า จะมีเหตุการณ์ร้ายแรงเกิดขึ้นแก่ประเทศไทย ให้อาจารย์สุขพาครอบครัวออกจากที่ทรัพย์สินของคนต่างด้าวไปหาที่อยู่อาศัยใหม่ ภายในเดือนพฤศจิกายน 1941

เมื่ออาจารย์สุขกลับจากโบสถ์ ท่านได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังข้าพเจ้าหัวเราะ และล้อท่านว่า “ได้ยินจริง ๆ หรือว่าฝันไป?”

อาจารย์สุข คุณข้าพเจ้าว่า “นี่เป็นพระคำรัสของพระเจ้าอย่าทำหัวเราะดีไปนะ จะเกิดภัยพิบัติไม่รู้ตัว”

แล้วเหตุการณ์นั้นก็เกิดขึ้นจริง ๆ เมื่อถึงเวลาเข้าจริง ๆ มันกระทบหันเหลือเกิน เราจึงไม่รู้ว่าจะไปอยู่ที่ไหน อาจารย์สุขจึงคว้าจักรยานถีบไปหาคุณหมอสัม ศรีปรากร ขอให้ช่วยหาบ้านเช่าให้ คุณหมอสัมบอกว่า ไม่ต้องไปหาหรอก ร้านของเรามีสองชั้น ผมใช้แต่ชั้นล่าง ข้างบนว่าง อาจารย์พาครอบครัวมาอยู่ได้เลย ไม่ต้องเสียค่าเช่า อาจารย์สุขจึงหาเกวียนมาบรรทุกของ เด็กนักเรียนห้าหกคนมาช่วยเก็บ และขนของ

เป็นพ่อค้าวาณิช

เราอยู่ที่บ้านของคุณหมอสัมหลายเดือน อาจารย์สุขจึงไปจังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อดูตลาดเลว่าจะทำอะไรได้บ้าง ได้พบคุณอุทัย จันทรผ่อง บนรถไฟ ได้คุยกันเรื่องการทำมาหากิน จึงได้แนวความคิดในการค้าขาย เมื่อไปถึงนครศรีธรรมราช อาจารย์สุขจึงซื้อข้าวสาร สี่กระสอบ นำไปขายที่อำเภอกันตัง จังหวัดตรังเมื่อขายคล่อง ได้กำไรดี ท่านได้ขึ้นล่องเรือขายหลายเที่ยว จึงรู้จักพ่อค้าใหญ่คนหนึ่ง พ่อค้าคนนั้นจึงถามอาจารย์สุขว่า “ทำไมจึงซื้อข้าวสารครั้งละสี่กระสอบเท่านั้น เสียเวลาและค่าเดินทาง?”

อาจารย์สุขตอบว่า “ผมมีทุนซื้อได้แค่นี้”

พ่อค้านั้นกล่าวต่อไปว่า “หน้าอย่างลือไม่ใช้หน้าคนขี้โกงจะนั้น ให้ลือมาเอาข้าวสารที่ร้านของอ้าวไปก่อน จะเอาที่ถูกรถไฟก็ได้ เมื่อขายแล้ว เอาทุนมาคืนอ้าว ลือเอากำไรไป”

อาจารย์สุขจึงทดลองดูหนึ่งตู้ก่อน ก็ขายคล่องได้กำไรดีท่านเที่ยวซื้อเที่ยวขายอยู่หลายเดือน จึงคิดว่าควรย้ายครอบครัวไปอยู่ที่นครศรีธรรมราชจะสะดวกกว่า ท่านจึงไปขอเช่าตู้รถไฟที่ตรงและขนของขึ้นตู้ แล้วบอกข้าพเจ้าว่า จะไปหาบ้านเช่าที่นครศรีธรรมราช ท่านหายไปสองอาทิตย์ ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นห่วงมาก จึงตามไปที่นครศรีธรรมราช ปรากฏว่าอาจารย์สุขเดินทางไปทำธุระให้คุณนายสมสวาทมิตรกุล ที่กรุงเทพฯ ข้าพเจ้าไปขอพักที่บ้านคนรู้จัก ตื่นเช้าก็เดินกระเซอะกระเซิงไปหาบ้านเช่า ปากก็ถามไปเรื่อย ๆ เขาชี้ไปบ้านโน้นบ้านนี้ เมื่อไปดูแล้วก็ไม่ถูกใจ พอวันที่สามขณะกำลังจะออกจากบ้านพัก ก็เจอผู้หญิงคนหนึ่ง รูปร่างสูงใหญ่อ้วนเด็กเล็ก ๆ เดินมา

พอเธอเห็นข้าพเจ้า เธอก็ทักว่า “พี่ดา จำฉันได้ไหม?”

ข้าพเจ้ายืนนึกอยู่นาน ก็นึกได้ จึงถามเธอว่า “คุณชื่อคุณการุณย์ใช่ไหม?”

เธอบอกว่า “ใช่ค่ะ พี่ดา กำลังจะไปไหน?” ข้าพเจ้าก็เล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้เธอฟัง เธอบอกว่า “พี่ดาไม่ต้องไปอยู่ที่อื่นหรอก ไปอยู่ที่บ้านฉันเถอะ”

คุณการุณย์พาข้าพเจ้าไปที่บ้านของเธอ ชั้นล่างด้านหน้าเป็นร้านขายยา ด้านหลังเป็นตึกสองชั้น ชั้นล่างมีห้าห้อง ใช้เก็บข้าวเปลือกเสีห้อย อีกรoomหนึ่งใช้เป็นห้องประชุมอธิษฐานในบ่ายวันอาทิตย์

ชั้นบนมีห้าห้อง และมีห้องหน้ามุขอีกห้องหนึ่ง ครอบครัวของเธอให้เพียงสองห้อง เธอบอกข้าพเจ้าว่า “ฉันแบ่งให้ที่อยู่สามห้อง รวมทั้งหน้ามุขด้วย พี่ไม่ต้องเสียค่าเช่า”

ข้าพเจ้ารู้สึกว้าก ถ้าได้อยู่บ้านนี้คงสบาย เพราะเธอเป็นคริสเตียนที่รักพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงตกลงไปอยู่กับเธอ วันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าจึงเดินทางกลับจังหวัดตรัง อาจารย์สุขได้กลับจากกรุงเทพฯ ในวันนั้นด้วย วันรุ่งขึ้นเราพาลูกไปลาคุณหมอสัมและภรรยา

วันที่ 10 พฤษภาคม ค.ศ.1944 เราได้พาลูก ๆ ย้ายไปอยู่บ้านคุณการุณย์ กิตติพงษ์ ที่จังหวัด นครศรีธรรมราช เธอให้เราอยู่ฟรี ข้าพเจ้าบอกคุณการุณย์ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เสียค่าเช่าบ้าน ขอเสียค่าไฟฟ้า ทั้งหมดเถอะ คุณการุณย์ก็ไม่ยอม เธอบอกว่า อาจารย์สุขเป็นคนรับใช้ของพระเจ้า บ้านของเธอได้มี โอกาสต้อนรับอาจารย์สุขและครอบครัวไว้ พระเจ้าจะเทพพระพรลงเหนือบ้านของเธอเอง (ฮาเลลูยา ฮา เมน)

ปี ค. ศ. 1945 ทางกรมห้ามขนย้ายข้าวสารข้ามเขต ถ้าใครจะขนย้ายข้ามเขต ต้องขออนุญาตจาก ผู้ว่าราชการจังหวัดก่อน ช่วงเวลานี้การซื้อขายคล่องอย่างเมื่อก่อนไม่มีแล้ว กลายเป็นการซื้อขาย ขายยาก ถ้าไรน้อยมาก การขออนุญาตขนย้ายข้าวจากผู้ว่าราชการจังหวัด หรือปลัดจังหวัดนั้นสะดวกดี แต่เวลาที่จะให้พาณิชย์จังหวัดลงนามและลงเลขที่นี้สิ ช่างยากเสียจริง เมื่อได้ใบอนุญาตแล้ว ต้องขอเช่า ตู้รถไฟ โดยมากตู้รถไฟไม่ว่าง ต้องกักตุนแคว้นหาไป ติดไปกับคำร้อง ตู้จึงว่าง เมื่อได้รถไฟแล้ว ขน ข้าวสารขึ้นตู้ ต้องเสียค่าอินวอยกระสอบละสองบาท เสร็จแล้ว ยังมีค่าลากจูงอีก ตู้ไหนเจ้าของสินค้าใจ ป้ำคือนั้นไปได้ก่อน ถ้าเจ้าของตระหนี่ รถไฟมักจะเพลาร้อน ถูกตัดตู้ตามสถานีย่อย บางครั้งเจ้าของ สินค้าต้องถูกปรับเพราะสินค้าไปไม่ทันตามกำหนด

มาถึงระยะนี้ อาจารย์สุขค้าขายต่อไปอีกไม่ได้ ท่านบอกข้าพเจ้าว่า เวลาที่พ่อค้าข้าวสารมือไม่ สะอาดเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่า ไม่สะอาดอย่างไร ท่านจึงเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้ข้าพเจ้าฟังท่านบอก ข้าพเจ้าว่า “พี่เป็นคนรับใช้ของพระเจ้า ต้องใช้มือให้สะอาดคนอื่น ต้องอธิษฐานวางมือให้คนอื่น ถ้าใช้มือนี้ ให้สินบนหรือรับสินบน มือนี้ทำงานของพระเจ้าไม่ได้”

ข้าพเจ้าจึงคัดค้านแสดงความไม่พอใจ หาวว่าอาจารย์สุขคิดผิด งานกำลังเจริญจะหยุดเสียได้ อย่างไร ข้าพเจ้าโกรธท่านมากและบอกว่า ให้นอนกินอุดมคติไปเถอะ ข้าพเจ้าจึงไปหาพาณิชย์จังหวัด ท่านก็แนะนำว่า ควรจะทำอะไรบ้าง ข้าพเจ้าจึงลงมือค้าขายเอง อาจารย์สุข ห้ามก็ไม่เชื่อ คุณการุณย์ เดือนก็ไม่ฟัง ลูก ๆ ร้องตามแม่กระจองอแง ไม่เอาใจใส่ ฝึความโลภเข้าถึงข้าพเจ้าเสียแล้ว

วันที่ 16 สิงหาคม ค.ศ.1946 สงครามเลิก การค้าขายของข้าพเจ้าเริ่มทรุด ข้าพเจ้าซื้อเกลือไว้ 60 เกวียน ๆ ละพันสองร้อยบาทขายไม่ออก ส่งข้าวสารไปกันตั้ง 10 ตู้ ขายขาดทุน ผู้ละหลายร้อยบาท เหตุการณ์บีบบังคับให้หยุดการค้าขาย ถ้าไม่หยุดก็ต้องหมดตัวแน่

เมื่อสงครามโลกยุติแล้ว ทางการบ้านเมืองคืนทรัพย์สินของคนต่างด้าวรวมทั้งโบสถ์ โรงเรียน และโรงพยาบาล คณะกรรมการคริสตจักรนครศรีธรรมราช เชิญอาจารย์สุข เป็นศิษยาภิบาลคริสตจักร ทางคริสตจักรตั้งให้อาจารย์สุข ทำหน้าที่เป็นตัวแทนเจ้าของโรงเรียนศึกษากุมารี ตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นผู้จัดการและครูใหญ่ เราทั้งสองต้องทำงานหนักมาก อาจารย์สุข ทำหน้าที่ศิษยาภิบาลคริสตจักร รับผิดชอบงาน โรงเรียน และต้องสอนภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยม 5 – 6 ข้าพเจ้าทำหน้าที่ผู้จัดการ ครูใหญ่ แม่บ้าน นางพยาบาล และทำบัญชีรับ – จ่ายของโรงเรียน

ค.ศ.1951 – 1952 อาจารย์สุขได้ทุนไปศึกษาศาสนศาสตร์ที่วิทยาลัยแซนแอนเซลเมอร์ รัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา ขณะที่อาจารย์สุขไปต่างประเทศ ข้าพเจ้าต้องรับภาระหนักมาก จะจ้างคนอื่นมาช่วยก็ไม่มีเงิน นอกจากนั้นยังขาดคู่มือ และขาดที่ปรึกษา รู้สึกว่าข้าพเจ้าทำอะไรจะผิดพลาดไปเสียหมด นักเรียนมัธยม 6 สอบตกทั้งชั้น มีคนเขียนจดหมายไปฟ้องมิชชันนารีมากมาย มิชชันนารีตำหนิข้าพเจ้าอย่างรุนแรง และในที่สุดก็ตกลงไล่ข้าพเจ้าออกจากโรงเรียนศึกษากุมารี ข้าพเจ้ารีบเขียนจดหมายเล่าทุกสิ่งทุกอย่างให้อาจารย์สุขทราบ และคอยดูว่าอาจารย์สุข จะจัดการอย่างไร ข้าพเจ้าเก็บข้าวของเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่ง เป็นของอาจารย์สุขและลูก ส่วนของข้าพเจ้ามีกระเป๋าเสื้อผ้า และเครื่องใช้ส่วนตัว ถ้าอาจารย์สุข ตัดสินใจแยกทางเดินกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไปตามทางของข้าพเจ้า ให้ลูกอยู่กับพ่อ

ในปลายปี ค.ศ.1952 อาจารย์สุข กลับมาถึงประเทศไทยเป็นครั้งแรกในชีวิตสมรสที่ข้าพเจ้ากลัวอาจารย์สุขจริง ๆ ข้าพเจ้าไม่กล้าเข้าใกล้ จนอาจารย์สุขรู้สึกผิดสังเกต จึงถามข้าพเจ้าว่า “ดาเป็นอะไรไป ดูเหินห่างเหลือเกิน?”

ข้าพเจ้าตอบว่า “ไม่เป็นอะไร กำลังคอยการตัดสินใจของพ่ออยู่”

อาจารย์สุข กล่าวกับข้าพเจ้าว่า “พี่ตัดสินใจแน่นอนแล้วว่าจะพาดาไปกรุงเทพฯ ถึงดาจะดีจะชั่วอย่างไร พี่จะทอดทิ้งให้ดาตกกระท้ำลำบากคนเดียวไม่ได้ เวลามีความสุข เราสุขด้วยกัน เวลาที่มีความทุกข์ เราต้องทุกข์ด้วยกัน พระเจ้าประทานดาให้พี่ พี่ต้องเก็บรักษาไว้ และพร้อมที่จะยกโทษให้ในทุกกรณี” ข้าพเจ้าเข้าไปกราบอาจารย์ที่ตัก ท่านได้ยื่นมืออันอบอุ่นมาลูบศีรษะของข้าพเจ้าและอธิษฐานวางมือให้

วันที่ 30 มิถุนายน ค.ศ.1953 อาจารย์สุขได้พาข้าพเจ้าและลูก ๆ เดินทางเข้าสู่กรุงเทพฯ ไปขออาศัยอยู่ที่โรงเรียนกิตติคุณวิทยาคุณครูม้วน ได้ให้อาจารย์สุข เทศน์ตอนเช้า และสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน

เป็นเวลาพอดีกับที่ อาจารย์จรัญ รัตนบุตร ครูใหญ่โรงเรียนช็อลิมิงกวง ลาไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัย บ็อบโจนส์ สหรัฐอเมริกา ท่านได้พาข้าพเจ้าไปหาผู้จัดการโรงเรียนช็อลิมิงกวง คือคุณสุทธิรา ยศสุนทรากุล อาจารย์จรัญได้ขอร้องให้ผู้จัดการโรงเรียนรับข้าพเจ้าเป็นครูใหญ่แทน ท่านก็ตกลงรับและบรรจุเป็นครูใหญ่เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 1953

เราพักอยู่ที่โรงเรียนกิตติคุณวิทยา ประมาณสิบเดือน คณะแพทย์ศาสตร์ได้ ได้เชิญอาจารย์สุขให้ไปเป็นผู้ประกาศที่จังหวัดอยุธยาได้เข้าบ้านให้อาจารย์สุขอยู่ อาจารย์สุขไปอยู่อยุธยา ส่วนข้าพเจ้าพาลูกคนเล็ก ไปอาศัยอยู่ที่โรงเรียนซ็อลิมิจกง บ่ายวันเสาร์ข้าพเจ้าพาลูกไปเยี่ยมอาจารย์สุขที่อยุธยา บ่ายวันอาทิตย์พาลูกกลับกรุงเทพฯ

ปลายเดือน สิงหาคม ค.ศ. 1954 โรงเรียนปิดเรียนภาคต้นข้าพเจ้าพาลูกไปพักอยู่ที่อยุธยา วันที่ 24 สิงหาคม 1954 วันนั้นเป็นวันแห่งความเศร้า ลูกน้อยบอกข้าพเจ้าว่า “แม่จ๋า น้อยไม่สบายน้อยหนาว” ข้าพเจ้าคลำตัวลูก เห็นว่าตัวร้อนจัด และมีอาการหนาวจนสั่น ข้าพเจ้าจึงหายาแก้ไข้ให้ลูกรับประทาน ให้ลูกนอนและห่มผ้าให้ลูกหลายผืน ข้าพเจ้าคิดว่าสักครู่ไข้คงสร้าง ข้าพเจ้ารีบทำกับข้าว พออาจารย์สุขกลับมาจากเทศนา ข้าพเจ้าจัดอาหารให้รับประทานก่อน

ข้าพเจ้าเอาปลาเนื้ออ่อนทอดคลุกข้าวให้ลูก ลูกรับประทานได้มาก อาหารมื้อนั้นเป็นมื้อสุดท้ายที่ข้าพเจ้าป้อนให้ลูก วันที่ 25 อาการไข้ของลูกยังไม่ลด อาจารย์สุขต้องลาหยุดงานหนึ่งวัน เทียวตามหาหมอให้มาดูอาการไข้ของลูก ได้ฉีดยาและให้ยารับประทาน วันที่ 26 อาการไข้ยังไม่ลด อาจารย์สุขจึงบอกหมอว่า “ผมสงสัยลูกผมจะเป็นไข้รากสาดน้อย เพราะไข้สูงมาก คุณหมอให้ยาแล้ว อาการไข้ยังไม่ลด ผมคิดว่าผมจะพาลูกไปรักษาที่กรุงเทพฯ”

หมอแนะนำว่า “ให้ผมรักษาคุณอีกสักสองสามวัน” เช้ามีด วันที่ 27 สิงหาคม ค.ศ.1954 อาจารย์สุข ลาหยุดงานหนึ่งวันเพื่อพาลูกไปโรงพยาบาลที่กรุงเทพฯ อาจารย์รัชเชลซึ่งเป็นหัวหน้าหน่วยงานที่อยุธยา ถามอาจารย์สุขว่าจะพาลูกไปอย่างไร อาจารย์สุขบอกว่าจะต้องพาไปทางรถไฟ อาจารย์รัชเชลว่ารถไฟเข้าเกินไปแล้วลำบากด้วย ท่านจะขับรถไปส่งเราจึงได้อาศัยความเมตตาจากอาจารย์รัชเชลพาลูกเข้ากรุงเทพฯ

ขณะที่ข้าพเจ้านั่งประคองลูกมาในรถยนต์ ลูกขอร้องข้าพเจ้าว่า “แม่จ๋า พาน้อยไปโรงพยาบาลศิริราชนะคะ น้อยจะได้ไปนอนป่วยใกล้ ๆ พี่ศรี” (เวลานั้นศรีสุดา ลูกสาวคนโตของเรา เป็นพยาบาลอยู่ที่โรงพยาบาลศิริราช) ข้าพเจ้าจึงพาลูกไปที่นั่น เมื่อไปถึงโรงพยาบาลนายแพทย์ประจำตึก ไอ.พี.ดี. สั่งให้รับคนไข้ไว้รักษาในโรงพยาบาลขณะที่เรากำลังเดินตามรถขึ้นไปห้องพักคนไข้ อาจารย์สุขทราบทันทีว่าลูกจะไม่รอด น้ำตาเอ่อเต็มเบ้าตา แต่ข้าพเจ้าไม่ทราบ ยังมั่นใจว่าลูกจะต้องหายในไม่ช้า เมื่อลูกเข้าพักในโรงพยาบาลเรียบร้อยแล้ว อาจารย์สุขกลับอยุธยา ให้ข้าพเจ้าอยู่เฝ้าลูก ข้าพเจ้าต้องไปเอาเครื่องนอนและเสื้อผ้าที่โรงเรียนซ็อลิมิจกง ปล่อยให้ศรีสุดา และสุทธารัตน์เฝ้าน้อง เมื่อข้าพเจ้าได้ของใช้แล้ว ก็กลับไปโรงพยาบาลศิริราช พอไปถึงเห็นหมอ พยาบาล ยืนล้อมเตียงลูก ข้าพเจ้าใจหายหมด รีบเข้าไปหาลูก ลูกเรียกหาแม่ - แม่ - แม่ จนเสียงลูกหายไป ลูกน้อยสิ้นใจเมื่อเวลา 19.20 น. คุณวิสุทธ์และคุณวิญญู เข้าวุฒิชูว์รีบไปโทรเลขบอกอาจารย์สุข ในคืนวันนั้น เช้ามีด วันที่ 28 สิงหาคม อาจารย์สุขกลับมา

กรุงเทพฯ ได้ไปขออนุญาตฝังศพลูกที่สุสานสีลมและซื้อโลงไปฝังศพลูกที่โรงพยาบาลศิริราช อาจารย์ฟอกซ์ได้ทำพิธีฝังศพลูกน้อยของเรา ในบ่ายวันที่ 28 สิงหาคม 1954 นั้นเอง

บ้านของเรา

อาจารย์สุขยังคงทำงานที่อยุธยาอีกหลายเดือน วันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้ากำลังจะรับประทานอาหารเย็น อาจารย์สุขก็โผล่เข้ามาในห้อง ข้าพเจ้าตั้งใจจะรับประทานอาหารให้อาจารย์สุขรับประทานด้วย เมื่อรับประทานอาหารแล้ว ท่านบอกข้าพเจ้าว่า “แบบดิศต์สั่งให้พี่ย้ายเข้ากรุงเทพฯ เขาเช่าบ้านที่ซอยร่วมฤดีให้อยู่เป็นบ้านชั้นครึ่งค่อนข้างเล็ก พี่คิดว่าจะยกพื้นด้านที่เป็นชั้นเดียวนั้นให้เป็นสองชั้นเสีย เราจะได้อยู่ชั้นบน ใช้ชั้นล่างเป็นห้องรับแขก และรับประทานอาหารอีกด้านหนึ่งให้ลูก ๆ อยู่ คิดว่าใช้โรงรถเป็นห้องเก็บของ” ข้าพเจ้าดีใจที่ครอบครัวเราจะได้อยู่ร่วมกันเสียที

วันรุ่งขึ้น อาจารย์ก็กลับไปอยุธยา ต่อมาอีกสองอาทิตย์อาจารย์สุขมาหาข้าพเจ้าที่โรงเรียนอีก บอกว่า “พี่จนย้ายของวันนี้พี่มารับคาไปอยู่บ้าน” ข้าพเจ้าดีใจ รีบเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋าไปกับอาจารย์สุข ไปถึงบ้านเห็นของกองระเกะระกะเต็มไปหมด จึงให้หลานช่วยยกของไปกองไว้อีกมุมหนึ่ง ให้กวาดเช็ดถูที่ตรงนั้น เพื่อใช้เนื้อที่กางมุ้งนอน แล้วพากันหาอาหารนอกบ้านรับประทาน รุ่งเช้าข้าพเจ้าไปทำงานที่โรงเรียนตามปกติ ได้เรียนให้ผู้จัดการทราบที่อาจารย์สุขได้ย้ายเข้ามาอยู่กรุงเทพฯ แล้ว จึงขอลาไปพักที่บ้านด้วยขอร้องให้ผู้จัดการใช้ให้ภารโรงช่วยยกเตียงไปเก็บที่ห้องเก็บของ ย้ายโต๊ะทำงานและตู้เอกสารเข้าห้องให้ด้วย พอถึงวันสิ้นเดือน อาจารย์ก็ได้ไปรับลูกสุทธารัตย์ ที่สมาคม วาย.ดับเบิลยู.ซี.เอ. มาอยู่ด้วย วันเสาร์อาจารย์สุขไปรับลูกศรีสุดามาจากโรงพยาบาลนครปฐม เราต้องพลัดพรากจากกันเป็นเวลาสองปีกว่า เพิ่งได้มาอยู่พร้อมหน้าตากันวันนั้นเอง ข้าพเจ้าคิดว่าต่อไปนี้เราคงได้อยู่อย่างสงบสุขเสียที

เป็นคนของพระเจ้าไม่ใช่คนของคณะ

วันหนึ่งมีนักเทศน์อเมริกัน พร้อมด้วยภรรยา และลูกสองคนมาเทศนาที่โรงเรียนกิตติคุณ อาจารย์บุญมาก กิตติสาร บอกว่าทำงานหลายด้านนักสู้ไม่ไหว จึงขอร้องอาจารย์สุขให้ไปช่วยเป็นล่าม อาจารย์สุขยินดีไปเป็นล่ามให้หลาย ๆ ก็นึกคิด ๆ กัน ท่านต้องตื่นนอนแต่เช้า และไปทำงานตลอดวัน กลางคืนต้องนอนคึก ร่างกายสู้ไม่ไหว จึงเจ็บป่วยลง เมื่อหัวหน้าหน่วยงานทราบที่ อาจารย์สุขไปทำงานให้คนอื่นจนเจ็บป่วยลง จึงเรียกไปว่ากล่าวหลายประการเขาเคยเช่าบ้านให้เราอยู่ก็เลิกเช่า เราต้องคืนรนาที่อยู่ใหม่

พอศิษษาการอาคารสงเคราะห์จัดสรรที่ดิน ข้าพเจ้าแอบไปจองไว้แห่งหนึ่ง พออาจารย์สุขรู้ก็ดูข้าพเจ้า หาวว่าทำอะไรไม่ปรึกษาหารือ จะเอาเงินที่ไหนมาเสียค่าเช่าซื้อ ข้าพเจ้าต้องค่อยชี้แจงว่า เราไม่มีบ้านของเราเอง เราต้องเช่าเขาอยู่ การเช่าบ้านคนอื่นอยู่ เขาอยู่ที่มีมันก็ยังเป็นบ้านเช่า ถ้าเราเอาค่าเช่าบ้านมาเป็นค่าเช่าซื้อที่ดินจัดสรร เมื่อครบกำหนดแล้วทั้งบ้านและที่ดินก็จะเป็นของเรา อาจารย์จึงคล้อยตามข้าพเจ้าและทำสัญญาเช่าซื้อบ้านอาจารย์มีความรู้สึกว่าการเปลี่ยนงานใหม่ จึงไปสมัครงานในที่ใหม่เขาตกลงรับ พออาจารย์สุขลาออกจากงานเดิม ที่ทำงานแห่งใหม่นั้นก็เกิดเปลี่ยนใจไม่รับอาจารย์สุข นี่เป็นจุดเริ่มต้นของความเป็น “เจ้าไม่มีศาล” ของอาจารย์สุข อาจารย์สุขต้องจับแพะชนแกะ ตอนเข้าไปเทศน์และสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนกิตติคุณวิทยา บ่ายไปสอนภาษาอังกฤษที่ สมาคม วาย.เอ็ม. ซี.เอ.ย่านวรจักร รับจ้างแปลหนังสือ และเทศนาในคริสตจักรต่าง ๆ เมื่อมีโอกาส

ข้าพเจ้าไม่ทราบที่อาจารย์สุขเข้าไปพัวพันกับคณะ ซี.เอ็ม.เอ. ได้อย่างไร และเมื่อไร ทราบแต่ว่า อาทิตย์ที่หนึ่งของเดือนท่านเทศนาที่คริสตจักรพญาไท อาทิตย์ที่สองที่ศาลาธรรมเทียนสั่ง อาทิตย์ที่สามที่คริสตจักรโคราช อาทิตย์ที่สี่ที่คริสตจักรอื่น ๆ ที่เชิญ อาจารย์สุขบอกว่า การไปเทศนาที่โคราชต้องออกเดินทางเช้าวันพฤหัสบดี กลับถึงบ้านเย็นวันจันทร์ หรือเดินทางเช้าวันเสาร์จะกลับถึงบ้านเย็นวันพุธ ข้าพเจ้ามาทราบภายหลังว่า อาจารย์สุขไปอัดคำเทศนาใส่เทป ส่งไปสถานีวิทยุ เอฟ.อี.บี.ซี. ที่มะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ และทางมะนิลาจะส่งกระจายเสียงมายังประเทศไทย

ข้าพเจ้าจำไม่ได้ว่าปีไหน จำได้แต่ว่าเป็นคราวที่โรงเรียนเปิดเทอมภาคกลาง ข้าพเจ้าติดตามอาจารย์สุขไปโคราช เป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้เห็นเมืองโคราช อาจารย์สุขพาข้าพเจ้าไปพักบ้านของมิชชันนารีผู้ซึ่งอัครยาศย์ไมตรีอันดี ท่านได้ต้อนรับเราอย่างดีข้าพเจ้าแอบถามอาจารย์สุขว่า ท่านซื้ออะไร อาจารย์สุขบอกว่า ซื้ออาจารย์และแห่มคริสแมน ขณะอาจารย์สุขเข้าห้องอัดเสียง แห่มคริสแมนได้สอนให้ข้าพเจ้าทำเยลลี่จากผลฝรั่ง และทำสะปะเก็ดดี

เวลานั้นโคราชยังไม่มีตัวอาคารโบสถ์ ได้เช่าห้องแถวไม้สองห้อง เป็นที่ประชุมนมัสการพระเจ้า ในวันอาทิตย์นั้น อาจารย์สุขได้เทศนาเรื่องคริสตจักรทั้งเจ็ด อาจารย์สุขเริ่มเทศนาตั้งแต่ 10.30 น. จนถึงเที่ยง ท่านบอกให้ที่ประชุมทราบว่า วันนี้เราได้เพียงห้าคริสตจักรเท่านั้น เวลาหมดเสียแล้ว อีกสองคริสตจักรเห็นจะต้องมาต่อคราวหน้า ทุกคนยืนขึ้นพร้อมกันเหมือนนัด ข้าพเจ้าตกใจและนึกตำหนิในใจว่า พวกนี้คงจะหิวข้าว ยังไม่ทันปิดประชุมก็รีบเลิก แต่ผิดพลาด เขาพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “ขอให้อาจารย์เทศนาให้จบทั้งเจ็ดคริสตจักรเสียก่อน พวกเราไม่สามารถรอคอยจนถึงคราวหน้าได้”

อาจารย์สุข ถามว่า “ไม่หิวข้าวหรือ?”

พวกเขาตอบว่า “หิวก็ทนเอา ขอฟังเทศน์ให้จบก่อน” อาจารย์สุขจึงเทศนาต่อไปจนจบทั้งเจ็ดคริสตจักร ซึ่งกินเวลาไปตั้งสองชั่วโมง ทำให้พวกเขาดีใจและพอใจมาก เป็นครั้งแรกในชีวิตของ

ข้าพเจ้า ที่เห็นคริสเตียนหิวกระหายพระวจนะของพระเจ้า เขาหิวข้าวพอกินได้ แต่เขาอดไม่ได้ที่จะปล่อยให้อหิวกระหายพระธรรมคำสอนของพระเจ้า พระธรรมมัทธิว 5:6 ว่า “บุคคลผู้ใดหิวกระหายความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้อิ่มบริบูรณ์”

รอดตายเพราะคำอธิษฐานของผู้ที่รักพระเจ้า

อาทิตย์ที่สามของเดือนมิถุนายน 1962 อาจารย์สุขเดินทางไปโคราชวันเสาร์ ซึ่งตามปกติท่านท่านควรจะกลับบ้านเย็นวันพุธข้าพเจ้าคอยท่านตั้งแต่เย็นจนถึง ท่านก็ยังไม่กลับ จิตใจของข้าพเจ้าเป็นทุกข์ กระสับกระส่ายไม่ทราบว่าเกิดอุบัติเหตุกลางทาง หรือท่านเป็นอะไรไป ข้าพเจ้านึกในใจว่า ถ้าวันพฤหัสบดี อาจารย์สุขยังไม่กลับ วันศุกร์ข้าพเจ้าต้องลางานเดินทางไปโคราช ในเย็นวันพฤหัสบดีนั้นเอง ข้าพเจ้าได้รับโทรเลขจากอาจารย์เวบเบอร์ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่จัดรายการวิทยุของคณะ ซี.เอ็ม.เอ. แจ้งว่า อาจารย์สุขเจ็บหนัก อาการไม่ดี ข้าพเจ้ารีบจัดกระเป๋าเสื้อผ้า นั่งอธิษฐานตลอดคืน เช้ามีดวันศุกร์รีบไปสถานีหัวลำโพง เพื่อให้ทันรถเร็วสายกรุงเทพฯ – หนองคาย เมื่อข้าพเจ้าไปถึงสถานีโคราช อาจารย์เวบเบอร์คอยรับอยู่แล้ว พอเห็นหน้าข้าพเจ้า อาจารย์เวบเบอร์ก็บอกว่า “ไปบ้านผมก่อน แล้วผมจะพาไปเยี่ยมอาจารย์สุข” ท่านพาข้าพเจ้าไปพักผ่อนที่บ้านของท่าน หลังจากอาบน้ำและรับประทานอาหารแล้ว ท่านพาข้าพเจ้าไปที่สนามบินของกองทัพอากาศไทย ท่านบอกข้าพเจ้าว่าทหารอเมริกันตั้งค่ายในสนามบินนี้ ได้ตัดแปลงโรงนอนของนักบินเป็นโรงพยาบาล ข้าพเจ้าแทบสิ้นสติ ข้าพเจ้าเห็นอาจารย์สุขนอนเหยียดยาวอยู่บนเตียงสนามเล็ก ๆ มีพัดลมอยู่สี่ด้าน มีสายระโยงระยางเต็มไปหมด สายหนึ่งเป็นท่อออกซิเจนสายที่สองดูดเสมหะออก สายที่สามให้น้ำเกลือ สายที่สี่ระบายหนองออกจากแผลผ่าตัด ฯลฯ

ข้าพเจ้าเข้าไปกราบที่อกของอาจารย์สุข และกระซิบข้าง ๆ นู่ว่า “พี่ขา คามาทาห่าพี่ละ”

ท่านพยายามลืมตาก็มองไม่เห็นข้าพเจ้า แต่พูดกระต่อนกระแท่นว่า “คาจ่า พี่มองไม่เห็นคา แต่จำเสียงคาได้ พี่ตั้งใจที่คามาทาห่าพี่ คาจ่า ฟังให้คินะ ถ้าพี่ตาย ให้นำศพไปตั้งที่คริสตจักรไทยกรุงเทพฯ เชิญอาจารย์ประสภ อาจารย์ศรัณย์ อาจารย์จุฬินทร์ คุณนายกุหลาบ คุณนายทรัพย์ และคุณชุมแสง มาอธิษฐานวางมือที่ศพ เมื่อครบสามวัน ถ้าพี่ไม่ฟื้น ให้นำศพไปฝังเจียบ ๆ อย่าใช้เงินในการทำศพมากนัก คาจะลำบาก ไม่มีใครเลี้ยงดูคาอีกแล้ว”

รุ่งขึ้น อาจารย์เวบเบอร์พาข้าพเจ้าไปเยี่ยมอาจารย์สุขอีก นายแพทย์ แอนเจอร์เจ็ค บอกอาจารย์เวบเบอร์ว่าจะพาอาจารย์สุขไปฉายเอ็กซเรย์ ถ้ามีอะไรยังคงค้างอยู่ต้องผ่าตัดเอาออก อาจารย์เวบเบอร์พาข้าพเจ้ากลับที่พัก ข้าพเจ้าตรงไปยังห้องที่แหม่นเวบเบอร์จัดไว้ให้ ลูกเขาลงข้างเตียงอธิษฐานขอพระ

เมตตาจากพระเจ้าความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียและการอดนอน ทำให้ข้าพเจ้ากลับไปมารู้สึกตัวเมื่อ
หม่อมเวบเบอร์มาตามให้ไปปรับปรนทานอาหาร

วันรุ่งขึ้นอาจารย์เวบเบอร์ พาข้าพเจ้าไปเยี่ยมอาจารย์สุขอีก อาจารย์สุขยังไม่ฟื้นจากสลบ ทั้ง
หม่อมและพยาบาลวิ่งกันให้วุ่นไปหมด หม่อมบอกอาจารย์เวบเบอร์ให้พาข้าพเจ้ากลับ ใจข้าพเจ้ายังเป็น
ห่วงสามมืออยากอยู่ใกล้ ๆ ก็อยู่ไม่ได้ มันกะกะเขา ข้าพเจ้าต้องตัดใจกลับไปกับอาจารย์เวบเบอร์ ข้าพเจ้า
อธิษฐานอย่างหนัก ทูลขอชีวิตของอาจารย์สุขไว้ ข้าพเจ้าทราบภายหลังว่า คณะมิชชันนารีและคริส
เตียนในภาคอีสาน ได้ตั้งกองอธิษฐานเป็นลูกโซ่ตลอด 24 ชั่วโมงอธิษฐานขอชีวิตของอาจารย์สุข
อาจารย์เวบเบอร์ได้ส่งข่าวไปทางมะนิลา ขอให้ออกอากาศเป็นภาษาต่าง ๆ ขอให้คริสเตียนอธิษฐานเพื่อ
อาจารย์สุข เมื่อคริสเตียนทั่วโลกอธิษฐานเพื่อเช่นนั้น พระเจ้าทรงฟังและทรงโปรดให้อาจารย์สุขรอด
ชีวิตอย่างมหัศจรรย์ ขอบพระเดชพระคุณในพระมหากษัตริย์คุณของพระองค์ และขอกราบ
ขอบพระคุณทุกท่านที่รักและเมตตาอาจารย์สุข ขอพระเจ้าทรงเปิดบัญชรท้องฟ้าเทพพระพรให้ท่านด้วย
เถิด อาเมน

รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง อาจารย์เวบเบอร์พาข้าพเจ้าไปเยี่ยมอาจารย์สุขอีก พอไปถึงเห็นทหารพยาบาล
บางคนถือขวดน้ำเกลือบางคนหิ้วถังออกซิเจน บางคนถือขวดระบายหนอง อีกสองสามคนพุงอาจารย์
สุข พวกเขากันเดินไปเดินมา อาจารย์สุขคอพับคออ่อนไม่ลืมตา ได้ยินแต่เสียงคราง ข้าพเจ้าเกือบช็อคตายไม่
รู้ว่าเขาทำอะไรกัน ข้าพเจ้าเกาะอาจารย์เวบเบอร์ไว้แน่น เมื่อเขาพาเดินครบยี่สิบนาทีตามคำสั่งแพทย์
แล้ว ก็พาอาจารย์สุขไปนอน เช็ดตัวทำความสะอาดให้ อาจารย์สุขยังสะลึมสะลือ เวลาเรียกชื่อก็ขาน แต่
เวลาพูดด้วยไม่รู้เรื่อง ข้าพเจ้าหายใจฝืด ๆ แทบจะขาดใจเอา

นายแพทย์แอนเจอร์เช็ค เล่าให้อาจารย์เวบเบอร์ฟังว่า “ใส่ดิ่งของมิสเตอร์ฟงศ์น้อยแตกนาน
แล้ว จนหนองกลายเป็นสีเทาหมันเกาะรวมกันอยู่ในถุงคล้ายถุงพลาสติก ถุงที่หนึ่งอยู่ตรงรอยใส่ดิ่งแตกมี
ความจुरาวห้ำร้อยกว่า ซี.ซี. เมื่อเอาถุงหนึ่งออกแล้วไข้อย่างไม่ลดจึงต้องเอ็กซ์เรย์ดูใหม่ ก็พบอีกถุงหนึ่งอยู่
ใกล้ ๆ กับทวารหนัก มีหนองอีกสองร้อยซี.ซี. เราจึงต้องผ่าตัดเอาถุงที่สองออก การผ่าตัดครั้งที่สอง ทำ
ให้เสียกำลังมากและเสียเลือดมากทำให้มิสเตอร์ฟงศ์น้อยอ่อนเพลียจึงสลบไปหลายวัน อีกประการหนึ่ง
เลือดของมิสเตอร์ฟงศ์น้อย เต็มไปด้วยหนอง กลัวหนองจะเกาะลิ้นหัวใจ ถ้าเป็นฝี่ที่ลิ้นหัวใจต่อให้หมอ
เทวดาก็ช่วยไม่ได้ ฉะนั้นต้องสั่งให้พยาบาลพาเดินตอนเช้ายี่สิบนาที ตอนบ่ายยี่สิบนาที เพื่อให้หัวใจ
ทำงานและแข็งแรง หมอสั่งให้ฉีดเพนนิซิลินหนึ่งล้านยูนิตต่อชั่วโมง ถ้าน้อยกว่านั้นจะทำลายเชื้อโรค
ในหนองไม่หมด ก็จะเป็นอันตราย ผมคิดว่าต่อไปนี้ไข้อย่างค่อย ๆ ลด ถ้าไข้อย่างไม่ลด เราจะหาสาเหตุต่อไป”

ด้วยพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้า

รุ่งขึ้นอีกหนึ่งอาทิตย์ นายห้างอเล็กซ์ คุณนายกุหลาบ คุณนายทรัพย์และคุณक्रम้วน ได้มาเยี่ยมอาจารย์สุขที่โรงพยาบาลคุณนายกุหลาบกอดข้าพเจ้าไว้และร้องไห้ ข้าพเจ้ากลืนน้ำตามาหลายวันแล้ว วันนั้นจึงไม่เกรงใจใคร ไม่อายใครอีกแล้ว จึงปล่อยออกมาเสียจนพอใจ อาจารย์สุขตกใจตื่น เห็นนายห้างและพรรคพวกจึงยืมทั้งน้ำตาและบอกว่า “ผมไม่ตายแล้ว ขอบคุณทุกคน” ก่อนที่คุณนายกุหลาบจะกลับ ท่านได้ให้เงินข้าพเจ้า เพื่อจับจ่ายใช้สอยถึงสามพันบาท ก่อนที่อาจารย์สุขจะออกจากโรงพยาบาล นายห้างอเล็กซ์และคุณนายกุหลาบได้จัดของที่ระลึกให้แก่หมอและพยาบาล ที่รักษาอาจารย์สุขที่ทุกคนซึ่งคิดเป็นเงินไม่ใช่เล็กน้อย โดยท่านไม่หวังสิ่งใดตอบแทน ท่านให้ด้วยใจรักและเมตตาสงสารจริง ๆ น้ำใจอย่างนี้จะหาได้ที่ไหนอีก

อาจารย์สุขนอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลยี่สิบเอ็ดวัน ออกมาพักอยู่บ้านของอาจารย์เวบเบอร์หกวัน ข้าพเจ้าจึงพาอาจารย์นั่งรถไฟกลับมากรุงเทพฯ ฯ ถึงแม้นายแพทย์จะอนุญาตให้ออกจากโรงพยาบาลได้ แต่แผลที่ผ่าตัดก็ยังอ้าอยู่ ข้าพเจ้าต้องทำแผลให้ทุกวัน นายห้างอเล็กซ์และคุณนายกุหลาบอุตสาหมาเยี่ยมทุกอาทิตย์ ท่านทั้งสองคงเห็นว่าอาจารย์สุขอยู่ในระยะพักฟื้น การเงินในครอบครัวคงไม่คืนักท่านจึงได้อุปการะเสียดค่าเช่าซื้อบ้านให้ถึงหนึ่งปีเต็ม ๆ ท่านรักพระเจ้าอย่างจริงใจ จึงได้เมตตาแก่คนงานของพระเจ้าด้วย

มีสิ่งที่น่าสนใจอย่างหนึ่ง คือ โดยปกติแล้วโรงพยาบาลทหารแห่งนี้ จะไม่รับคนไข้สามัญเข้าไปรักษาพยาบาล แต่นายแพทย์เจมส์ วิลเลียม ได้ขอร้องให้นายแพทย์อีกสามท่านรับอาจารย์สุขเข้าไปรักษาพยาบาล ท่านว่า ถ้าการรับอาจารย์สุขเข้ารักษาพยาบาลครั้งนี้ เป็นการผิด ท่านยอมรับผิดแต่เพียงผู้เดียว ถึงแม้จะถูกไล่ออกจากงาน ท่านก็ยอม

เมื่ออาจารย์สุขได้รับการรักษาพยาบาลจนหายดีแล้ว ก็มี ปัญหาเรื่องการเงินเกิดขึ้นอีก ถ้าจะคิดค่ารักษาพยาบาลอย่างชาวอเมริกันแล้ว ก็ตกวันละสามสิบห้าดอลลาร์ (ประมาณเจ็ดร้อยบาท) อาจารย์สุขนอนป่วยยี่สิบเอ็ดวันรวมกับค่าผ่าตัดค่ายา คิดเป็นเงินสามหมื่นกว่าบาท คนอื่นอาจคิดว่าเงินแค่นี้ไม่เป็นไร แต่สำหรับครอบครัวนักเทศน์จัน ๆ นั้น มันเป็นจำนวนเงินมากโขทีเดียว นายแพทย์สามท่านและศาสนาจารย์ประจำกองทัพอเมริกัน ตกลงจะช่วยกันชำระค่ารักษาพยาบาลให้อาจารย์สุข จึงปรึกษาหารือกันอยู่หลายวัน ผลที่สุด ก็ตกลงกันยกเลิกค่ารักษาพยาบาลทั้งหมด ถ้าเราจะคิดเพียงผิวเผินคงคิดว่า กองทัพอเมริกันมีเงินมากมาย เว้นไม่เก็บค่ารักษาพยาบาลคนไข้สักรายหนึ่ง คงไม่เป็นไร แต่ถ้าเราคิดให้ลึกซึ้งเราจะมองเห็นพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้า ที่มีอยู่ในหมอและพยาบาลอเมริกันเหล่านั้น เขารักพระเจ้าจึงแผ่เมตตาและความรักให้แก่ผู้รับใช้ของพระเจ้า ได้ช่วยชีวิตของอาจารย์สุขไว้

ตั้งแต่อาจารย์สุขหายป่วยครั้งนั้น ท่านรู้สึกว่ ชีวิตและทุกอย่างเ็นของพระเจ้า เวลาที่มีอยู่มิใช่ของตนเองอีกแล้ว บางครั้งอาจารย์ไม่สบาย ข้าพเจ้าขอร้องให้หยุดพักอ่อนบ้าง ท่านบอกข้าพเจ้าว่า หยุดไม่ได้ เวลาเหลือน้อยแล้ว ข้าพเจ้าไม่เข้าใจคำว่า “เวลาเหลือน้อย” ข้าพเจ้ามาทราบเอาเมื่ออาจารย์สุขเจ็บหนักก่อนสิ้นชีวิตนี้เองว่า ท่านได้อธิษฐานทูลขอชีวิตจากพระเจ้าให้ยืดเวลาอีกสิบปีได้ทูลขอนักเทศน์ที่จะออกไปทำงานแทนท่านต่อไปอีกสิบคน อาจารย์สุขได้ทูลขอชีวิตเมื่อเดือนมิถุนายน 1962 พอถึงวันที่ 1 มิถุนายน 1972 ซึ่งครบสิบปีบริบูรณ์ พระเจ้าก็ทรงรับอาจารย์ให้ไปอยู่กับพระองค์ ส่วนนักเทศน์ที่จะทำงานแทน ตามที่อาจารย์ได้ทูลขอพระองค์นั้นข้าพเจ้าไม่ทราบว่าได้ครบสิบคนแล้วหรือยัง

พระธรรมยากอบ 1:17 กล่าวว่า “ของประทานอันเลิศทุกอย่าง ย่อมมาแต่เบื้องบน”

อนุสรณ์ แด่...ศาสนาจารย์สุข พงศ์น้อย

วันที่ 1 มิถุนายน ค.ศ. 1972 (พ.ศ.2515) ศาสนาจารย์สุข พงศ์น้อย ได้จากพวกเราไปอยู่กับพระเจ้า ถึงแม้พวกเราจะแน่ใจว่าท่านได้ไปอยู่ในที่ที่ไม่มี ความเจ็บป่วย ไม่มี การร้องไห้ ไม่มี ความหิว กระจาย ไม่ร้อน ไม่หนาว การจากไปของท่านได้นำความวิปโยคโศกเศร้าอย่างใหญ่หลวงมาสู่ครอบครัวของเรา เราจะหาใครที่ไหนที่มีน้ำใจเมตตา ปราณี รักใคร่ อดทน ให้อภัย เสียสละแก่ครอบครัวและส่วนรวมอย่างท่าน

เมื่อท่านจากไปใหม่ ๆ ข้าพเจ้าได้ปรึกษากับอาจารย์รัฐ คุณพิรุณ รัตนบุตรและลูก ๆ ว่า อยากจะทำหนังสือเล่มเล็ก ๆ แจกในวันพิธีบรรจุศพ เพื่อเป็นอนุสรณ์ แด่ อาจารย์สุข พงศ์น้อย แต่จัดทำไม่ทัน จึงได้ปล่อยความนี้ให้ผ่านไป

วันที่ 17 เมษายน ค.ศ.1974 พ.ศ.2517 แหม่ม มาร์ติน จากกองคริสเตียนบรรณศาสตร์ของ ซี.เอ็ม.เอ. มิซซัน ได้โทรศัพท์มาหาข้าพเจ้าบอกว่า มีคนให้ทุนสำหรับพิมพ์ประวัติ และผลงานของอาจารย์สุข แหม่มอยากให้ข้าพเจ้าเขียนประวัติ และผลงานของอาจารย์สุขว่ามีอะไรบ้าง ข้าพเจ้าตอบแหม่มว่า ข้าพเจ้าไม่เคยเขียนหนังสือที่เป็นเรื่องเป็นราวสักที แหม่มแนะนำว่าเขียนมาเถอะ เขียนภาษาง่าย ๆ เด็กอ่านได้ผู้ใหญ่อ่านดีก็แล้วกัน

เมื่อแหม่มแนะนำให้เขียน ข้าพเจ้าคิดว่าควรลองเขียนดูเมื่อเขียนเสร็จแล้วนำไปขอร้องให้ท่านผู้รู้จักท่านหนึ่งตรวจดู ถ้าพอใช้ได้ก็ใช้ ถ้าใช้ไม่ได้ก็ทำเจียบ ๆ เสีย เมื่อคิดได้เช่นนี้ข้าพเจ้าจึงลงมือเขียน และชักชวนผู้ที่รู้จักอาจารย์สุข เขียนคนละเล็กคนละน้อย หากบกพร่องหรือผิดพลาดประการใด กรุณาให้อภัยข้าพเจ้าด้วย

ขณะอาจารย์สุขนอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลศิริราช ท่านบอกข้าพเจ้าว่า เงินสิบลดที่เรามียู อยากจะตั้งเป็นทุนให้นักเรียนที่อยากเรียนพระคัมภีร์ในโรงเรียนพระคริสตธรรม แห่งใดแห่งหนึ่ง ข้าพเจ้าบอกว่าเงินนิดเดียวคงทำประโยชน์ไม่ได้มากนัก ท่านบอกว่าตั้งเป็นทุนไว้ก่อน พระเจ้าจะทรง

เพิ่มเติมให้ภายหลัง ดังนั้นเมื่อท่านจากไปแล้ว ข้าพเจ้าจึงทำตามความประสงค์ของท่าน คือนำเงินหนึ่งหมื่นบาทไปมอบให้องค์การสหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย เพื่อเป็นทุนการศึกษาของผู้ที่อยากเรียนพระคัมภีร์ เรียกว่า “ทุนสุข พงศ์น้อย”

ข้าพเจ้าครุ่นคิดตลอดเวลาว่า หากข้าพเจ้าเป็นนักเขียน ข้าพเจ้าจะเขียนเรื่องของอาจารย์สุข และเรื่องสั้นอื่น ๆ รวมเป็นเล่มเล็ก ๆ แล้วขายหนังสือนั้น เอาเงินมาให้เด็กเรียนพระคัมภีร์ แต่ข้าพเจ้าไม่ใช่ นักเขียน จึงได้แต่ คิด คิดและคิดเท่านั้น

สุดท้ายนี้ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณทุกท่านที่เมตตา กรุณาและให้ความอบอุ่นแก่ครอบครัวของข้าพเจ้า ทั้งในงานศพของอาจารย์สุข และตัวข้าพเจ้าตลอดมา

ศาสนาจารย์สุข พงศ์น้อย ที่เรารู้จัก

ผู้ที่ก่อปรด้วยความเพียร
เปี่ยมไปด้วยความเสียสละ
เข้าถึงแล้วซึ่งพระเจ้า
ขอมอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างแล้วเพื่อพระองค์
ผู้นั้นยอมไม่พะวงต่อความสูงของขุนเขา
ความลึกของหุบเหว
ความไกลของระยะทาง
ถากความกว้างใหญ่ของห้วงมหรณพ
.....เพราะเขาถึงแล้วซึ่งความสุขอันนิรันดร

“หนามไผ่”

ตอนที่ 3 ศาสนาจารย์สุข พงศ์น้อย ที่เรารู้จัก

โดย คอริส โกลด์

ชาวไทยเริ่มมีโอกาสฟังเรื่องราวของพระเจ้าทางวิทยุกระจายเสียง ตั้งแต่ ค.ศ. 1951 เป็นต้นมา ทั้งนี้โดยการกระจายเสียงออกอากาศจากสถานีวิทยุของบริษัทเอฟ.อี.บี.ซี. ในกรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์มายังประเทศไทย สถานีนี้เป็นสถานีที่มีกำลังส่งสูงมากตั้งขึ้นเพื่อเผยแพร่พระธรรมคำสอนของพระเจ้าโดยเฉพาะ และออกอากาศเป็นภาษาต่าง ๆ ในภาคพื้นเอเชียแทบทุกภาษา สำหรับภาษาไทยนั้น ออกอากาศเป็นสองภาค คือ ภาคเช้า และเย็น ภาคละ 15 นาที ทุกวัน

ต่อมาในช่วงหลัง ๆ นี้ การเผยแพร่ข่าวประเสริฐของพระเจ้ากว้างขวางยิ่งขึ้น มีการออกอากาศส่งกระจายเสียง ตามสถานีวิทยุต่าง ๆ ในประเทศไทย ทำให้พี่น้องชาวไทยมีโอกาสฟังเรื่องราวของพระเจ้ากว้างขวางยิ่งขึ้น

นับตั้งแต่ช่วงแรกอันกล่าวได้ว่าเป็นยุคบุกเบิก トラบจนยุคปัจจุบัน กล่าวได้ว่า อาจารย์สุข พงศ์น้อย เป็นกำลังสำคัญของงานด้านนี้โดยตรง ถ้อยคำเทศนาเผยแพร่พระธรรมของพระเจ้าอันชัดเจนแจ่มใส เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา ที่เราได้ยินได้ฟังจากสถานีวิทยุกระจายเสียงภาคภาษาไทย นับแต่ปี ค.ศ.1951 เป็นต้นมา เป็นเสียงของศาสนาจารย์สุข พงศ์น้อย แทบทั้งสิ้น ท่านรับใช้พระเจ้าอย่างแข็งขัน จวบจนกระทั่งวาระสุดท้ายแห่งชีวิต (ค.ศ.1972)

ศาสนาจารย์สุข พงศ์น้อย เริ่มงานเทศนาทางวิทยุกระจายเสียง ด้วยการเทศน์บันทึกเสียงลงในแถบบันทึกเสียง แล้วส่งไปออกอากาศที่สถานีวิทยุ เอฟ.อี.บี.ซี. ในประเทศฟิลิปปินส์ โดยร่วมมือกับศาสนาจารย์ พอล จอห์นสัน แห่งคณะ ซี.เอ็ม.เอ. มิซซันซึ่งขณะนั้นเป็นมิซซันนารีประจำที่จังหวัดอุดรธานี ในสมัยนั้นยังไม่มีห้องบันทึกเสียงเป็นส่วนสัก บางครั้งท่านก็บันทึกเสียงที่กรุงเทพฯ บางครั้งก็บันทึกที่จังหวัดอุดรฯ สุดแต่โอกาสจะอำนวย โดยการบันทึกใส่เครื่องบันทึกเสียงเล็ก ๆ ธรรมดา มิได้มีพิธีต้องอะไรนักครั้นต่อมาภายหลังศาสนาจารย์พอล จอห์นสันกับภรรยา ถูกโจรผู้ร้ายฆ่าตาย ศาสนาจารย์ พอล อันไฮม์ กับศาสนาจารย์ เว็น เพอร์สัน ได้รับช่วยดำเนินงานต่อระยะหนึ่ง トラบจนกระทั่ง ศาสนาจารย์นิล เวบเบอร์ได้รับมอบหมายจากคณะ ซี.เอ็ม.เอ. ให้เป็นผู้บริหารด้านวิทยุกระจายเสียง ศาสนาจารย์เวบเบอร์ จึงได้ร่วมมือกับอาจารย์สุขปฏิบัติงานด้านนี้อย่างจริงจัง ด้วยความหวังว่าจะเป็นสื่อนำพระพรของพระเจ้าไปสู่มวลชนอย่างแท้จริง ต่อมาระยะนี้มีการสร้างห้องบันทึกเสียงขนาดเล็กขึ้น เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ศาสนาจารย์ พอล จอห์นสัน

โดยที่สถานีวิทยุ เอฟ.อี.บี.ซี. กรุงมะนิลา ในประเทศฟิลิปปินส์นี้มีกำลังส่งสูง สามารถกระจายเสียงไปได้ไกลและมีขอบเขตกว้างขวาง พี่น้องชาวไทยจึงได้รับฟังถ้อยคำเทศนาของอาจารย์สุข พงศ์

น้อย โดยทั่วถึงกัน ความจริงนี้สามารถยืนยันได้จากกรณีที่มีพี่น้องชาวไทยจากภาคต่าง ๆ แทบทุกจังหวัด ส่งจดหมายมาแสดงความคิดเห็น แสดงความชื่นชม และได้ถามปัญหาอย่างมากมาย ทั้งจากชาวกรุงถิ่นที่มีแต่ความสับสนวุ่นวาย ประชากรต้องขวนขวายประกอบธุรกิจการงานกันตัวเป็นเกลียว แต่จิตใจเปล่าเปลี่ยวอ้างว้างไร้คนอุ้มชู และจากชาวชนบทอันห่างไกล รวมตลอดถึงชาวเขาต่าง ๆ ก็พลอยชื่นชมไปกับข่าวสารเกี่ยวกับพระเจ้า ทางกระแสเสียงของอาจารย์สุขกันโดยทั่วหน้า

ในระยะ 10 ปีแรก ของการดำเนินงานด้านวิทยุกระจายเสียงนี้ ศาสนาจารย์สุข พงศ์น้อย ต้องทำงานอย่างหนัก เพราะนอกเหนือจากจะต้องเตรียมเนื้อหาสำหรับเทศนาเพื่อบันทึกเสียงส่งไปออกอากาศเป็นประจำทุก ๆ วันดังกล่าวแล้ว ท่านยังลงมือตอบปัญหาที่มีผู้สงสัยเขียนมาขอคำแนะนำหรือคำอธิบาย ด้วยตนเองอีกด้วยซึ่งนับว่าเป็นภาระหนักมิใช่น้อย นอกจากนั้นท่านยังใช้เวลาว่างเท่าที่มีประพันธ์เพลงคริสเตียน โดยอาศัยทำนองเพลงไทยเดิม พยายามประสมประสาน จนเป็นเพลงคริสเตียนไทย ที่ไพเราะ และร้องอัดเสียงด้วยตัวท่านเองอีกด้วย เสียงเพลงอันกังวานของท่านเป็นที่รู้จักกันในหมู่คริสเตียนไทย ไม่น้อยไปกว่าที่เขาคุ้นหูกับเสียงเทศนาของท่านเท่าใดนัก

แต่ครั้งใน ค.ศ. 1962 อันเป็นปีที่ท่านป่วยหนัก การจัดทำรายการต่าง ๆ ทางวิทยุกระจายเสียงของท่านจึงได้ลดน้อยลง ศาสนาจารย์นิล เวบเบอร์ ได้บันทึกไว้ในหนังสือรายงานประจำปีของคณะ ซี.เอ็ม.เอ. มิซซันว่า “บางทีเหตุการณ์อันยิ่งใหญ่ที่สุดของคริสเตียนไทยในปีนี้น่าจะเป็นเหตุการณ์เกี่ยวกับการล้มป่วย และการได้รับการเยียวยาจนหายป่วยของศาสนาจารย์สุข พงศ์น้อย กระมัง ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านเป็นผู้ที่พี่น้องคริสเตียนไทย เฝ้าอธิษฐานวิงวอนให้พระเจ้าช่วยเหลือ ยิ่งกว่าการอธิษฐานเพื่อบุคคลใดในประเทศนี้ก็ว่าได้ เพราะในรายการวิทยุประจำวันของสถานี เอฟ.อี.บี.ซี. ได้มีการขอร้องให้พี่น้องคริสเตียนทั้งหลายอธิษฐานเพื่อท่านอยู่เสมอ トラบจนอาการป่วยของท่านทุเลา พระเจ้าได้ทรงใช้คณะแพทย์สนามแห่งฐานทัพอากาศของสหรัฐอเมริกาประจำจังหวัดนครราชสีมา ให้เป็นผู้เยียวยารักษาท่านจริงอยู่ การรักษาเยียวยาด้วยความเอาใจใส่อย่างดีที่สุด ย่อมไม่เหลือวิสัยที่มนุษย์จะกระทำได้ แต่ก็อาจเหลือวิสัยของแพทย์ที่จะทำให้ท่านหายป่วย หากว่าพระเจ้าไม่ทรงตอบคำอธิษฐานเรียกร้องของพี่น้องคริสเตียนไทย ผู้ฟังรายการวิทยุของท่าน และญาติมิตรคนใกล้ชิดทั้งหลาย ความป่วยไข้ของศาสนาจารย์สุข ประกอบกับความสุภาพอ่อนน้อมถ่อมตัวที่อาจารย์สุข มีต่อพระเจ้าอยู่แล้ว ดูเหมือนจะเป็นมูลฐานอันสำคัญของการปฏิบัติพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในประเทศไทยในระยะต่อมาซึ่งพระองค์ทรงกระทำโดยทางศาสนาจารย์สุข ในช่วงหลังของชีวิตของท่าน”

ปี ค.ศ.1958 เป็นปีแรกที่ทางราชการอนุมัติให้ มีการเผยแพร่คำสอนของพระเจ้าทางสถานีวิทยุกระจายเสียง ในประเทศไทยแม้ในปีต่อมาจะถูกระงับไป แต่ต่อมาภายหลังก็ได้รับอนุญาตให้

ออกอากาศได้อีก แต่ไม่ว่าจะเป็นช่วงใด อาจารย์สุข พงศ์น้อย ก็ยังคงเป็นแกนกลาง รับภาระด้านนี้อยู่เช่นเดิม

ครั้นต่อมาในสมัยหลัง ๆ ศาสนาจารย์ลีออน บี.โกลด์ ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้บริหารงานด้านวิเทศกระจายเสียงสืบต่อจากศาสนาจารย์ เวบเบอร์ ในช่วงนี้ได้มีการขยายงานกว้างขวางยิ่งขึ้น จึงต้องเพิ่มจำนวนคนงานมากขึ้น เป็นการเปิดโอกาสให้คนหนุ่มสาวหลายคนก้าวเข้ามามีบทบาทรับใช้พระเจ้า ด้านนี้ ร่วมกับอาจารย์สุข เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของท่าน

คนหนุ่มสาวเหล่านี้ รับหน้าที่จัดรายการสำหรับบันทึกเสียงออกอากาศภาคบ่าย สารสำคัญของรายการ เป็นไปในระดับกลาง ๆ มุ่งหมายเพื่อคนทั่วไป ไม่จำเพาะสำหรับคริสเตียนเท่านั้น ส่วนอาจารย์สุข รับหน้าที่จัดทำรายการสำหรับภาคเช้า โดยมุ่งสำหรับคริสเตียน หรือผู้สนใจศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์โดยตรง เช่น รายการ “ศึกษาพระคัมภีร์” “ชั่วโมงแห่งการฟื้นฟู” “การดำเนินชีวิตคริสเตียน” และ “ท่านถาม – เราตอบ” เป็นต้น

ศาสนาจารย์สุข พงศ์น้อย ให้ความสนใจต่อรายการ “ท่านถาม – เราตอบ” มาก เพราะถือว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญในการหนุนจิตใจผู้ถาม ให้มีความศรัทธาต่อพระเจ้ามากขึ้น หรืออาจทำให้เขาเหนื่อยหน่าย เลื่อมคลาความเลื่อมใสได้ ปัญหาที่น่าสนใจซึ่งท่านได้รับ มักมีใจความทำนองว่า “พระเจ้าเคยสำแดงพระองค์แก่ใครอย่างแท้จริงบ้างหรือไม่?” ต่อคำถามเช่นนี้ อาจารย์สุขมักมิได้ตอบด้วยถ้อยคำของท่านเองโดยตรง หากแต่ยกข้อพระคัมภีร์ขึ้นมาอ้างอิง เป็นหลักอยู่เสมอ เป็นต้นว่า “สำหรับคำถามข้อนี้ข้าพเจ้าใคร่ขออ้างพระธรรมมัทธิว 5:8 ประกอบการวินิจฉัยดังนี้หากว่า จิตใจของเราบริสุทธิ์ เราก็ย่อมเห็นพระเจ้า เพราะว่าพระองค์สถิตอยู่ภายในเรา ในภาวะเช่นนั้นเราย่อมมีแว่นทิพย์ คือจักษุแห่งความบริสุทธิ์ สามารถมองเห็นพระองค์ แต่ถ้าจิตใจของเราสกปรกขุ่นมัวด้วยบาปนานาชนิด เราจะเห็นพระเจ้าได้อย่างไร? ในภาวะเช่นนั้น เราจำต้องถอดแว่นบาปนี้ออกเสียก่อน (คือแว่นแห่งความชั่วความหมองมัวด้วยกิเลสตัณหาทั้งหลาย)

ถ้าเรายอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ชำระล้างจิตใจของเรา เราก็จะกลายเป็นคนสะอาดบริสุทธิ์ และเมื่อเราเป็นคนบริสุทธิ์ เราก็จะมองเห็นพระเจ้า อย่าขี้ดเถื่อว่า “เงินคือพระเจ้า” เราคริสเตียนต้องไม่ขี้ดเถื่อเช่นนั้น การที่คนโดยทั่ว ๆ ไปเถื่อว่า “เงินคือพระเจ้า” ฉะนั้น “พระเจ้า” ของเขาจึงอยู่ในกระเป๋านี้ ชั่วประเดี๋ยวประด๋าวก็เปลี่ยนไปอยู่กระเป๋าโน้น เปลี่ยนมือจากคนหนึ่ง ไปยังอีกคนหนึ่งหมุนเวียนเปลี่ยนกันไป หากความเที่ยงแท้แน่นอนอะไรมิได้เลย เราจึงจำต้องมีพระธรรมที่เที่ยงแท้และคงอยู่นิรันดร์กาล”

ตลอดเวลาหลายปีที่ศาสนาจารย์สุข พงศ์น้อย รับใช้พระเจ้าด้านวิเทศกระจายเสียง ท่านได้พยายามสร้างสรรค์ความเป็นกันเองกับผู้ฟัง จนทำให้พี่น้องคริสเตียนมีความผูกพันกับท่านแทบจะถือ

ว่าท่านเป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวก็ได้ แม่บ้านคนหนึ่งเขียนจดหมายมายังท่านว่า รายการของท่าน ทำให้ดิฉัน มีความรู้สึก ประหนึ่งว่า มีนักเทศน์มาเยี่ยมเยียนและเทศน์ให้ฟังถึงที่บ้านทุก ๆ วัน” พระเจ้าท่านนั้นที่จะเปิดเผยให้รู้ ถึงการทำงานอันยิ่งใหญ่ของท่านผู้นี้ โดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผู้ที่รู้จักศาสนาจารย์สุข ติ ย่อมจะรู้ว่าท่านมิใช่เป็นเพียงแต่นักเทศน์ เท่านั้น หากแต่ท่านยังเป็น “นักทำ” ด้วย คือปฏิบัติธรรมให้สมจริงตามคำเทศนา มิใช่คอยแต่แนะนำทางการขึ้นนิ้วเพียงเท่านั้น แต่หากยังนำทาง ด้วยการเดินหน้าให้เห็นจริงอีกด้วยแทบทุกคนต่างรู้ว่า ท่านมีความเข้าซึ่ง ถึงเนื้อความที่ท่านเทศน์โดยตลอด ไม่มีใครคิดใจสงสัยแม้แต่น้อย ยกตัวอย่าง เช่น คำเทศน์ซึ่งว่า “ความสงบสุขของพระเยซูคริสต์อยู่ในจิตใจของเรา ผู้ใดที่ไว้วางใจพระเยซูคริสต์ ผู้นั้นย่อมไม่หวั่นไหวว่าจะเกิดโศกภัยใด ๆ ขึ้นกับตน เขาจะไม่มีวันที่ถอย แม้เมื่อตระการคำลำบาก เขาจะเอาชนะต่ออุปสรรคเหล่านั้นได้เสมอ เพราะพระเยซูประทับอยู่ในจิตใจของเขา ความชื่นชมยินดีและรอยยิ้มจะปรากฏอยู่บนใบหน้าของเขา ตลอดเวลา” ความจริงเหล่านี้เราจะเห็นได้จากชีวิตอาจารย์สุขเสมอ

ศาสนาจารย์ สุข พงศ์น้อย ไม่เคยเก็บงำความสุข ความยินดีที่ท่านได้รับจากพระเจ้าได้เลย ท่านมักพูดเสมอว่า “ข้าพเจ้าเป็นนักเทศน์มาร่วม 40 ปีแล้ว ข้าพเจ้าไม่เคยได้รับความผิดหวังจากการเผยแผ่พระกิตติคุณของพระเจ้าเลย แม้แต่น้อย”

ศาสนาจารย์สุข พงศ์น้อย ทำงานร่วมกับศาสนาจารย์ลีออน บี. โกลด์ ที่นครราชสีมาโดยเดินทางไปบันทึกเสียงที่จังหวัดนั้นเดือนละครั้ง (ครั้งละหลาย ๆ วัน) ติดต่อกันเป็นเวลา 8 ปี จึงย้ายสำนักงานมายังกรุงเทพฯ ต่อมาในปี ค.ศ. 1970 ท่านได้รับเลือกเป็นประธานคณะกรรมการที่ปรึกษาของบริษัท เอฟ.อี.บี.ซี. และอยู่ในตำแหน่งนี้ตราบนานกระทั่งสิ้นชีวิต

บัดนี้แม้ว่า ท่านจะจากเราไปเป็นเวลา 3 ปีแล้ว แต่ผลงานของท่าน คำเทศนาของท่าน และแนวทางการดำเนินชีวิตของท่านก็ยังติดตา ตรึงใจ เตือนสติ และก้องอยู่ในห้วงสำนึกของเราเสมอท่านผู้อ่านเคยได้ยินคำสอนของท่านดังนี้บ้างหรือไม่? “เราไม่ควรมาร่วมในพิธีศีลมหาสนิท เพียงเพื่อเป็นการระลึกถึงพระคริสต์เพียงชั่วประเดี๋ยวประด๋าว แล้วหลังจากนั้น ก็หวนกลับไปเกลือกกลั้วกับความผิดบาปอีก เราสามารถที่จะนั่งที่โต๊ะเสวยของพระองค์ โดยไม่มีใครหวงห้าม และพระองค์ก็ทรงยินดีที่จะยื่นขนมปังให้แก่เรา ดังที่พระองค์กระทำต่อคุณมาแล้ว โดยมีได้รังเกียจเคียดขี้เนื้อแล้วเรายังจะทรยศต่อพระองค์ไปอีกนานสักเท่าใดเล่า? การรับสารภาพความผิดบาปต่อพระองค์ ขอให้พระองค์อภัยโทษให้ และรับเอาความอบอุ่นความอิมเมมจากพระองค์ จะมินำชื่นชมยินดีว่าการที่จะจากโต๊ะเสวยของพระองค์ ด้วยความพยายาบ และขมขื่นดอกหรือ?”

เราขอขอบคุณอาจารย์สุข พงศ์น้อย ที่ได้มีส่วนช่วยเหลือหนุน เราให้มีความเจริญ และกล้าแข็ง
ในองค์พระเยซูคริสตเจ้า มีหลายพันคนที่ได้ยินเรื่องราวของพระคริสต์เป็นครั้งแรก จากคำเทศนาทาง
รายการวิทยุกระจายเสียงของท่าน และมีคนเป็นจำนวนมาก ที่ต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นองค์พระผู้ช่วย
ให้รอดของเขา ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเจ้าทรงรับศาสนาจารย์สุข พงศ์น้อย ขึ้นสู่สวรรค์ ด้วยพระวาหะอัน
นำชื่นชมดังนี้อย่างแน่นอน “ดีแล้ว เจ้าเป็นบ่าวที่ซื่อตรง...จงร่วมความยินดีกับนายเถิด” (มัทธิว.25:21)

“พฤษภกาศร อิกกุญชรอันปลดปลง

โททนต์เส่งกง สำคัญหมายในกายมี

นรชาติวางวาย มลายสิ้นทั้งอินทรีย์

สถิตทั่วแต่ชั่วดี ประดับไว้ในโลกา

(จาก “กฤษณาสอนน้อง”)

ตอนที่ 4 ท่านจากไปแล้ว แต่ผลงานยังคงอยู่เคียงคู่ชาวประชา

บทความต่อไปนี้ เป็นส่วนหนึ่งแห่งผลงานของ
ศาสตราจารย์สุข พงศ์น้อย ที่เคยตีพิมพ์ในวารสาร
“พระคริสตธรรมปริทัศน์” ในอดีต ผนวกกับคำปรารภ
ครั้งสุดท้ายในชีวิตของท่าน
ขอบันทึกไว้ในที่นี้ เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งความ
ผูกพันซึ่งไม่เคยเสื่อมเลือนไปจากห้วงนึกคิดของเรา

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

เหตุไคริสตจักรในประเทศไทย โดยมาก จึงขาดศิษยาภิบาล?

ข้อเท็จจริงประการหนึ่ง ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันแม้ในสังคมคริสเตียนไทยในปัจจุบัน ก็คือ เหตุไคริสตจักรในประเทศไทย จึงขาดคนไทยที่ขอมถวายตัวต่อพระเจ้า เพื่อทำงานเผยแผ่พระกิตติคุณเต็มเวลา? แม้จะมีบางคนทำอยู่แต่ก็น้อยเหลือเกิน เหตุไครจึงเป็นเช่นนั้น? ไม่มีคนยอมเสียสละเลยหรือ? หรือเสียสละแล้ว แต่ไปไม่ได้จึงต้องเพิกเฉยเสีย? ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? ทั้งนี้เกี่ยวกับปัญหาเรื่องการเสนอและการสนอง

พระเจ้าทรงเรียกและทรงจัดหาคนของพระองค์ ในเมื่อเกิดความจำเป็น เช่นในคริสตจักรแห่งหนึ่งในประเทศไทย มีคนมานมัสการพระเจ้าอย่างคึกคัก และคนที่มาส่วนมากก็เป็นคริสเตียนประเภทหิวอาหารสำหรับจิตวิญญาณของตนจริง ๆ เขาพากันนมัสการพระเจ้า เพราะเขาหิวกระหายความชอบธรรมของพระเจ้า และปรากฏว่าคริสตจักรนั้น ๆ ไม่เคยขาดศิษยาภิบาลเลย ตลอดหลายปีมาแล้ว แต่ตรงกันข้ามกับอีกหลายคริสตจักรซึ่งมีสมาชิกส่วนมากล้วนแต่ “มีฐานะดี” ถ้าเป็นปุถุชน ก็จัดว่าเป็นปุถุชนชนิด “กำมโตและเนื้อแน่น” แต่กลับหาศิษยาภิบาลประจำคริสตจักรได้อย่างยากเย็น ทั้ง ๆ ที่มีเงินอุดหนุนอย่างอุดมสมบูรณ์ เหตุใดพระเจ้าจึงมีไม่ประทานศิษยาภิบาลให้แก่คริสตจักรนั้น? พระเจ้าไม่ทรงทราบความต้องการของคริสตจักรนั้นหรือ? แน่นอนพระเจ้าทรงทราบดีคือทรงทราบอย่างแน่นอนว่า สมาชิกในคริสตจักรนั้น ส่วนมากยังไม่หิวกระหายความชอบธรรม พระเจ้าจึงไม่ทรงเรียกคนงานของพระองค์ให้เข้าประจำหน้าที่ ต่อเมื่อเกิดความจำเป็นจริง ๆ พระเจ้าทรงเรียกผู้ใด ผู้นั้นจะมาเอง ไม่ว่าเขาจะอยู่ ณ แห่งหนตำบลใดหากแต่อุปสรรคสำคัญ คือสมาชิกส่วนมากยัง “อึดท้อง” ไม่หิวกระหายของเบื้องสูง หากพระเจ้าขึ้นให้คนของพระองค์เข้ามาประจำคริสตจักรนั้น ศิษยาภิบาลผู้นั้น ก็คงไม่สามารถสู้ทนต่อสภาวะเช่นนั้นได้โดยนัยเอง

ตัวอย่างเช่น ศาสดาพยากรณ์ในสมัยโบราณคนหนึ่งชื่อเอลียาเกิดในสมัยที่กษัตริย์อาฮาบครองราชสมบัติในแผ่นดินอิสราเอลเมื่อประมาณ 800 ปีก่อนคริสตศักราช ไม่มีใครสงสัยว่าเหตุใดพระเจ้าจึงไม่ทรงเรียกเอลียาเข้าประจำตำแหน่ง เป็นศาสดาพยากรณ์สำหรับชนชาติอิสราเอล เพราะเอลียาเองก็ต้องวิ่งหนีเข้าไปอยู่ในป่าจนต้องร้อนถึงนกกา ต้องเอาอาหารมาเลี้ยงชีวิตท่านชั่วคราว ทำไมจึงเป็นเช่นนั้นหรือ? ก็เพราะประชาชนยังไม่พร้อมที่จะต้อนรับพระวอนะของพระเจ้า พระนางอิซาเบ็ลล์มเหสีของกษัตริย์ อาฮาบเองก็กำลังเรื่องอำนาจ พระนางได้สั่งประหารคนของพระเจ้า เอลียาจึงต้องหนีไปอยู่ป่าช่วงหนึ่ง ข้าพเจ้าไม่ทราบหรือว่าเหตุใดพระเจ้า จึงทรงยอมให้เหตุการณ์เป็นเช่นนั้น ข้อนี้ต้องให้พระเจ้าทรงเป็นผู้ตอบเองแต่เมื่อดูตามประวัติศาสตร์ ก็ปรากฏว่าตอนท้ายที่สุด พระนางอิซาเบ็ลล์ถูกทหารขบถจับโยนลงมาจากพระตำหนักชั้นที่สอง พระเศียรปักลงตรงกลางดินจนแตกกร้าว พระโลหิต

ทะลักไหลนอง ไม่ช้าก็มีฝูงสุนัขมาเลียกินโลหิตของพระนาง ณ ตรงนั้น ซึ่งสมจริงตามคำพยากรณ์ของ
ศาสดาพยากรณ์ เอลียา ที่ว่า “สุนัขได้กินเลือดของนาโบธอย่างไร สุนัขจะกินเลือดของพระนางอีซาเบ็ล
ตรงสถานที่เดียวกันอย่างนั้น” เอลียาได้พยากรณ์ไว้ภายหลังจากที่นาโบธถูกพระนางอีซาเบ็ลสั่งให้
ทหารหาทางฆ่าเสีย เพราะเหตุที่นาโบธไม่ยอมขายสวนองุ่นให้แก่กษัตริย์อาฮาบ เหล่าทหารได้ทำตาม
คำสั่งโดยกล่าวหาว่านาโบธกล่าววาจาหมิ่นพระบรมเดชานุภาพจึงสมควรถูกประหารชีวิตดั่งนั้น นา
โบธจึงถูกทหารและประชาชนขว้างปาด้วยก้อนหินจนถึงแก่ความตาย และสุนัขได้มาเลียกินเลือดของ
นาโบธ (และ ณ ที่เดียวกันนั้น พระนางอีซาเบ็ลก็ถูกโยนลงมาจากพระค้ำหนักและสุนัขก็มาเลียกินพระ
โลหิต) เมื่อนาโบธตายแล้วพระนางได้เชิญกษัตริย์อาฮาบไปบริบเอาสวนองุ่นของนาโบธมาเป็นของ
พระองค์ เมื่อเอลียาทราบความจริง ก็เข้าเฝ้าและพยากรณ์ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นแก่พระนางอีซาเบ็ลใน
อนาคต ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น พระนางกริ้วมาก และจะฆ่าเอลียา เอลียาหนีออกมาจากพระราชวังได้
อย่างหวุดหวิด แล้วไปซ่อนตัวอยู่ในป่าให้พ้นจากอำนาจของพระนางอีซาเบ็ลชั่วคราว

ทำนองเดียวกัน คริสตจักรในประเทศไทย เท่าที่ข้าพเจ้าประสบพบเห็นมาในระยะสามสิบห้าปี
ที่ผ่านมา มีหลายแห่งที่ขาดศิษยาภิบาลประจำ การที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะ มี “พระนางอีซาเบ็ลผู้เรื่อง
อำนาจ” ปกครองคริสตจักรอยู่นั่นเอง ศิษยาภิบาลแบบศาสดาพยากรณ์เอลียา จึงต้องหนีเข้าไป แต่มี
ระยะหนึ่ง คือสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง สมัยเมื่อญี่ปุ่นเข้ามาอยู่ในเมืองไทยเต็มบ้านเต็มเมืองสมัยนั้น
เป็นสมัยที่จิตวิญญาณของคริสเตียนในประเทศไทยแข็งแกร่งที่สุดในประวัติศาสตร์ เท่าที่ข้าพเจ้า
ประสบมา บรรดาครูอาจารย์ทั้งหลาย ได้ฝ่าถูกระเบิดไปประชุมนมัสการพระเจ้ากันที่สมาคม ไว.เอ็ม.ซี.
เอ. ถนนวรจักร กรุงเทพฯ เวลานั้นคริสเตียนเกือบทุกคนไม่กลัวตาย คริสตสมาชิกร้อยคนยัง
เข้มแข็ง และสนับสนุน ครู อาจารย์ หรือศิษยาภิบาลของตนด้วยคำอธิษฐานเราไม่รู้ว่าถูกระเบิดจาก
เครื่องบินข้าศึก จะลงมาสังหารพวกเราเมื่อไรแต่จิตใจเราไม่เคยหวั่นวิตกเลย เพราะเรารู้แน่ๆ พระเจ้า
สถิตอยู่กับเรา เวลานั้นคริสตจักรมีสมาชิกเพียงไม่กี่คน แต่อาจารย์กับลูกศิษย์ยินดีกอดคอกันตาย พระ
เจ้าทรงทราบที่เราเข้มแข็งตลอดมาเวลานั้น “พระนางอีซาเบ็ล” ไปไหนหมด ข้าพเจ้าไม่ทราบพระเจ้า
เท่านั้นที่ทรงทราบ แต่ครั้งพอสงครามเลิก บรรดา “พระนางอีซาเบ็ล” ก็กลับมาใช้อำนาจในคริสตจักร
ตามเดิม คงมีผู้อ่านหลายท่านอยากทราบว่า “พระนางอีซาเบ็ล” ในที่นี้คือใคร? โปรดอ่านพระธรรม
วิวรณ์ 21:8 เพียงข้อเดียว ก็คงพอจะรู้ นั่นแหละเป็นสัญลักษณ์ของพระนางอีซาเบ็ลสมัยนี้

ทำอย่างไรเราจึงจะมีศิษยาภิบาลมากกว่านี้? มีอยู่ทางเดียวคือจงร่วมใจกันอธิษฐาน จงคอยทำ
วันเวลาของพระเจ้า อย่าคั่นเป็นผู้ตัดสิน “อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อว่าเขาจะไม่กล่าวโทษท่าน” (มัทธิ
ว:1) พระเจ้าทรงเป็นผู้ตัดสินเอง จงรอเวลาที่พระเจ้าจะตรัสเรียกเอลียาออกจากป่าอีกครั้งหนึ่ง ใครจะรู้?
ขอให้บรรดาศิษยาภิบาลทั้งหลายที่รักพระเจ้า จงอธิษฐานทั้งกลางวันและกลางคืน จงคอยทำ พระเจ้าจะ

ดรัสเรียกตัวท่านให้ออกกปรจําการในคริสตจักรที่กําลังหิวโหย และจิตใจกําลังอ่อนเพลีย แต่ คริสตจักรที่หลงผิด คิดว่า “เราเป็นคนมั่งมี ได้ทรัพย์สมบัติทวีมากขึ้นและไม่ต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย” นั้น แท้ที่จริงแล้ว เขาเป็นคนเร้นแค้นเชิงใจ เป็นคนขัดสน เป็นคนตาบอด และเป็นคนเปลือยกายอยู่ (อ่านวิวรณ์ 3:17-19 เปรียบเทียบดูจะเห็นจริง)

สรุปแล้วพระเจ้ากําลังทรงคอยทำให้บรรดาคริสตสมาชิกทั้งหลายหิวกระหายอยากได้ศิษยาภิบาลของตนจริง ๆ และจิตใจของเขาพร้อมแล้วจะรับฟังเรื่อง “ทิพย์” จากเบื้องบน ไม่ใช่คอยฟังแต่เรื่องราวของฝ่ายโลก อัครสาวกเปาโลไม่ได้คิดเลยว่า คำเทศนาของท่านเป็นคำพูดของปราชญ์ราชบัณฑิตแห่งมหาวิทยาลัยตาระโซ แต่ท่านอาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า ถ้อยคำของท่านจึงมีพลังฤทธิ์จากพระเจ้าทำนองเดียวกันเวลาสมาชิกจะเลือกศิษยาภิบาล จงเลือกคนที่มีฤทธิ์เดชของพระเจ้า แล้วอย่างอื่นจะเรียบร้อยตามมาเอง พระเจ้าจะทรงใช้คนโง่สอนคนฉลาด เช่น ชาวประมงหาปลา ชาวบ้านนอกพูดสำเนียงเหนือ ๆ เป็นภาษาฆาติลาช แต่ทำให้กรุงเยรูซาเล็มสั่นสะเทือนไปทั้งกรุงด้วยพระวาทะของพระเจ้า ทั้งนี้เพราะฤทธิ์ของพระเจ้า ไม่ใช่ฤทธิ์คำพูดของมนุษย์ ฉะนั้นบรรดาคริสตสมาชิกทั้งหลายซึ่งกําลังต้องการศิษยาภิบาลประจําคริสตจักรของท่าน จงร่วมใจกันทูลขอต่อพระเจ้าว่า ท่านต้องการ ผู้เลี้ยงแกะ ไม่ใช่ต้องการผู้ฆ่าแกะและคอยกินเนื้อแกะ แต่อย่าลืมนึกว่าลูกแกะต้องให้ขนแกะคือความอบอุ่นให้แก่ศิษยาภิบาลเป็นการทดแทน ศิษยาภิบาล ไม่ต้องการอะไรมากไปกว่า “น้ำมัน” จงช่วยกันอนุวัตให้เป็นไปตามข้อพระธรรมที่ว่า “ผู้ที่ประกาศพระกิตติคุณควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยพระกิตติคุณ” (1 โครินธ์ 9:14)

มีหลายคริสตจักรที่คริสตสมาชิกทะเลาะไม่ได้ให้ “น้ำมัน” เลี้ยงศิษยาภิบาลของตนอย่างสมควร ปล่อยให้ศิษยาภิบาลของตนอย่างสมควร ปล่อยให้ศิษยาภิบาล “อิมทิพย์” ในเมื่อบรรดาศิษยาภิบาลต้อง “กินอาหาร” เมื่อคริสตสมาชิกไม่เลี้ยงคนงานของพระเจ้า พระเจ้าก็ต้องส่งนกส่งกามาเลี้ยงคนของพระองค์อย่างเอลียา หรือมีฉะนั้นนักเทศน์ ก็ต้อง “เทศน์ปลาง เย็บเดินที่ขายปลาง” เหมือนอย่างมหาบุรุษกระดุกเหล็กเปาโล ผู้สั่นสะเทือนมหาอาณาจักรโรมันในสมัยโบราณ การที่คริสตสมาชิก ปล่อยให้ศิษยาภิบาลของตนกินแรงงานของภรรยา นั้น เป็นสิ่งที่น่าอับอายขายหน้า และเป็นการแสดงว่าจิตใจคริสตสมาชิก ยังไม่สูงพอที่จะรับผิดชอบต่อคนรับใช้ของพระเจ้า นั่นเป็นเหตุหนึ่งในหลายเหตุ ที่คนหนุ่มยังไม่กระโดดเข้ามาร่วมเวทีแห่งการเป็นศิษยาภิบาลในเมืองไทย เพราะไม่แน่ใจว่าจะต้อง “อิมทิพย์” หรือไม่ ศิษยาภิบาลมีสภาพเป็นอย่างเดียวกับปุโรหิตชะคาเรีย (บิดาของยอห์น บัปติสตา ผู้ทำพิธีบัพติศมาให้พระเยซูที่แม่น้ำจอร์แดน) กล่าวคือ ศิษยาภิบาลมีลูก มีภรรยา ต้องรับผิดชอบครอบครัว ขอบพระคุณพระเจ้าที่ตลอดระยะเวลาสามสิบปีที่ผ่านมาพระเจ้าทรงเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าเป็นผู้นำข่าวประเสริฐของพระองค์ไปเผยแผ่ในจังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศไทย และเมื่อถึงคราวที่จำเป็นเช่นใน

ระหว่างสงคราม ข้าพเจ้าก็ต้องเป็น “พ่อค้าจำเป็น” ต้องค้าถ่าน ค้าปลาเค็ม ค้าข้าวสาร ค้าเสื้อผ้าสำเร็จรูป โดยไม่มีทุนเป็นของตนเอง แต่พระเจ้าทรงเมตตาโดยบันดาลให้พบผู้ใจอารีให้เครดิตสูงพอสงครามเลิก จึงเลิกค้าขาย เพราะหมดความจำเป็น บางคราวข้าพเจ้าต้องเป็นชาวสวนปลูกผักขาย เลี้ยงไก่ขาย แต่ในเวลาเดียวกัน ข้าพเจ้าก็มีโอกาสพูดเรื่องของพระเจ้า ให้คนฟังได้เสมอ และป่าวประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูโดยไม่หยุดยั้ง ทั้งนี้เพราะพระเจ้าทรงร่วมมือกับข้าพเจ้า

จงร่วมมือกับพระเจ้า แล้วพระเจ้าจะทรงร่วมมือกับท่านเสมอ จงซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า พระเจ้าจะทรงซื่อสัตย์ต่อท่านเสมอ ถ้าท่านต้องการศิษยาภิบาลประจำคริสตจักร ก็จง “ร่วมใจ” กันทูลขอเมื่อขอแล้วก็จะได้ เพราะพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานทุกครั้งว่าแต่ท่านอธิษฐานขอพระเจ้าด้วยใจจริงหรือเปล่า เท่านั้น

จาก วารสาร “พระคริสตธรรมประทีป”

เล่มที่ 46 ประจำเดือน มกราคม – มีนาคม ค.ศ.1961

ไทยแท้

การมีสิทธิและเสรีภาพทางการเมือง ทางการค้า ตลอดจนสิทธิส่วนตัว และอื่น ๆ อันเป็นเหตุปัจจัยภายนอกนั้น หาเพียงพอกับความต้องการและความจำเป็นของมนุษย์ไม่ เพราะมนุษย์ยังต้องการเสรีภาพทางจิตวิญญาณอีกด้วย เพราะเหตุว่าจิตวิญญาณของเราต้องรักความจริง และความจริงจะทำให้เราเป็นไท ไทยแท้คือคนที่ไม่ยอมเป็นทาสบาป ผู้ใดทำบาปด้วยความสมัครใจ ผู้นั้นยอมเป็นทาสบาป

ความเจริญรุ่งเรืองอย่างแท้จริงของประเทศชาติใด ๆ ก็ตามอยู่ที่คนในชาติไม่ตกเป็นทาส มีพลเมืองบางส่วนที่ตนเป็นทาสของการทุจริตต่อหน้าที่ หรือที่เรียกกันว่า “คอร์ปชั่น” ใครก็ตามที่ได้เงินมาในทางที่มีขอบด้วยศีลธรรม คนเหล่านั้นจัดว่าเป็นขโมยและโจรปล้นความเป็นธรรมจากผู้อื่น มีหลายครั้งเราต้องไป “ขอความกรุณา” จากคนบางคนซึ่งมีหน้าที่ ที่จะต้องให้บริการแก่ราษฎรเขามีรายได้เป็นประจำอยู่แล้ว แต่เขาก็ไม่มีความละอายใจที่จะรับเงิน “พิเศษ” สำหรับการทำงานในหน้าที่ของเขา คนประเภทนี้จะเรียกว่าไทยแท้ไม่ได้ เพราะเขาเป็นทาสแห่งความทุจริต

ผู้อ่านอย่าลืมว่า คนที่สนับสนุน “ให้ค่าน้ำร้อนน้ำชา” เพื่อความสะดวกของตน ก็จัดว่าเป็นผู้สมคบกับโจรปล้นความเป็นไทยของผู้อื่นเช่นเดียวกัน รัฐบาลหลายประเทศที่ไม่ประสบความสำเร็จในการบริหารประเทศ ก็เพราะคนในชาตินั้น ไม่ซื่อสัตย์สุจริต

บางประเทศเท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ปรากฏว่า กองทัพของศัตรูยกเข้ามายึดเมืองได้โดยง่าย เพราะแม่ทัพนายกองของฝ่ายรัฐบาลตกเป็นทาสของอำนาจเงิน รับเงินสินบนจำนวนมหาศาลจากศัตรูก่อนกองทัพของฝ่ายศัตรูจะยกเข้ามายึดเมือง พวกเขายอมเปิดประตูเมืองให้โดยไม่มีการเสียลูกปืนสักนัดเดียว เพราะศัตรูได้ซื้อหัวใจของแม่ทัพนายกองที่เป็นทาสนำเงินไว้หมดแล้ว และในที่สุดคนที่รับสินบนนั้นก็ไม่มี แผ่นดินจะอยู่ เพราะเงินที่ได้มาเป็นเสมือน “กองไฟ” สุมหัวอกของพวกเขาดตลอดเวลาที่พูดมานี้ข้าพเจ้ามิได้พูดในแง่ของนักการเมือง เพราะข้าพเจ้าไม่ใช่ นักการเมืองแต่เป็นการพูดตามหลักศีลธรรม คือ ข้าพเจ้าประสงค์จะให้ทุกคนพ้นจากการทุจริต ยุคนี้เป็นยุคที่พญามารครอบงำจิตใจคน พญามารรู้ว่ามนุษย์ชอบอะไร เหมือนคนตกเบ็ดย่อมรู้จักหาเหยื่อ พญามารฉลาดกว่ามนุษย์จึงหาเหยื่อมาล่อ คนที่ชอบเงินหรือหิวเงิน มารมันจะเอาเงินมาประเคนให้มากมาย และมากจนธนบัตรที่เขาถืออยู่นั้น อาจนำไปทำเป็นเชื้อเพลิง ฌาปนกิจศพของเขาได้โดยไม่ต้องใช้เชื้อเพลิงอย่างอื่นอีกเลย ถ้าใครเป็นทาสของนารี มารมันก็จะหาหญิงรูปงามมาบำเรอจนรับไม่ไหวคไหว ไม่ว่าผู้ตีมีศักดิ์ หรือคนสามัญ ถ้าตกเป็นทาสความชั่ววุ่นใด ๆ แล้ว ย่อมประสบกับความหายนะได้ทั้งสิ้น

ไฟสามารถไหม้กระต๊อบได้เท่า ๆ กับไหม้อาคารอันหรูหราราคานับล้าน “ไฟโลภภัย” เป็นไฟนรก สามารถไหม้ลูกหลานทำลายชีวิตของมนุษย์ผู้ตกเป็นทาสบาปให้มอดเป็นเถ้าถ่านได้เสมอ แต่ไฟ

โลกก็มีใช้ไฟที่ลুকโพลง แต่เป็นไฟสุ่มซอน คุณร่นอยู่ในดวงจิตที่ละน้อยนิควันละเล็กละน้อย โดยเจ้าตัว
ไม่ควรคิดว่าจะประสบอันตราย กว่าารู้ตัวก็สายเสียแล้ว

ท่านผู้อ่านที่เคารพ วิธีดับไฟนรก พระเยซูคริสต์ว่าอย่างนี้ “ทุกคนที่ได้ทำบาป ก็เป็นทาสของ
บาป...ถ้าพระบุตรนั้น (คือพระเยซูคริสต์) จะกระทำให้ท่านเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริง ๆ” (พระธรรม
ยอห์น 8:34-36)

จาก วารสาร “พระคริสตธรรมประทีป”

เลขที่ 50 ประจำเดือนมกราคม – มีนาคม ค.ศ. 1962

ทำอย่างไรบ้านของเราจึงจะเป็นสุข

การที่จะให้ “บ้าน” มีความสุขนั้น เป็นปัจจัยสำคัญและมีความหมายต่อชีวิตการครองเรือนเป็นอย่างยิ่ง จริงอยู่ที่พื้นฐานของความสุข ความน่าอยู่ประการหนึ่งของครอบครัว ก็คือการมีบ้านหรือที่อยู่เป็นหลักแหล่ง มีบริเวณบ้านกว้างขวาง มีเครื่องเรือนสวยงามสามารถอำนวยความสะดวกให้แทบทุกด้าน แต่สิ่งเหล่านี้ ก็เป็นเพียงองค์ประกอบภายนอกเท่านั้น บ้านจะเป็นสุข ครอบครัวจะแจ่มใสมีความน่าอยู่ ยังจำต้องอาศัยองค์ประกอบภายในอีกโสดหนึ่ง นั่นคือความมีอัธยาศัยไมตรีที่บุคคลในครัวเรือนพึงมีต่อกัน การรู้จักระเบียบวินัย ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ความโอบอ้อมผ่อนปรน มีความเมตตาเอื้ออารีต่อกัน สิ่งเหล่านี้เป็นสายใยสำคัญที่จะร้อยรัดความผูกพันของบุคคลในครอบครัวเข้าด้วยกันอย่างแนบแน่น และดำเนินไปอย่างราบรื่น

การทะเลาะ หรือบกพร่องในเรื่องเช่นนี้ เป็นอุปสรรคต่อการครองเรือนอย่างยิ่ง ดังจะเห็นได้ว่า บางครอบครัว แม้จะมั่งมีเหลือล้น มีเครื่องบำรุงความสุขทุกด้าน แต่ก็หาความรื่นรมย์ในชีวิตไม่ได้ ต้องออกไปหาความสุขกันนอกบ้าน บางครอบครัวสามีภรรยาที่ต้องหย่าร้างกัน เข้าทำนองคับที่อยู่ได้คับใจอยู่ยาก อะไรทำนองนี้นั่นเอง

อุปสรรคสำคัญอีกประการหนึ่ง ที่ขัดขวางความสุขภายในครอบครัว ก็คือการปฏิบัติตนจนเลยเถิด กลายเป็นการก้าวท้าวสิทธิ์และความสงบสุขที่คู่สมรสจะพึงมี

ข้อนี้นับเป็นข้อเตือนใจ ที่ญาติผู้ใหญ่ของคู่สมรสพึงสังวรให้มาก ไม่ว่าคุณจะเป็นบิดา มารดา หรือผู้ปกครองของคู่สมรสโดยตรงหรือไม่ก็ตาม เมื่อบุตรหรือหลานของคุณสมรสแล้ว ย่อมถือได้ว่าเขาเป็นผู้ใหญ่เต็มที บรรลุนิติภาวะ และเปลี่ยนฐานะไปอยู่ในความครอบครองของคนอื่นอย่างสมบูรณ์แล้ว หากควรใช้สิทธิ์ความเป็นบิดามารดาหรือความเป็นญาติมาก้าวล่วงสิทธิของเขาอย่างเคยไม่

ผู้เป็นบิดามารดาควรปล่อยให้บุตรสาวหรือบุตรชายซึมสรการครองเรือนว่าเป็นอย่างไรบ้าง จะสุขหรือทุกข์ก็ให้เขาลองผจญดูและให้เขาทั้งสองหัดแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเอง เท่าที่เขียนมานี้เป็นเพียงคำแนะนำให้แต่ละคนในครอบครัว รู้จักกาลอันควรไม่ควรอย่างไร และมุ่งเน้นถึงภาระหน้าที่ระหว่าง ภรรยาสามีว่าควรปฏิบัติตนอย่างไรบ้าง จึงจะทำให้ครอบครัวมีความสุข ทั้งนี้มีได้จำกัดเฉพาะสามีภรรยาที่เพิ่งแต่งงานกันเท่านั้น หากยังใช้ได้กับผู้ที่แต่งงานกันมานาน ๆ แล้วได้เช่นกัน

หน้าที่ของสามี

ส่วนใหญ่แล้ว ก่อนแต่งงานชายมักโอ้อวดโลมปลิวโลมคนรักของตนด้วยถ้อยคำหวาน ๆ ไม่เคยพูดจาห้วน ๆ กับภรรยาของเขาเลย แต่เหตุใดพอแต่งงานได้ไม่เท่าไรก็แสดงความไม่สุภาพของตนออกมาโดยนีกว่าภรรยาของตนเป็นลูกแก้วที่ตนจะสั่งให้อยู่ในระเบียบวินัยได้ตลอดเวลา

สามีโดยมากมักนึกว่าอย่างไร ๆ เสีย หญิงผู้เป็นภรรยาที่จะต้องรับฟังคำสั่งของเขาวันยังค่ำ แต่หากไม่รู้ว่าจางอันแข็งแกร่งราวขาดไม้ตรีจิตมิตรภาพของตนเอง ที่ก่อให้เกิด “ขอบ” ขึ้นภายในบ้านโดยไม่รู้ตัว

ถ้าสามียังรักภรรยาจริง ๆ การใช้คำพูดที่สั้น ๆ ห้วน ๆ แข็งกร้าวเป็นมะนาวไม่มีน้ำจะไม่มีในบ้านเลย เพราะความรักย่อมแสดงออกถึงความสุภาพอ่อนโยนเสมอ

ความมั่งง่ายและถือวิสาสะเกินไปทำให้อีกฝ่ายหนึ่งอึดอัดและพูดไม่ออก เวลาเราอยู่ในสังคมหรือเข้าไปในห้างร้าน หรือในที่สาธารณะ เรามักระมัดระวังตัว และสำรวมอิริยาบถเสมอ ไม่แสดงอะไร ๆ ให้สุภาพสตรีเสียใจหรือเจ็บใจ แต่ตรงกันข้าม เมื่อเข้ามาอยู่ในบ้านตนเอง เหตุไรจึงไม่สำรวมกิริยามารยาทเท่าที่ควร มักอ้างว่า “นี่มันบ้านของฉัน” ถูกแล้ว บ้านของท่าน แต่ภรรยาของท่านไม่ใช่อิฐหรือปูน ที่เขาจะทนกระทบของแข็ง ๆ ได้ตลอดเวลาโดยไม่รู้สึกละเลย และผลของการกระด้างของท่านอาจทำให้เขาต้องหนีไปอยู่บิดามารดาของเขาเสียชั่วคราว หรือถ่างรุนแรงไปกว่านั้นมาก ๆ เข้าก็อาจฟ้องหย่ากันถึงโรงถึงศาลก็ได้ ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่เป็นมงคลสำหรับพ่อแม่บ้านแม่บ้านที่ดีเลย ไม่ว่าจะเป็นคริสเตียนหรือไม่ก็ตาม การแสดงความสุภาพต่อภรรยาไม่จำเป็นต้องหมายถึงการเป็นคนกลัวเมียเสมอไป ความสุภาพอ่อนโยนของเรานั้นเองที่ทำให้ภรรยาที่ดี รู้จักเกรงใจสามี และจะเป็นกลไกสำคัญในการผูกใจภรรยา แต่ถ้าแม่ท่านจะเป็นสุภาพบุรุษ เป็นคนดีเพียงใด ก็ไม่อาจผูกมัดจิตใจภรรยาได้ ก็ย่อมเป็นความผิดของท่านเองที่ไม่รู้จักเลือกหญิงที่ดีมาเป็นภรรยาแล้วจะมานั่งกลุ่มใจอะไรกัน ปกติแล้วก่อนแต่งงาน ทั้งชายและหญิง ก็มักต้องศึกษาอุปนิสัยใจคอของกันและกัน ให้ถี่เสียดก่อน แล้วท่านเล่าทำดังนี้บ้างหรือเปล่า?

สามีพึงแสดงความเมตตาอารีต่อภรรยาให้มาก ขามเมื่อความสวยของนางกำลังหมดไป เสี่ยงที่เคยแจ่มใส ก็ปร่าและเห็บแห้งเพราะกาลเวลาและโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน เนื้อหนังที่เคยเปล่งปลั่งก็ซำกจะเหี่ยวขุ่น และเวลานั้นแหละที่สามีจะต้องรักและสงสารภรรยา “คู่แอกคู่ไถ” มาด้วยกันให้มาก ๆ การที่สามีทิ้งภรรยาผู้ทุกข์คู่ยากไปหาภรรยาสาว ๆ ใหม่ ๆ นั้น นับว่าเป็นการกระทำที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง เพราะส่อให้เห็นถึงความเห็นแก่ตัวอย่างร้ายกาจ

สังเกตดูพ่อแม่แม่เต่าที่เขาอยู่ด้วยกันยี่ด ๆ ไม่ค่อยปรากฏว่าเขาพูดกระโชกกระชากต่อกันเลย มีแต่น้ำเสียงที่ไพเราะนุ่มนวลนั่นแหละคือเสียงสวรรค์ของครอบครัว

สามีจึงรักภรรยาให้มาก ๆ เช่นเดียวกับที่ “พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร” ความรักนุทรภรรยา นั้นย่อมรวมไปถึงการแสวงหาปัจจัยที่จำเป็นสำหรับบำรุงครอบครัวด้วย สามีที่ละทิ้งความรับผิดชอบการใช้จ่ายในครอบครัว จะนับว่ารักภรรยาและรักครอบครัวหาได้ไม่ สามีบางคนปล่อยให้ภรรยารับผิดชอบเรื่องการใช้จ่ายในบ้าน โดยมอบเงินให้เพียงไม่กี่ร้อยบาท ส่วนตัวเองกลับสนุกสนานกับเพื่อนฝูง ตามสโมสรและตามบาร์ เหลือกลับมาให้ครอบครัวไม่ถึงครึ่งหนึ่งของเงินเดือน สามีชนิดนี้ไม่ควรมิภรรยา เพราะชีวิตจิตใจของเขาไม่ได้ผูกพันอยู่กับครอบครัว ถ้าเขาใช้ความคิดสักเล็กน้อย ก็จะซึ่งในความจริงที่ว่า เวลาครอบครัวหรือลูกเมียของเขาลำบากและเดือดร้อน เพื่อน ๆ และคนอื่น ๆ ไม่ได้มาเดือดร้อนอะไรกับเขาเลย ถ้าเขาเข้าสังคมจัดเกินไป สังคมจะทะเยอทะยานของเขาจนเหลือแต่กระดูกอย่างแน่นอน และประโยชน์ที่เขาได้รับจะมีอะไรนอกจาก “เกียรติ” ลม ๆ แล้ง ๆ ซึ่งแท้จริงแล้ว “เกียรติ” ชนิดนั้นมันไม่ใช่เกียรติ หากแต่เป็นความเขลาอย่างโง่เขลาไม่ได้เลย

ความรับผิดชอบของภรรยา

หญิงไม่ว่าจะเป็นภรรยาของชายใดก็ตาม ควรภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้เป็นภรรยาของสามีที่ดีของตน ในที่นี้ข้าพเจ้าหมายถึงภรรยาจริง ๆ ไม่ใช่หญิงประเภทที่ลศเกียรติของตนมาเป็นนางบำเรอชนิดที่เปลี่ยนมาใช้นามสกุลของสามีไม่ได้ ข้าพเจ้าเคยสอนหญิงหลายคนว่า “อย่ายอมเป็นเมียขี้ขลาด หรือยอมเป็นเมียหลวงของใคร” นอกจากเป็นคู่แอกคู่ไถเทียมบ่าเทียมไหล่กับสามีเท่านั้น ภรรยาจะต้องเป็นที่ปรึกษาของสามี ความเห็นของสามีนั้น เป็นการมองอะไรในทัศนะของชาย แต่ความเห็นของภรรยาเป็นทัศนะในแง่ของหญิงฉะนั้นเมื่อหญิงและชายเอาทัศนะของตนมารวมกัน ก็จะได้ทัศนะที่ครบบริบูรณ์ ชายที่มีเมียชนิดเด็ก ๆ อายุน้อยเกินควร จะปรึกษาหาสาระอะไรกับเขาได้ นอกจากตั้งไว้เป็น “ตุ๊กตาสวย ๆ” และเป็น “ตุ๊กตา” ที่มีชีวิต ชนิดที่เอาแต่แต่งตัวแพง ๆ และใช้ของดี ๆ เท่านั้นเอง

กษัตริย์ซาโลมอนในสมัยโบราณต้องเสียดคนก็เพราะหลง “ตุ๊กตาเด็ก ๆ” ดังกล่าวนี้ จากชาติต่าง ๆ ซาโลมอนลุ่มหลงจนถึงกับละทิ้งพระเจ้า ฉะนั้นหน้าที่ของภรรยาที่จริงจังต้องเป็นที่ปรึกษาอย่างดีของสามี สามีที่ถูกลูกความเห็นของภรรยา ย่อมจะทำงานสำเร็จเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ดังนั้นก่อนจะตั้ง “บ้าน” ก็ก่อนแต่งงานกันควรตกลงกันเสียก่อนว่า ต่างฝ่ายต่างยอมรับความคิดเห็นซึ่งกันและกันหรือไม่ ถ้าสามีว่าตะวันตก ภรรยาว่าตะวันออก ก็เป็นอันบอกได้อย่างเดียวว่า “แย่น้อย” ถ้ารักษาไม่หายก็เป็นตายเท่ากันทำให้ลูก ๆ พลอยเวียนหัวไปด้วย

ภรรยาในอุดมคติของชาย ต้องเป็นหญิงที่มีความซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อสามี ถ้าสามีของนางไว้วางใจนางได้ว่า นางเป็นของเขาและเป็นของเขาแต่ผู้เดียว โดยไม่ต้องพะวงว่าจะนอกใจเขาแล้วไซ้ สามีของนางก็จะสุขใจมาก และความสุขของสามีอยู่ที่ตรงนี้เองเป็นส่วนใหญ่ ถ้ามีบุคคลที่สามเข้ามาแทรกแซง ไม่ว่าทางฝ่ายหญิงหรือฝ่ายชายก็ตาม ก็เท่ากับเป็นสัญลักษณ์แห่งความ “ผูกพัน” ของครอบครัว

นั่นนั่นเอง สิ่งที่ยังหลงเหลือก็มีแต่ว่า รอเวลาว่าเมื่อไรพายุจะพัดให้ทรุดสวบลง ไม่ช้าก็เร็วเท่านั้น สามมี และภรรยาที่ฉลาดซึ่งหวังในความสุขของครอบครัว ย่อมไม่เปิดช่องให้บุคคลที่สามเข้ามาทำลาย ความสัมพันธ์ใน “ครอบครัว” ของตนอย่างเด็ดขาด

อีกประการหนึ่ง ความเรียบร้อยภายในบ้านเป็นหน้าที่ของภรรยา ถ้าหากภรรยาจำเป็นต้องออก ทำงานนอกบ้านเพื่อประกอบฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว ก็จำเป็นต้องมีคนอื่นมารับหน้าที่ดูแลความ เรียบร้อยของบ้านแทน หนุ่มสาวบางคนคิดว่าเรื่องความเรียบร้อยในบ้านเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็น นั่นเป็น ความคิดที่ผิดมาก สามมีภรรยาหลายคู่อู่ด้วยกันเพราะความจำใจและไม่พอใจ เพราะไม่มีใครที่จะชอบ อยู่บ้านที่มีแต่ฝุ่นละออง ห้องน้ำประอะเปื้อน ห้องครัวเก่าก็มีสภาพคล้ายรังหนู สามมีและภรรยาบางคน อาจอดทนต่อความไร้ระเบียบและความวุ่นวายได้ แต่ความอดทนนั้นย่อมมีขอบเขตจำกัด และบางครั้งก็ เปรอะมาก การแขวนเสื้อผ้าไว้กรงรังตามลูกบิดประตู หน้าต่างและตามราวลูกกรง เข้าทำนองทำอะไร ได้ตามใจ คือไทยแท้ นั่นจะประสบความสำเร็จความวุ่นวายในบ้านอย่างแน่นอน

คุณสมบัติอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งภรรยาจะต้องระมัดระวัง ก็คือระวังปากของตน ต้องเป็นคนหนัก แน่นเก็บความรู้สึกเก่ง ไม่โพชนทนาความไม่ดีของสามีให้ชาวบ้านฟัง เข้าทำนองไม่ควรนำไฟในออกหรือ ให้นำไฟนอกเข้า เมื่อเหลือปากว่าแรง หญิงผู้เป็นภรรยาควรอธิษฐานทูลขอต่อพระเจ้าให้มาก ๆ เป็น พิเศษ และอธิษฐานให้นานพอ แล้วจึงพูดกับสามีของเธอโดยตรง ถ้าพูดกันตกลงกันไม่ได้ก็ควรอัญเชิญ พระเยซูคริสต์ให้ทรงเป็นผู้พิพากษา เรื่องสำคัญ ๆ ทุกเรื่อง การจัดการสิ่งใด ๆ ในบ้าน โดยไม่ทูลหาหรือ กับพระเยซูผู้ทรงเป็นองค์ประมุขของบ้าน จะทำให้สามีหรือภรรยาตัดสินใจผิดพลาดได้ง่ายมาก ฉะนั้น บ้านหรือครอบครัวจะสงบสุขจริง ๆ ก็ต่อเมื่อสามีและภรรยา ยอมให้พระเยซูทรงเป็นประมุขของบ้าน ตลอดเวลา สังขารของสามีภรรยา ย่อมชำรุดทรุดโทรมและผันแปรไปตามกาลเวลา แต่อำนาจและความ รักของพระคริสต์ย่อมดำรงอยู่ตลอดเวลา ความรักของพระคริสต์จะบันดาลให้บ้านมีศิลป ให้มีความรัก ความเมตตาและมีความสุขเสมอ บ้านใดมีพระเยซูเป็นองค์อุปถัมภ์ประจำบ้านนั้นย่อมมีความสุข ตลอดกาล อาเมน

จาก วารสาร “พระคริสต์ธรรมประทีป”

เล่มที่ 51 ประจำเดือนเมษายน – มิถุนายน ค.ศ.1962

มีพระเยซูองค์เดียวเท่านั้น

ทุกวันนี้ผู้คนกำลังเดินทางไปสู่นรกโดยมิได้เฉลียวใจ ไฟกำลังไหม้โลกและเผาผลาญวิญญาณของมนุษย์อยู่ทุกขณะ พึงจำได้ว่าไฟจากการสู้รบ ไฟจากชิปนาอูธ และไฟตามความเข้าใจของคนโดยทั่ว ๆ ไป จะไหม้หรือทำลายได้ก็แต่วัตถุและร่างกาย ทำลายชีวิตของเราได้ก็เพราะในช่วงที่ยังในโลกเท่านั้น แต่ “ไฟบาป” เผาผลาญวิญญาณมนุษย์ ทำลายชีวิตของเราให้ย่อยยับได้ชั่วกัปชั่วกัลป์นรกมีทั้งปัจจุบันและอนาคต พระเยซูเสด็จมาช่วยปราบยุคเข็ญของมนุษย์ ทางรอดพ้นไฟนรกทางอื่นไม่มีเลย นอกจากพระเยซูเท่านั้น “ในผู้อื่นความรอด (พันบาป) ไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่น ซึ่งเป็นที่รอดแก่เราทั้งหลาย ไม่ทรงโปรดให้มีท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า” นี่เป็นข้อความในพระธรรมกิจการ 4:12

พระเยซูทรงส่งสาวกของพระองค์ให้ออกไปบอกชาวโลกให้ทราบว่า ทางรอดพ้นบาปมีทางเดียวเท่านั้น ทางอื่นไม่มี ถ้าหากว่ามีทางรอดอื่น พระเยซูก็ไม่มีความจำเป็นอันใดต้องเสด็จลงมาจากสวรรค์ และยอมถูกปลงพระชนม์ใช้หนี้บาปแทนมนุษย์เลย มนุษย์ทำบาปจึงต้องถูกลงโทษประหารชีวิต แต่พระเจ้าทรงรักมนุษยโลกจึงยอมเสด็จลงมาเกิดเป็นมนุษย์ และยอมถูกประหารชีวิตแทนคนทั้งปวง ในหมู่มนุษย์โลกด้วยกัน ไม่มีใครที่จะรับโทษหรือไถ่โทษแทนกันได้ เพราะทุกคนล้วนเป็นคนบาป และมีเชื้อบาปติดตัวมาแต่กำเนิด แต่พระเยซูทรงเป็นผู้บริสุทธิ์และทรงเป็นพระเจ้า จึงสามารถตายเพื่อไถ่มนุษย์ให้พ้นโทษบาปได้ นอกจากนั้นพระเยซูยังทรงเป็นเจ้าของโลก เป็นผู้เนรมิตโลก (โปรดอ่านยอห์น บทที่ 1:1-12) ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงมีสิทธิ์เหนือโลก แต่พระเจ้าทรงยุติธรรมเมื่อเกิดการผิดบาปก็จำเป็นต้องถูกลงทัณฑ์ โทษบาปก็คือ “ความตาย” ถ้าพระเยซูไม่ตาย มนุษย์ก็ต้องตายในไฟนรก นับว่าเป็นโชคดียิ่งอย่างมหาศาลของมนุษย์ และเป็นพระมหากษัตริย์คุณอันล้ำพันโดยแท้ ที่พระเยซูทรงรับโทษแทนมนุษย์ แต่ประโยชน์ของการไถ่บาป มีเฉพาะผู้ที่ยอมรับของประทานจากพระเยซูเท่านั้น พระพรค้ำฟ้าฝนไหลหลั่งลงมาจากสวรรค์ก็จริง แต่ถ้าใครไม่ยอมรับรับน้ำฝน ปิดใจไม่ยอมให้ “ดิน” คือจิตใจชุ่มน้ำฝนแห่งพระพรจิตใจนั้นย่อมแห้งแล้งอยู่นั่นเอง ทั้ง ๆ ที่ “น้ำฝนแห่งพระพร” ตกลงมาหาใหญ่ทั่วจักรวาล คนที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า เสด็จมาจากสวรรค์ มาตายเพื่อไถ่เขาให้พ้นโทษ เท่านั้น จึงได้รับการเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณ และได้รับการอภัยบาปในทุกกรณี

“แต่ไม่ใช่ทุกคนที่เรียกเรา (พระเยซู) ว่า พระองค์เจ้าข้าพระองค์เจ้าข้า จะได้เข้าในเมืองสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้อยู่ในสวรรค์นั้นจึงจะเข้าได้” (มัทธิว 7:21) เมื่อพระเยซูอยู่ภายในใจเรา พร้อมกับฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เราจึงประพฤติตามพระเจ้าได้ การที่เราประพฤติดี ไม่ใช่ดีได้ด้วยตัวเอง แต่เป็นเพราะพระเยซูอยู่ภายในจิตใจของเราต่างหาก พระคัมภีร์กล่าวว่า “นอกจากเรา (พระเยซู) ท่านทั้งหลายจะเกิดผลดีไม่ได้เลย กิ่งเกิดผลเองไม่ได้ ต้องติดอยู่กับ

ต้น” พระเยซูทรงเป็นลำต้น พระบิดาเจ้าเป็นผู้ทรงรักษา พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นน้ำหล่อเลี้ยงดวงวิญญาณของเราให้เติบโต (ดูยอห์น 15:1-8)

คนใดที่เชื่อว่าพระเยซูคือพระคริสต์ คนนั้นก็บังเกิดจากพระเจ้าและทุกคนที่รักพระเจ้าผู้ทรงให้กำเนิด ก็รักคนที่บังเกิดจากพระเจ้าด้วย เมื่อเรารักพระเจ้า เราจึงประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์... และคนที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะแก่โลก... ใครเล่าที่มีชัยแก่โลก? ก็คือผู้นั้นที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า...(อ่านพระธรรมยอห์นฉบับต้น 5:1-4)

ลูกของพระเจ้า คือคนที่ยอมเชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า มาเกิดเป็นมนุษย์ และมาตายแทนมนุษย์ คริสเตียนเรามีเรื่องนี้เรื่องเดียวเท่านั้น ที่จะประกาศให้ชาวโลกทราบ พระเยซูทรงส่งสาวกของพระองค์ทุก ๆ คน ทุกยุค ทุกสมัย ให้ไปบอกชาวโลกที่กำลังหลงเดินทางไปสู่ไฟนรก ให้เห็นภัยอันตรายที่กำลังรออยู่ข้างหน้า และบอกให้เขาารู้ความจริงว่า “พระเจ้าทรงยกพระเยซูของคัมภีร์ ซึ่งท่านได้ตรึงไว้ที่กางเขน ตั้งขึ้นให้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นพระคริสต์” (กิจการ 2:36)

“จงกลับใจเสียใหม่ และรับบัพติศมาในนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคน เพื่อความผิดบาปของท่านจะทรงยกเสีย แล้วท่านจะได้รับพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 2:38)

คริสเตียนมีหน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซู เกิดพระเยซู บอกให้ชาวโลกทราบว่า นอกจากพระเยซูแล้ว ไม่มีทางอื่นใดที่จะรอดพ้นบาปได้เลย

พระเยซูคริสต์ พระผู้ไถ่ของมนุษยโลก มีองค์เดียวมิใช่หรือ? แต่การที่คริสเตียนเกิดมีหลายนิกายหลายลัทธิ ก็เพราะเพื่อความเหมาะสมกับหมู่คณะ และเหมาะสมกับสภาพของคนเหล่านั้น คนที่อ้างตัวว่าเป็นคริสเตียน ถ้าทิ้งพระเยซูคริสต์เสีย ก็หมดความเป็นสาวกของพระเยซูทันที และคริสตจักรที่ขาดพระเยซูย่อมไม่ใช่คริสตจักร แต่เป็นสมาคมหรือองค์การของชาวโลกที่ไม่มีพระเยซู หน้าที่ของคริสตจักรมีอย่างเดียว คือประกาศเรื่องราวของพระเยซูให้ชาวโลกรู้ คริสตจักรไม่ควรไปยุ่งเกี่ยวกับธุรกิจฝ่ายโลก เพราะธุรกิจของคริสตจักรก็มีมากจนล้นมืออยู่แล้ว คริสเตียนเราจะทำอะไร หน้าที่ใด อยู่ที่ไหน ก็ประกาศเรื่องราวของพระเยซูได้ทั้งนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นหน้าที่ของนักเทศน์เท่านั้น และในหลายกรณีการประพาศให้เห็นจริง กลับจะมีน้ำหนักมากกว่าการพูดหรือเทศนาเสียอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประพฤติตามแบบอย่างของพระเยซูคริสต์หากเราถึงพร้อมด้วย กาย วาจา และใจเช่นนี้แล้ว การเป็นพยานของคริสเตียนก็ย่อมจะมีน้ำหนัก และกอรปด้วยฤทธิ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์สามารถโน้มน้าวจิตใจของผู้ฟังได้ โดยปราศจากข้อสงสัยใด ๆ

คริสเตียนที่รักพระเจ้าและสนิทสนมกับพระองค์อย่างแท้จริงไม่จำเป็นต้องไปตีฆ้องร้องป่าวให้ชาวบ้านรู้ว่า ตนเป็นคน “เคร่งศาสนา” หรือรักพระเจ้า การโอ้อวดแสดงตนว่าเราเป็นคนธรรมะธรรมโมจัดเท่าใด ก็ยิ่งแสดงให้เห็นว่าจิตใจของเรายังตื้นเขินมากเท่านั้น

คริสเตียนมีชีวิตอยู่เพื่อคนอื่นในขณะที่อยู่กับที่อยู่เพื่อตนเอง ไม่มีใครอยู่ตามลำพังตนเองได้ โดยไม่พึ่งอาศัยใคร การอยู่โดดเดี่ยวเป็นการแตกแยก การรวมมิตรทำให้เกิดกำลัง แต่หลักการรวมมิตรต้องมีกติกาเหมือนการเล่นเกมส์หรือเล่นกีฬา กล่าวคือจะต้องมีระเบียบ มีวินัย

คริสเตียนทุกคนเป็นอิสระ ขึ้นตรงต่อพระเจ้า คริสเตียนหลาย ๆ คนรวมกันเข้าเป็นหมู่เป็นคณะ เรียกว่าคริสตจักร และแต่ละคริสตจักรย่อมมีสิทธิที่จะเป็นตัวของตัวเอง เราคริสเตียนปฏิวัติแยกตัว ออกจากนิกายเดิมมาเป็นนิกายโปรเตสแตนต์ เพราะเรายึดหลักศรัทธาในข้อที่ว่า “คนสังขรรรมมีชีวิตอยู่ได้เพราะความศรัทธาต่อพระเจ้า” เราโปรเตสแตนต์มีนโยบาย “เอกราช” ทางจิตใจ และคริสเตียนทุกคนหรือทุกคริสตจักรย่อมได้รับพระบัญชา หรือคำสั่งจากพระเจ้าโดยตรง ใครจะมีอำนาจเหนือจิตใจของเราไม่ได้ นอกจากพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น เรามีพระเยซูทรงเป็นประมุขฝ่ายจิตวิญญาณของเราแต่พระองค์เดียว ใครจะมาอ้างตนว่าเป็นตัวแทนของพระเจ้า หรืออวดว่า “นั่นเป็นที่สอง...ที่สาม ฯลฯ รongลงมาจากพระเจ้า” หรือจะเทศมนุญผู้ใด คณะใด เป็นตัวแทนหรือเสมือนตัวแทน เข้าบังการหรือออกคำสั่งแทนพระเจ้าหาได้ไม่ เพราะคริสเตียนทุกคนมีสิทธิ์รับพระบัญชาจากพระเจ้าโดยตรง ไม่ต้องมี พ่อ หรือแม่ คอยรับพระบัญชาจากพระเจ้าแทนเรา เพราะเรามีพระเจ้าเป็นพระบิดาและเรามีพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นมารดา คือเป็นผู้เลี้ยงและอุปถัมภ์จิตใจมิให้หลงทำบาป เรามีพระบุตรคือองค์พระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ปลื้มบาปของเรา มนุษย์จะดีจะชั่วอยู่ที่เขากับพระเจ้า จะต้องจัดการระหว่างตัวเขาเองกับพระเจ้าโดยตรง ไม่มีผู้ใดทำหน้าที่เป็นพระเจ้าหรือเป็นพระเยซูได้ แต่สาวกและอัครสาวกของพระเยซูมีหน้าที่เป็นผู้ประกาศและเผยแผ่ให้คนเชื่อและไว้วางใจในองค์พระเยซู พระองค์ถูกปลงพระชนม์บนไม้กางเขน พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายอย่างแท้จริง คริสเตียนทุกยุคทุกสมัยเป็นพยานยืนยันว่า พระเยซูสถิตอยู่กับเขาอย่างแท้จริง ไม่ใช่เพียงคำสั่งสอนที่สอนต่อ ๆ กันมาเท่านั้น ถ้าคนใดพบพระเยซูที่ทรงฟื้นจากตายจริง ๆ และเชื่อพระเยซูคริสต์จริง ๆ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และไม่ต้องถูกพิพากษาโทษ แต่ได้พ้นจากความตายเข้าสู่ชีวิต (ยอห์น 5:24) เราจึงออกไปเป็นพยานถึงความจริงเรื่องพระเยซูในข้อนี้เท่านั้น เราไปบอกชาวโลกให้เชื่อพระเยซูผู้ทรงพระชนม์อยู่ เราไปประกาศพระเยซูผู้ทรงเป็นอยู่กับเราเดี๋ยวนี้ แต่คนที่ไม่รู้จักพระเยซูแท้จริงไปประกาศเรื่องของพระเยซู ก็ยอมกลายเป็นพยานเท็จ เพราะตัวเองไม่รู้จริงเห็นแจ้ง น้ำหนักคำพยานก็อ้อมแอ้ม ศาสดาธรรมยอมเชื่อฟังคำของประจักษ์พยานมากกว่าพยานบอกเล่าที่อาศัยคำพูดของคนอื่นบอกต่อ ๆ มา คนที่ไม่รู้เห็นด้วยตนเองแล้วอ้างว่าตนรู้เห็นยอมจัดว่าเป็นคนมุสา วาจาของเขาปราศจากความจริงจึงไม่ศักดิ์สิทธิ์ ไม่สามารถเปลี่ยนชีวิตของมนุษย์ให้พ้นบาปได้ “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเอาเรื่องของพระเจ้าสำแดงแก่สาวกของพระองค์” (อ่านยอห์น 16:15) คนใดที่มีได้รับการชโลมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ คำพูดของผู้นั้นยอมเพื่อเจ้อและคำเทศนาของเขา คนฟังไม่อ้อมใจ น้ำหนักคำพูดเล่าก็เบายิ่งกว่าฟาง

น่าเสียดายที่พยานของพระเยซูเกิดไขว้เขว แทนที่เขาจะเบิกความให้โลกฟังเรื่องพระเยซูผู้ทรงพระชนม์อยู่ บางคนกลับสั่งสอนเรื่องลัทธิความเชื่อ ถ้าใครไม่ทำตามลัทธิหรือระเบียบวินัยแห่งนิกายคนนั้นก็เข้าพวกไม่ได้ นี่แหละคือต้นเหตุแห่งการแตกแยกของคริสตจักร พระเยซูมีพระองค์เดียว แต่มีบางคนพยายามแยกพระเยซูให้เป็นหลายองค์ให้ได้ ฉะนั้นองค์การศาสนาใด นิกายใด หรือคณะกรรมการบริหารศาสนาคริสต์นิกายใดก็ตาม ไม่ควรทำหน้าที่แทนองค์พระเยซูคริสต์เจ้า เราหลุดพ้นจากการเป็นทาสแล้วเนื่องด้วยความรักของพระเยซูคริสต์ พระองค์จึงทรงไถ่ถอนเราให้ได้รับอิสรภาพ

สำหรับเรื่องลัทธินิกายนั้น เราจะห้ามไม่ให้นิกายต่างกันหรือห้ามมิให้มีลัทธิต่างกันนั้นย่อมห้ามไม่ได้ เพราะรสนิยมของแต่ละบุคคล แต่ละคณะ ย่อมไม่เหมือนกัน สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าคริสเตียนที่เกิดใหม่และได้รับบัพติศมาด้วยน้ำและวิญญาณบริสุทธิ์จริง ๆ แล้วไซ้ แม้ว่าเราจะอยู่นิกายใด เขาก็ย่อมได้รับความรอดพ้นบาป และเขาจะเป็นพยานที่ซื่อสัตย์ของพระเยซูเสมออยู่แล้ว บางนิกายออกจะ “แก่ไฟ” ไปสักหน่อย เช่นมีการร้องรำทำเพลงอึกทึกครึกโครม ออกเสียงโห่ร้อง บ้างก็ร้อง “ฮาเลลูยา” ดัง ๆ เป็นการสรรเสริญพระเจ้า ข้าพเจ้าไม่เคยทำและไม่นิยมทำแต่ข้าพเจ้าก็ไม่ห้าม และไม่เคยขัดขวาง หรือดูหมิ่นใครที่ทำเช่นนั้น เพราะนั่นเป็นสิทธิทางศาสนาที่เขาจะทำได้ตามใจสมัคร แต่ข้าพเจ้าใคร่ขอให้เขาสังวรในเรื่องการรบกวนชาวบ้าน บ้านใกล้เรือนเคียงของเขาจะหนาวหูก ถ้าใครมาทำเสียงหนาวหูกใกล้ ๆ บ้านเราตลอดเวลา เราก็คงไม่ชอบเหมือนกัน ฉะนั้นถ้าจะเดินก็เดิน จะร้องก็ร้อง ในเมื่อไม่ก่อความรำคาญให้ชาวบ้านใกล้เรือนเคียง และอย่าลืมว่าการขับรถยนต์บนถนนต้องมีเกียร์ มีห้ามล้อ มีกฎจราจรและมีระเบียบ นอกจากคิดจะขับรถยนต์คันเดียวกลางทุ่งนา กลางป่า จะแสดงฤทธิ์เดชอย่างไรก็เชิญตามใจสมัคร เมื่อเหนื่อยเขาก็หยุดไปเองก่อนที่เราจะวินิจฉัยคนเหล่านี้ไปในทางหนึ่งทางใด ขอให้เราทำใจให้หนักแน่นไว้ก่อน อย่าลืมว่าคนพวกนี้เขาก็รักพระเจ้า รักมนุษย์และเกลียดบาปเช่นเดียวกับเรา

คราวนี้ มาถึงลัทธิคริสเตียนที่ชอบนมัสการพระเจ้าเงียบ ๆ นิ่ง ๆ และมีสมาธิ ท่านที่นิยมแบบนี้ก็ย่อมจะทำได้ แต่พึงระวังให้ดี การนิ่ง ๆ เฉย ๆ นี่แหละ จะพากันกลับไปตั้งคริสตจักร คริสเตียนชนิด “ตื้นน้ำแข็ง” ก็มี นั่นปล่อยให้เขากินไอศกรีมกับพระเจ้าของเขาพระเจ้าจะทรงคิดบัญชีกับเขา เราไม่ต้องไปพิพากษาคัดสินเรื่องของเขาแทนพระเจ้า เราซึ่งเป็นคริสเตียน มีหน้าที่ประกาศเรื่องพระเยซูเท่านั้น ใครไม่เชื่อก็ปล่อยให้เขาไป ไปบอกคนอื่นต่อไป เราไม่มีเวลาต่อล้อต่อเถียงกับใคร เพราะคนทั้งโลกกำลังเดินทางไปนรก เราต้องรีบประกาศรีบทำงาน

คริสเตียนบางพวกบางคณะ อยากรับประทานอาหารเผ็ด ๆ ร้อน ๆ ประเภทกิน “กาแฟร้อน” ก็จงปล่อยให้เขากินร้อน ๆ แต่ระวังน้ำร้อนจะลวกปาก และจะหกราดชาวบ้านที่เขาไม่นิยม “น้ำร้อน” ถ้า

หากใครจะร้อนรนก็ขอให้ร้อนรนในการนำวิญญาณมาถวายพระเยซูแต่คนนำวิญญาณต้องมีฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ที่นั้นก็จะชนะบาปและมาร บางคนบอกว่าคริสเตียนพวกนี้มี “ผีพระเยซูเข้าสิง” แต่อย่าลืมว่า ผีไม่เคยช่วยใครให้หลุดพ้นบาป ผีไม่เคยทำให้คนเกลียดบาป จะเป็นผีหนือพระเยซูก็ดูผลงานของเขาเป็นสำคัญอย่าด่วนตัดสิน เพราะพระเยซูทรงห้าม (ลูคัส 10:17-19)

จะใช้วิธีอะอะโครมครามหรือจะใช้วิธีรุกเจียบก็ไม่ว่า ขอให้ได้มาซึ่งวิญญาณ ช่วยให้เขาหลุดพ้นบาปก็พอแล้ว ถ้าท่านรักจะทำงานของพระเจ้าแบบเจียบ ๆ ก็ทำไป เพราะนั่นเป็นพิธีที่ท่านถนัดและถ้าใครรักจะเด่นแรงเด่นกาโครมคราม ก็ให้เขาทำไป เพื่อจะได้คนมาถวายพระเจ้า แม้วิธีเจียบกับวิธีอีกทีก็กรีกโครมจะไปด้วยกันไม่ได้ ต้องแยกกันคนละแห่ง แต่ก็มิใช่ของค์เดียวกันมิใช่หรือ? ท่านเคยสำรวจดูบ้างไหมว่า ด้วยอาการสงบนิ่ง ๆ ของท่าน หรือการร้อง “ฮาเลลูยา” ของท่านนั้น ช่วยนำคนให้หลุดพ้นบาปแล้วหรือยัง? ในปีหนึ่ง ๆ มีคนเป็นคริสเตียนเพราะวิธีการของท่านกี่คน?

พี่น้องทั้งหลาย น้ำนิ่งก็ดี สายน้ำไหลก็ดี ย่อมมีความงามและมีประโยชน์ไปคนละอย่าง แต่ถ้าน้ำในที่ใดนิ่งเสียจนไม่ยอมไหล น้ำในที่นั้นย่อมเป็นที่หมักหมมไม่ถ่ายเท กลายเป็นแหล่งน้ำเน่าไป และถ้าในที่ใดไหลเชี่ยวเกินไป ก็ย่อมจะเซาะตลิ่งหรือสิ่งปลูกสร้าง หรือพืชผลให้เสียหายมิใช่หรือ? อุทาหรณ์เรื่องนี้เป็นจันใด คริสเตียนก็จันนั้น คริสเตียนและคริสตจักรจะอยู่หนึ่งไม่ได้ หากคริสตจักรใดอยู่หนึ่ง ๆ คริสตจักรนั้นจะเน่าตาย คริสตจักรมีหน้าที่จะอยู่หนึ่งไม่ได้ ต้องออกประกาศให้ชาวโลกที่กำลังหลงนรกรู้เรื่องพระเยซู ถ้ามันั่ง “สาวด” และร้องเพลงกันแต่ในโบสถ์โดยไม่ออกไปนำวิญญาณของผู้อื่นให้รู้จักพระเยซู คริสตจักรและคริสเตียนนั้น ๆ ย่อมทำผิดอย่างแน่นอน พระเยซูสั่งให้ “ออกไปทั่วโลก ประกาศพระกิตติคุณแก่มนุษย์ทุกคน” (มาระโก 16:15; มัทธิว 28:19,20)

คริสตจักรที่ไม่ทำงานของพระเยซู เขาจะทะเลาะกันเองบั่นทอนกำลังเอง ถ้าทำงานของพระเยซูอย่างจริงจังตลอดเวลาเขาจะไม่มีเวลามา “ขาดหวัง” กันเองเลย เพราะงานของพระเยซูมีมากไม่มีเวลาเหลือพอที่จะทำหรือพูดเรื่องอื่นใดได้ ถ้าพระเยซูเสด็จกลับมาและมาเจอคริสเตียนกำลัง “เบง” รัศมีเข้าหากัน ท่านจะพูดพระเยซูว่าอย่างไร?

จาก วารสาร “พระคริสตธรรมประทีป”

เล่มที่ 42 ประจำเดือน มกราคม – มีนาคม ค.ศ.1960

ควรรับบัพติศมาอีกครั้งหรือ?

พระเยซูทรงมีพระบัญชาครั้งสุดท้าย ก่อนเสด็จกลับสวรรค์ครั้งนี้ว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกประเทศให้เป็นสาวกให้รับบัพติศมาในนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์...” (มัทธิว 28:19)

ด้วยพระบัญชาข้อนี้แหละ ที่ทำให้บรรดาสาวกทั้งหลายของพระเยซู กระจายกำลังออกไปทั่วโลกเพื่อสั่งสอนคนทุกชาติทุกภาษาให้เชื่อถือพระเยซูคริสต์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระผู้ปลดปล่อยบาปให้เขา เมื่อใครมีความศรัทธาแก่กล้าถึงขนาดประกาศตัวเป็นสาวกของพระเยซู หรือเรียกง่าย ๆ ว่า ประกาศตัวเป็นคริสเตียน ผู้นั้นก็ย่อมเข้าพิธีบัพติศมา และในการทำพิธีนั้น มีคำพูดอยู่ตอนหนึ่งซึ่งผู้ประกอบพิธีมักจะพูด คือ “ข้าพเจ้าให้ท่านรับบัพติศมาในนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์...” คือ พูดโดยอ้างชื่อพระธรรมมัทธิว 28:19 มายืนยันการกระทำของตน พิธีและคำพูดเช่นนี้ ก็ทำกันจนเป็นประเพณีนิยมในบรรดาคริสเตียนหลายนิกายทั่วโลก

ต่อมาในระยะหลัง ๆ นี้ มีบางคนได้ศึกษา และตีความหมายพระคัมภีร์บางข้อ คือพระธรรมกิจการ 2:38, 8:16; 10:48; 19:5 (1-6) ผิดแปลกไปจากที่เชื่อกันอยู่ คริสเตียนเหล่านี้มองเห็นความสำคัญข้อหนึ่งในพระธรรมข้อเหล่านี้ซึ่งว่า “จงรับบัพติศมาในนามแห่งพระเยซูเจ้าเท่านั้น” และยังคงสอนต่อไปอีกว่า แม้ผู้ใดรับบัพติศมาโดยออกพระนามพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วก็ตาม การรับบัพติศมานั้น ๆ ก็ถือว่ายังไม่สมบูรณ์แบบต้องทำพิธีบัพติศมาใหม่ โดยให้พูดออกชื่อพระเยซูว่า “ข้าพเจ้าให้ท่านรับบัพติศมาในนามแห่งพระเยซู” จึงจะสมบูรณ์ ฉะนั้นบางคนจึงเกิดความไม่แน่ใจว่า การที่เขารับศีลบัพติศมาในพระนาม พระบิดา พระบุตร พระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วนั้นอาจจะยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ จึงตัดสินใจรับบัพติศมาใหม่ในนามพระเยซูอีกครั้งหนึ่ง

มีบางพวก บางลัทธิ “แก่ไฟ” ยิ่งไปกว่านั้นอีก กล่าวว่ “ใครจะรับศีลบัพติศมาจากไหนมาก็ตาม ถ้าไม่ทำตามแบบฉบับที่เขาวางไว้ จะต้องทำพิธีรับบัพติศมาใหม่หมดจึงจะ “ขลัง” หรือได้ที่

นี่แหละคือปัญหาที่สร้างความวุ่นวายใจแก่คริสเตียนหลาย ๆ คน เพราะไม่ทราบว่าจะเชื่อใคร มาหาอาจารย์คนนี้อย่างนี้ ไปหาอาจารย์คนโน้นก็ว่าอย่างโน้น แล้วจะเอาอะไรเป็นบรรทัดฐานสำหรับพิธีบัพติศมา แต่ความหมายของพิธีบัพติศมาอันที่จริงมีดังนี้ โปรดอ่าน โกลโลสี 2:12 คุณจะได้รับความว่า “...ได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในพิธีบัพติศมาแล้ว และในพิธีนั้นท่านทั้งหลายได้เป็นขึ้นมากับพระองค์ โดยเชื่อกิจการของพระเจ้าผู้ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากตาย”

นี่หมายความว่า จิตวิญญาณของผู้ที่เชื่อพระเยซูได้ “ถูกฝัง” ไว้ภายในพระเยซูคริสต์แล้ว ไม่ใช่เป็นการ “ฝัง” ภาย

แต่สำหรับบางท่านที่ยังไม่แน่ใจว่า “จิตวิญญาณ” ของท่านได้ “ถูกฝัง” ไว้ภายในพระเยซูคริสต์แล้ว ก็น่าจะพิจารณาตัวเองว่า “ตัวเรานี้ตายกับพระเยซู ถูกฝังกับพระเยซู และฟื้นคืนชีพพร้อมกับพระเยซูแน่แล้วหรือ? พิธีรับศีลมหาสนิทเป็นพิธีศักดิ์สิทธิ์ที่เราควรแสดงความเคารพ เพราะเป็นพิธีที่พระเยซูทรงมีพระบัญชาให้เราปฏิบัติ สำหรับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ารู้แน่นอนว่า ข้าพเจ้ารับศีลมหาสนิทแล้วและเชื่อตามพระธรรมโคโลสี 2:12 ทุกประการ อาจมีปัญหามากอย่างที่เรจะต้องพิจารณาถึง มิฉะนั้นอาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดไขว้เขวได้เช่นเดียวกับคำว่า “รับศีลมหาสนิท” บรรดานักศาสนศาสตร์ อาจอธิบายได้หลายประการ แต่ความหมายอันแท้จริงมีอย่างเดียวเท่านั้นคือหมายความว่า จิตวิญญาณของท่านได้ตายถูกฝังไว้กับพระเยซู ฟื้นคืนกับพระเยซู และดำรงอยู่กับพระเยซู

พระเยซูทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระบิดาเจ้า (ยอห์น 17:21; ยอห์น 14:20; ยอห์น 10:38; ยอห์น 8:19; ยอห์น 5:18; และ ยอห์น 1:18)

พระเยซูคือพระเจ้า และพระเจ้าคือพระเยซู (กิจการ 2:36) ฉะนั้นถ้าในชีวิตของเรามีพระเยซูคริสต์จริง ๆ การที่เราจะรับศีลมหาสนิทในนามพระบิดา ก็เท่ากับรับศีลมหาสนิทในนามพระเยซูคริสต์ด้วยเหมือนกัน ดังพระธรรมยอห์น ซึ่งได้ยกมาอย่างข้างบนนี้ โปรดอ่านและอธิษฐานมาก ๆ แล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์จะอธิบายความหมายนั้นให้ท่านเข้าใจแจ่มแจ้ง ยิ่งกว่าศาสนาจารย์ใดจะฟังอธิบายได้ เมื่อเราทราบความหมายอันแท้จริงของพระเยซูคริสต์แล้ว เราก็คงยุติปัญหาเรื่องการรับศีลมหาสนิทซ้ำซ้อน ขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงช่วยอธิบายความหมายของการรับศีลมหาสนิทอันแท้จริงให้แก่ท่าน ณ บัดนี้เทอญ

จากวารสาร “พระคริสตธรรมประทีป”

เล่มที่ 69 ประจำเดือน มีนาคม – เมษายน 1966

คำปรารภครั้งสุดท้าย

ระยะเวลาสี่สิบแปดปีกว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าเป็นคริสเตียนมาข้าพเจ้าเคยเห็นการฟื้นฟูอย่างใหญ่หลวง เกิดขึ้นในประเทศไทยครั้งเดียวเท่านั้น คือเมื่อสมัยสามสิบกว่าปีมานี้ เมื่อ ดร.ซง ได้มาเทศนาฟื้นฟู จากเหนือจดใต้ ตั้งแต่เมืองตรังขึ้นไปจนถึงเชียงใหม่ เชียงราย การฟื้นฟูครั้งนั้น เป็นแต่เพียงตัวอย่างให้เราเห็นเท่านั้น เพราะการฟื้นฟูที่เราต้องการเห็น และกำลังรอคอย และเชื่อว่ากำลังจะมาสู่ประเทศไทย คือการฟื้นฟูที่จะแผ่ไปยังทุกคริสตจักรทุกนิกายในประเทศไทย เวลานี้เราเห็นการฟื้นฟูบ้างตามคริสตจักรต่าง ๆ ถ้าจะพูดกันตามภาษาชาวบ้าน ก็คงจะเป็นการฟื้นฟูแบบเกาโรคผิวหนังพอกกันขึ้นมาอีกเกาเสียน้อย มันยังไม่ถึงกระดูกเลือดเนื้อ การฟื้นฟูที่แท้จริง จะต้องเป็นการฟื้นฟูจากจิตใจที่ได้รับการเร่งรื้ออย่างแท้จริง และจากคำสอนที่ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

การฟื้นฟูที่ปราศจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทับอยู่ด้วย ไม่ผิดอะไรกับคำเทศนาที่นักเทศน์จัดเอาคำราที่เรียนมา มาเทศน์ให้ประชาชนฟัง ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว คำสั่งสอนย่อมปราศจากชีวิตจิตใจก็เหมือนกับเอาท่อนไม้แห้ง ๆ ไปปลูก แล้วเราก็อยากให้เกิดผล จะเป็นไปได้อย่างไร ไม้ซุงที่แห้งตายแล้ว ถ้าเรานำไปปลูก มันก็สวยดีอยู่ แต่มันไม่ออกหน่อ ออกผล ออกดอก ออกลูกไม่ได้ เพราะมันตายแล้วเช่นใด ชีวิตจิตใจของเราก็เช่นเดียวกันนี้

ถ้าเราต้องการให้มีการฟื้นฟูอย่างแท้จริง เราก็จำเป็นต้องได้รับชีวิตใหม่จากพระเจ้าโดยตรง เราเองทำอะไรไม่ได้พระเยซูคริสต์ตรัสว่า เราทั้งหลายทำอะไรโดยตัวเองไม่ได้ เพราะเราเป็นแต่เพียงกิ่งติดอยู่ กิ่งเกิดผลไม่ได้เว้นแต่จะติดสนิทกับต้น นี่ก็เหมือนกัน เราจะทำอะไรให้เกิดผลได้ดีก็จำเป็นต้องได้รับชีวิตใหม่จากพระเยซูคริสต์เป็นเบื้องต้น เราจำเป็นต้องอธิษฐานก่อนว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอให้การฟื้นฟูเริ่มต้นที่ข้าพเจ้าก่อน แล้วจึงขยายไปสู่ครอบครัว บ้าน คริสตจักรของข้าพเจ้า และแผ่ไปสู่คริสตจักรอื่น ๆ”

เวลาไฟไหม้ป่า มันอาจเริ่มจากก้นบูนหรือก้นเดียว ไม้ขีดก้านเดียว หรืออาจเกิดจากการเสียดสีของไม้ไผ่ หรือไม้อะไรที่ลมพัดโยกไปโยกมาทำให้เกิดความร้อนจนไฟลุก มันตั้งต้นจากจุดเล็กน้อยแล้วจึงลุกลามกว้างใหญ่ต่อไป ทำนองเดียวกัน ถ้าจิตใจของเราเต็มไปด้วยไฟแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วแน่นอนจะต้องลามไปถึงคนอื่นด้วย ไฟย่อมเกิดจากความร้อน หรือเกิดจากไฟเท่านั้นจะเกิดความร้อนหาได้ไม่ ความจริงนี้เป็นฉันใด บุคคลที่มีจิตใจเย็นชาปราศจากไฟแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็ย่อมไม่อาจก่อให้เกิดความร้อนรนเพื่อพระเจ้าได้ฉันนั้น

ขอท่านบัพติศโตได้พูดกับคนที่มาขอรับบัพติศมาว่า “เราให้ท่านรับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ผู้ที่มาภายหลังเรา คือพระเยซูคริสต์จะให้ท่านรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ” ข้อนี้เรา

อ่านผ่านไปผ่านมา แต่ก็มักไม่สนใจ สอนไปตามแกน ก็เลยไม่ได้อะไร ปีแล้วปีเล่า สอนกันแทบล้มแทบตาย อุตส่าห์ทำทุกอย่างทุกวิถีทางเพื่อให้นักกลับใจใหม่มาเชื่อถือพระเยซูคริสต์ มันก็ไม่ได้หรอกนี่ก็ เพราะขาดซาตูปะ ฉะนั้นไฟแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงสำคัญมาก ถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ในจิตใจของคริสเตียน รวมทั้งนักเทศน์ด้วย เราก็จะได้รับของประเสริฐหลายอย่างจากพระเจ้าของประเสริฐนี้ อัครสาวกเองก็ต้องการและก็ได้รับจากพระเจ้าโดยตรง อย่าคิดแต่ว่า เราดีหรือเลวกว่าอัครสาวก เพราะนั่นมิใช่สาระสำคัญที่จะขวางกั้นมิให้เราได้รับของประทานจากพระเจ้า เหมือน ๆ กับที่สาวกอื่น ๆ ทั่วโลกทุกยุคทุกสมัยได้รับ พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าตลอดกาล ไม่ใช่จำกัดเฉพาะเพียงสมัยนี้หรือสมัยโน้น ไม่ควรคิดว่าสิ่งที่อัครสาวกทำได้ เราคงทำไม่ได้ ไม่ใช่อย่างนั้น หากพระเจ้าไม่ทรงช่วย อัครสาวกก็ทำไม่ได้ เราก็เหมือนกัน ถ้าพระเจ้าไม่ทรงช่วย เราก็ทำไม่ได้ ฉะนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่ง ที่การฟื้นฟูที่แท้จริงจะต้องเกิดขึ้น โดยที่เรามีความหิวกระหาย จะได้พระพรจากพระเจ้าเป็นพื้นฐาน

พระเยซูทรงสั่งสอนอัครสาวกว่า “พวกท่านไม่ต้องไปไหน ไม่ต้องทำอะไร อย่าออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช” ฤทธิ์เดชอันนี้เราต้องการไหม? ถ้าเราต้องการฤทธิ์เดชเหมือนกับที่เราต้องการเงิน เราก็ต้องได้ เหล่าสาวกมิได้คอยเพียงหนึ่งหรือสองวันเท่านั้น แต่คอยเป็นเวลาหลายวัน ถึงแม้หลายวันได้ล่วงไปแล้ว พวกเขาก็ยังมีความเพียรพยายามรอคอยเพราะเป็นคำสั่งของพระเยซูว่า “อย่าไปไหน อย่าทำอะไร ให้คอยที่นี่ จนกว่าจะได้รับฤทธิ์เดชจากพระเจ้า”

น่าเสียดายที่คริสเตียนสมัยนี้ไม่ได้คอยพระเจ้าด้วยความตั้งใจเขามักจะ “มีธุระมากเกินไป” จนคอยพระเจ้าไม่ได้ พระเจ้าทรงให้อะไรเราไม่ได้ ก็เพราะเรามัวไปยุ่งกับเรื่องของเราเอง ถ้าเรามัวยุ่งกับธุระของเรามากเกินไป พระเจ้าก็ไม่สามารถให้อะไรเราได้ เราก็พูดว่าพระเจ้าไม่โปรด แท้จริงพระเจ้าทรงพร้อมที่จะประทานอะไร ๆ แก่เราอยู่แล้ว แต่เราไม่ทำตามทีพระเจ้าทรงสั่ง คือไม่ยอมคอยท่าพระเจ้า มีบางคนแม้จะอธิษฐานแต่ก็ไม่ได้อะไร เมื่อเราได้อะไรจากพระเจ้า เราก็จำต้องส่งต่อไปให้คนอื่น สิ่งทีพระเจ้าให้นั่นไม่ใช่ของเรา แต่เป็นของพระเจ้า ของประทานนี้มาจากพระเจ้าแห่งสรวงสวรรค์ ไม่ใช่ได้มาด้วยตัวของเราเอง เราเป็นเพียงแต่กิ่งที่ติดอยู่กับต้นเท่านั้น พระเยซูทรงเป็นต้น เราจะเกิดผลได้อย่างไร ถ้าเราไม่แนบสนิทอยู่กับต้น ผลทางจิตวิญญาณก็เช่นเดียวกัน

ชาวโลกได้รับผลฝ่ายโลกก็ด้วยความเพียร ถ้าเขาอยากได้วิชาก็ต้องไปเรียน ถ้าอยากได้เงินก็ทำงาน ทำนองเดียวกันถ้าเราอยากได้ผลทางจิตวิญญาณอยากได้ของประทานจากพระเจ้า เราก็ต้องติดสนิทอยู่กับพระเจ้า ถ้าเราอยากได้ฤทธิ์เดชจากพระเจ้า เราต้องแสวงหาจากพระองค์ กษัตริย์ซาโลมอนกล่าวไว้ว่า “ท่านจงหาพระปัญญาเหมือนกับการหาเงิน” แต่ที่เราไม่ได้แสวงหาพระเจ้าเหมือนกับเราหาเงิน เมื่อเราหาเงิน เราก็หากันตาถูกตาว่า ทำกันหน้าดำคร่ำเครียดเอาเป็นเอาตาย แต่พอมาถึงเรื่องพระเจ้า เรากลับหันหนี ๆ หน่อย ๆ เมื่อเป็นเช่นนั้น เราก็ยอมทำตามที่เราหา คือได้เพียงนิด ๆ หน่อย ๆ

เราไม่เอาจริงเอจ้ง ถ้าเราเอาจริงเอจ้ง เราก็จะได้อะไรหลายอย่างจากพระเจ้า ดังนั้น พี่น้องที่รัก ข้าพเจ้าหวังอย่างยิ่งว่าเมื่อท่านอ่านข้อความนี้แล้ว คงจะแสวงหาพระเจ้าอย่างแท้จริง

การฟื้นฟูต้องเริ่มด้วยตัวท่านก่อน แล้วจึงขยายไปสู่คนอื่นขยายไปสู่ศิษยาภิบาล และคริสตจักร เมื่อคริสตจักรของท่านรุ่งโรจน์ และมีการฟื้นฟูอย่างแท้จริงแล้ว ก็จะแผ่ไปถึงคริสตจักรอื่น และแน่นอนการฟื้นฟูอันแท้จริงจะต้องแผ่ออกไปทั่วประเทศไทยเหมือนกับไฟลามทุ่ง การฟื้นฟูนี้จะมีขึ้นไม่ได้ เว้นไว้แต่เราจะหิวกระหายความชอบธรรมของพระเจ้าก่อน และแล้วสิ่งอื่นพระเจ้าจะเพิ่มเติมให้ภายหลัง ตรงกันข้าม หากเราไปหาสิ่งอื่นก่อนแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมและฤทธิ์เดชของพระเจ้าแล้วการแสวงหาของเราก็ย่อมได้ผลไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยอย่างที่เป็นอย่างนี้เป็นอยู่ในเวลานี้

ถึงเวลาแล้วที่คริสเตียนควรเริ่มศักราชใหม่ ผนึกกำลังกันอธิษฐานต่อพระเจ้า ขอให้มีการฟื้นฟูในประเทศไทยอย่างแท้จริง ไม่ใช่แบบฝนตกลงมาประปราย แล้วหายไป เช่นเดียวกับการฟื้นฟูบางแห่งที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ฝนที่จะเป็นประโยชน์ควรให้ความชุ่มชื้นแก่สัตว์พืชโดยทั่วกัน เป็นฤดูฝนที่แท้จริง การฟื้นฟูที่กล่าวนี้ก็เช่นเดียวกัน ก็ควรเป็นฤดูแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เทลงมา ไม่ใช่ทำฝนหากแต่เป็นท่าไฟ คือ ไฟที่จุดจิตใจคนให้ลุกโชนสว่าง ให้เกิดความกระตือรือร้น มีความรักพระเจ้า มีความรักดวงวิญญาณของมนุษย์ที่กำลังพินาศ

เวลานี้แม้เราเห็นคนตกนรก เราก็นั่งเฉย ๆ เป็นเสียอย่างนี้ละนั่นจำเป็นที่เราจะต้องอธิษฐานขอให้พระเจ้าบันดาลให้เรามีความหวังใจต่อดวงวิญญาณที่กำลังพินาศ และนำเราไปจนกว่าเราจะถึงจุดหนึ่ง คือถึงจุดที่เริ่มมีการฟื้นฟูอย่างแท้จริงในประเทศไทย ข้าพเจ้าเป็นคนหนึ่งที่ยากจะเริ่ม กำลังจะเริ่ม กำลังหวัง และกำลังคอย แต่ทว่าข้าพเจ้าคอยคนเดียวไม่ได้ ท่านต้องคอยด้วยกันหลาย ๆ คน เช่นเดียวกับสาวกร้อยยี่สิบคนที่เคยคอย อันที่จริงวันที่พระเยซู เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ มีตั้งห้าร้อยกว่าคนมาอธิษฐานในกรุงเยรูซาเล็ม ร้อยยี่สิบคนคงจะผลัดเปลี่ยนกันมา แต่ถึงอย่างไรก็ตาม อย่างน้อย ๆ คงจะมีสักห้าสิบคนหรือร้อยคนในคริสตจักรต่าง ๆ พร้อมทั้งจะเฝ้าอธิษฐาน ขอให้การฟื้นฟูของพระเจ้าเกิดขึ้นในเมืองไทยโดยด่วน

บทความนี้ออกจากแถบบันทึกเสียง ซึ่งศาสนาจารย์สุข พงศ์น้อย บันทึกไว้ก่อนที่ท่านจะสนใจ ประมาณ 15 วัน

หนังสือชุด
ประกายทิพย์ – ประกายธรรม
อันดับ 2

Living Light Series No.2